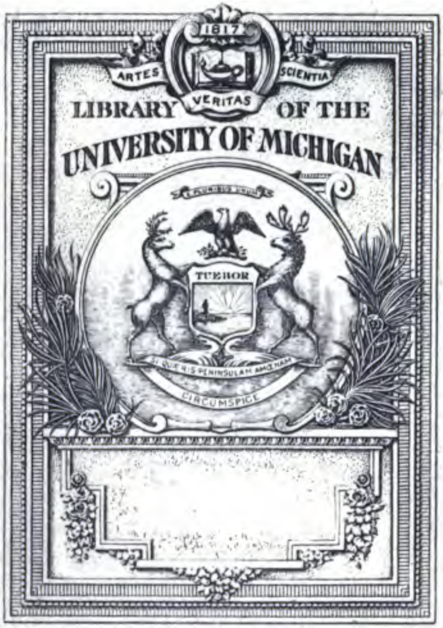


[redacted]n Germany

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΙ Ε.

XENOPHONTIS EPHESII
DE ANTHIA ET HABROCOME EPHESIACORVM

LIBRI V.

EDIDIT

FRANCISCVS PASSOW.

LIPSIAE

SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI

MDCCCXXXIII.

CORPVS SCRIPTORVM EROTICORVM GRÆCORVM.

EDIDIT

FRANCISCVS PASSOW.

VOL. II.

XENOPHON EPHESIVS.

LIPSIAE
SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI
MDCCCXXXIII.

PRAEFATIO.

Scriptorum veterum ante Suidam nullus mentionem fecit *Xenophontis Ephesii*. *Suidas* vero T. II. p. 646. Kust. habet haec:

Ξενοφῶν Ἀντιοχεύς, ἱστορικός. Βαβυλωνιακά· ἔστι δὲ ἐρωτικά.

Ξενοφῶν Ἐφέσιος, ἱστορικός. Ἐφεσιακά· ἔστι δὲ ἐρωτικὰ, βιβλία ί, περὶ Ἁβροκόμου καὶ Ἀνθίας, καὶ περὶ τῆς πόλεως Ἐφεσίων, καὶ ἄλλα. (βιβλία ί. edd. perperam.)

Ξενοφῶν Κύπριος, ἱστορικός. Κυπριακά· ἔστι δὲ καὶ αὐτὰ ἐρωτικῶν ὑποθέσεων ἱστορία, περί τε Κινύραν καὶ Μύῤῥαν καὶ Ἄδωνιν.

In his nonnulla turbata esse videntur, sed sine meliorum codicum ope vix integritati restituenda. Suspicioni quorundam, Xenophontis nomen omnibus his locis subditicium esse, haud multum tribuerim: gentile ubique superadditum tale quid ut statuamus prohibet.

Ephesii Xenophontis Erotica primus, quantum nos quidem novimus, post renatas litteras tractavit *Angelus Politianus*, qui libri I. cap. II. Ephesiacorum particulam Latine reddidit Miscellaneorum centuria I. cap. LI.: unde habuerit librum, indicare neglexit, quamquam veri sit simillimum, librum iam tum Florentiae in bibliotheca coenobii ad S. Mariam monachorum Cassinensium ordinis S. Benedicti exti-

tisse. Ibi certe unicum, cuius ad nos pervenit notitia, codicem eumque bombycinum superioris saeculi initio vidit *Bernhardus Montefalconius*, diar. Ital. p. 365. biblioth. bibliothecar. T. I. p. 414. accurate eum descriptum dederunt *Anton. Cocchius* in praef. ad Xenophontem Ephesium a se editum, *Phil. Dorvillius* praef. ad Chariton. p. XV. *Franc. Furia* praef. ad fabul. Aesop. p. XXXII. *Frid. Iacobs.* praef. ad Achill. Tat. p. LXXVII. transiit hinc ante XXX. fere annos in Mediceo-Laurentianam, inter cuius cimelia nunc adservatur. Complectitur vero codex, non pretio tantum, sed antiquitate quoque praestantissimus, inter sacros Theodori Ducae, Athanasii, aliorum libellos thesaurum quasi eroticorum, amatorias narrationes Longi, Achillis Tatii, Charitonis et Xenophontis Ephesii, estque idem, ex quo Xenophon et Charito primi lucem adspexerunt, nostraque memoria *Paulus Lud. Courierus* insignem illam in Longi pastoralibus lacunam explevit. Elegans est *Iacobsii* coniectura et procul dubio vera, non casu quodam ludicros illos libellos medium inter piorum hominum opuscula locum tenere, sed ut severiorum iudicum oculos tanto certius ac facilius effugerent.

Primus iam Xenophontem nostrum Graece et Latine edidit *Antonius Cocchius*, medicus Florentinus, Londin. MDCCXXVI. triennio enim ante interpretationem Italam evulgaverat *Antonius Maria Salvinius*, a. MDCCXXIII. At quum Graeca nescias utrum negligentius descripta essent an vitiosius expressa, *Tib. Hemsterhusius*, *Io. Albertius* et *Frid. Lud. Abreschius* in Miscellaneis observationibus, atque *Phil. Dorvillius* in notis ad Charitonem multis locis ex ingenio scriptori auxilium tulerunt. Tamen repetita est editio Cocchiana Lucae, MDCCLXXXI. additis interpretationibus Latina *Cocchii*, Itala *Salvinii*, Gallica *Iourdani*, quae primum a. MDCCXLVIII. prodierat, auctisque editionis Londinensis erroribus et vitiis.

Nec melius cessit res indocto cuidam Graeculo, sub initialibus litteris *Π.* I. latenti, (plenum est hominis nomen *Πολυζώης Κόντου ἱερεύς*, v. *Frid. Iac. Bast.* epist. crit. ad Boissonad. p. 252.) qui Xenophontem absque ulla dote Vindobonae MDCCXCIII. evulgabat: sed de hoc ne verbo amplius.

Laetiora abhinc nostro tempora affulgere coeperunt. Etenim *Alovs. Emericus Liber Baro Locella* editione Vindob. MDCCXCVI. in lucem emissa tam praeclare de eo est promeritus, ut Xenophontis sospitator iure dicendus sit: Graeca verba e duplice Florentini libri collatione altera a *Cocchio*, altera eaque diligentissima a *Carolo Weigelio* facta, innumeris locis emendavit; sicubi neque codex sufficiebat, neque priorum criticorum acumen, ipse egregia sagacitatis specimina edidit, Batavorum observationibus suos commentarios quovis eruditionis genere refertissimos addidit, novam denique interpretationem Latinam confecit: id unum dolendum restat, non omnes quinque libros comparatos esse a *Weigelio*, cuius docta opera circa caput secundum libri tertii substitit, ipso *Locella*, ne ulterius progrederetur in labore arduo neque actum ageret inutiliter, prohibente. Hic enim interea, dum *Weigelium* naviter intentum sciret codici conferendo, exemplar Cocchianum nactus erat: at sera demum poenitentia intellexit, nimiam se fidem habuisse diligentiae medici Florentini. Tot enim bonas lectiones a *Cocchio* praetermissas suppeditabat collatio Weigeliana, ut vix sit dubium, quin saepiuscule profuisset Xenophonti, si ad finem fuisset perducta.

Locellam haud pari gressu secutus est *Chr. Guil. Mitscherlichius*, qui inter scriptores Graecorum eroticos a Bipontinis editos Longo Xenophontem comitem dedit: nonnulla tamen et hic bene administravit. Typis quidem excudi coeperat Longus a. MDCCXCIV., indicatque hunc ipsum annum titulus: sed diuturni belli calamitates Bipontinae quoque se-

cietati aliquot annorum intercapedinem fecerant, prodieratque interea recensio *Locellae*, unde id certe commodi natum est *Mitscherlichio*, ut illius copias editioni suae procrastinatae adhibere potuerit: sic demum post *Locellam* emissa est, et quamvis priorem annum in fronte gerat, mutato tamen loci indicio in extrema voluminis pagina leguntur haec: *Argentorati, anno VI.*, qui est MDCCXCVIII. Hoc igitur anno Argentorati absoluta est libri impressio, quae Biponti a. MDCCXCIV. inchoata erat.

Successorem denique *Locella* non indignum invenit Xenophon viginti annis post *Petrum Hofmannum Peerlkampium*, Harlemi, MDCCCXVIII. Repetitis quibus *Locella* editionem suam ornaverat omnibus, insertisque notis ineditis *Eliae Palaireti* plurimis, *Geo. Arnaldi*, *E. G. Higtii*, *Treslingii*, aliorum paucis, et addita *Iani Casperii* dissertatione de Xenophonte Ephesio rarissima, (prodiit sine loco et anno, hunc vero MDCCXL. esse satis constat, v. *Saxii* onom. litter. Vol. I. p. 473.) exquisita eruditione popularium suorum famam ac gloriam aequavit, ingenii acie multorum etiam superavit.

Sex quas enumeravimus editionibus nunc haec accedat septima, reliquis minore certe pretio parabilis, quae prima horum exemplarium laus est. Graeca vero maximam partem ad recensionem *Locellae* conformavimus, subinde *Peerlkampio* quoque in auxilium vocato, neque *Mitscherlichio* prorsus neglecto. Ubicunque tamen ab horum virorum auctoritate recedendum videretur, et aliorum vel meum qualecunque iudicium sequi maluerimus, huius rei breve fecimus indicium, rationesque significavimus, quod annotationis nostrae unum erat consilium.

Sed quod vix sperare eram ausus, insigne observationibus illis accessit decus et ornamentum. Quum enim *Friderico Iacobsio*, praeceptori olim dilectissimo, per litteras indicassem, prelo me mandaturum

esse Xenophontem, vir egregius, quae eius est humanitas, transmisit mihi quantivis pretii emendationum fasciculum, quibus ut pro meis uterer sponte concessit. Feci quod tanta benignitas iussit: suo singulas loco meis interserui, auctoris nomine singulis addito: μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Alio praeterea beneficio me sibi obstrinxit *Frid. Osannus*, vir antiquo necessitudinis vinculo mihi coniunctissimus: qui quum per instructissimas Europae bibliothecas ante complures annos iter faceret et Florentiae quoque versaretur, vidit codicem Laurentianum, ex quo nonnullas lectiones stabilivit, (quod quatuor praecipue prioribus libri quinti capitibus factum est.) in alia vero eiusdem urbis bibliotheca Riccardina aliud quid quaerens incidit in alterum Xenophontis librum manuscriptum, papyraceum quidem et admodum recentem, non tamen prorsus spernendum, licet nonnisi e Laurentiano descriptus esse videretur, v. *Osann.* auctar. lexic. Graecor. p. 49. 50. Quod ibi promisit, alio se loco de hoc codice esse moniturum, id litteris ad me datis praestitit, esse eum ad verbum ex archetypo illo Laurentiano descriptum, fortasse ut ex hoc apographo imprimeretur: a scribae enim manu in fine additur legi, 5 *May* 1700, et paullo inferius, *Imprimatur. Horazius Mazzei.* nisi forte nomen negligentius exaratum sit *Maffei* aut *Mattei.* Adiunxerat *Osannus* Lucensis editionis exemplar, cuius margini Riccardini codicis varias lectiones nonnullas ipse adscripserat: pertinent hae ad partem lib. I. cap. 2. 3. et ad lib. V. integrum: annuente *Osanno* eas quoque in res nostras ita convertimus, ut libri quinti discrepantias inter Graeca verba statim receperimus, nisi certa corruptelae vestigia prae se ferrent: vix enim dubium, in illis Riccardinum cum Laurentiano conspirare: reliqua satis habuimus in animadversionibus notasse.

Libri enim Laurentiani plenam accuratamque collationem, cuius instituendae otium non suppetebat

Osanno, etiamnum desideramus, quod futuro Xenophontis editori, siquidem adire contigerit Florentiam, primum esto negotium. Sed aliud quoque subsidium criticum latet adhuc, quamvis dignissimum, quod in adspectum rursus proferatur. A *Bastio* scilicet epist. crit. ad Boissonnad. p. 174. edocemur, habuisse se exemplar Locellanae editionis, notis manuscriptis copiose instructum: has vero partim ipsius fuisse *Bastii*, cuius magna cum Xenophonte familiaritas, partim *Hermanni Tollii* Batavi, cuius in notitiam pervenerit ille in conventu Rastadiensi, ubi taedia diplomatica Xenophontis nostri lectione assidua fefellisset. Quum epistolam criticam scriberet *Bastius* a. MDCCCIX., si quis inter Germanos edere velit Xenophontem, huic spem fecit communicandi cum eo exemplaris, sed tunc repertus est nemo. Nunc morte praematura absumpto *Bastio* exemplar illud frustra quaesivit *Peerlkampius*, neque nobis felicioribus esse contigit.

Restat iam, ut paucis sententiam nostram de aetate aperiamus, qua Xenophon nobis floruisse videatur. Ac primus, qui hanc quaestionem non obiter tantum attigit, sed accurate pertractavit, quique *Locellam* adsentientem habuit, *Ianus Casperius* Antoninorum fere temporibus adsignavit nostrum, post devictum tamen a Severo Pescennium Nigrum eum vixisse statuens, saeculo P. C. N. secundo exeunte. *Casperio* et *Locellae* hoc maxime persuasit Irenarcharum magistratus, quos Hadriano antiquiores non fuisse evicerunt: ad hos enim pertinent duo loci, lib. II. cap. 13. p. 24, 17. et lib. III. cap. 9. p. 38, 16. Sed abrogati sunt rursus Irenarchae Honorio VIII. et Theodosio III. Coss. sive A. C. 409., ut spatium nobis relictum sit trecentorum ad minimum annorum. At non satis possumus mirari iudicium, iam ab *Hemsterhusio* pronunciatum, a *Casperio* et *Locella* comprobatum, multa esse fabulae nostrae vestigia moris antiqui, Graecitem probam, prisci sermonis simplicitatem, nihil in

oratione nisi sincerum, siccum, sanum, nullas argutias, nulla quaesita acumina, nullas intermixtas sententiolas, nulla denique pigmenta rhetorica, quibus tantopere delectentur seriorum saeculorum scriptores.

Ab horum igitur virorum sententia magnopere nobis est recedendum; et ut iudicio nostro maior etiam accedat auctoritas, verbis utamur senis gravissimi Adamantii Coraïs in praefatione ad Heliodorum, Vol. I. p. ιέ. *Τὸν Ξενοφῶντα ἄλλοι λέγουν ὅτι εἶναι τοῦ Ἡλιοδώρου μεταγενέστερος κατὰ τοὺς χρόνους, ἄλλοι τὸν θέλουν προγενέστερον, τοὐλάχιστον μίαν ἑκατονταετηρίδα, τινὲς δὲ καὶ σύγχρονον σχεδὸν τοῦ Λουκιανοῦ τὸν ἐφαντάσθησαν. Ἐὰν ἐξετάσῃ τις τὴν ἀφέλειαν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα τῆς φράσεως τοῦ Ξενοφῶντος τούτου, πρέπει νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἔγραψεν εἰς καιρὸν, ὅταν ἡ κρίσις τοῦ καλοῦ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀφήσῃ παντάπασι τοὺς συγγραφεῖς· ἂν ὅμως πάλιν παρατηρήσῃ πολλὰς φράσεις καὶ λέξεις, αἱ ὁποῖαι ἢ δὲν εἶχον ἀκόμη τότε περάσει ἀπὸ τὸν χυδαῖον λαὸν εἰς τὰ βιβλία, ἢ ὄχι μὲ τοσαύτην κατάχρησιν*), ὁ Ξενοφῶν εἶναι βέβαια πολὺ μεταγενέστερος τοῦ Ἡλιοδώρου. Πρόσθες εἰς ταῦτα καὶ τὸ παντάπασιν ἄτονον καὶ ἐκλελυμένον τοῦ χαρακτῆρος, καὶ τὴν κατὰ πολλὰ πολύπλοκον δέσιν τοῦ δράματος, καὶ θέλεις κρίνει ἀπίθανον ὅτι ἤκμασεν ὁ Ξενοφῶν εἰς τὸν αἰῶνα, ὅστις ἐγέννησε τὸν Πλούταρχον, τὸν Γαληνὸν, τὸν Λουκιανὸν, καὶ ἄλλους τοιούτους σοφοὺς καὶ πεπαιδευμένους ἄνδρας. Ἡ ἔλλειψις τῶν μεγάλων ἐλαττωμάτων εἰς τοὺς συγγραφεῖς προέρχεται πολλάκις ἀπὸ ἀσθένειαν τοῦ νοὸς, μήτ' εἶναι πάντοτ' ἀπο-*

*) *Τοιαῦται εἶναι ὁ φοβερὸς ἔρως, ἀντὶ τοῦ μέγας καὶ σφοδρὸς, ἡ εὐμορφία κατακόρως εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἀντὶ τοῦ κάλλος, καὶ εὔμορφος ἀντὶ τοῦ καλὸς, οἱ καλοὶ χρόνοι ἀντὶ τοῦ ἀγαθοὶ ἢ εὐτυχεῖς χρόνοι, καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι τοῦ παρόντος καιροῦ νὰ ἐξετάσσω.*

τέλεσμα. τῆς κοινῆς ἀρετῆς τοῦ καιροῦ, εἰς τὸν ὁποῖον γράφουσιν· ὀλίγον φοβεῖται νὰ πέσῃ, ὅστις δὲν ἔμαθε νὰ πέτεται ὑψηλά.

Haec Coraës, nec est quod demptum nec quod additum velis. Scite enim sibi cavit vir prudentissimus, a saeculo arctioribus limitibus circumscripto, quamvis hoc veri sit simillimum, Heliodoro, Longo, Achille Tatio recentiorem, Charitone antiquiorem habendum esse Xenophontem.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ

ΤΩΝ

ΚΑΤΑ ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΙ ΠΕΝΤΕ.

Α.

Ἦν ἐν Ἐφέσῳ ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, Λυκομήδης ὄνομα. Τούτῳ τῷ Λυκομήδει ἐκ γυναικὸς ἐπιχωρίας, Θεμιστοῦς, γίνεται παῖς Ἁβροκόμης, μέγα δέ τι χρῆμα ὡραιότητι σώματος ὑπερβαλλούσῃ, κάλλους οὔτε ἐν Ἰωνίᾳ, οὔτε ἐν ἄλλῃ γῇ πρότερον γενομένου. Οὗτος ὁ Ἁβροκόμης ἀεὶ μὲν καὶ καθ' ἡμέραν εἰς κάλλος ηὔξετο, συνήνθει δὲ αὐτῷ τοῖς τοῦ σώματος καλοῖς καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθά· παιδείαν τε γὰρ πᾶσαν ἐμελέτα καὶ μουσικὴν ποικίλην ἤσκει, κιθάρα δὲ αὐτῷ καὶ ἱππασία καὶ ὁπλομαχία συνήθη γυμνάσματα. Ἦν δὲ περισπούδαστος ἅπασιν Ἐφεσίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς τὴν ἄλλην Ἀσίαν οἰκοῦσι, καὶ μεγάλας εἶχον ἐν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας, ὅτι πολίτης ἔσοιτο διαφέρων· προσεῖχον δὲ ὡς θεῷ τῷ μειρακίῳ· καὶ εἰσὶν ἤδη τινὲς, οἳ καὶ προσεκύνησαν ἰδόντες καὶ προσηύξαντο. Ἐφρόνει δὲ τὸ μειράκιον ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλα, καὶ ἠγάλλετο μὲν τοῖς τῆς ψυχῆς κατορθώμασι, πολὺ δὲ μᾶλλον τῷ κάλλει τοῦ σώματος· πάντων δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα δὴ ἐλέγετο καλὰ, ὡς ἐλαττόνων κατεφρόνει, καὶ οὐδὲν αὐτῷ, οὐ θέαμα, οὐκ ἄκουσμα, ἄξιον Ἁβροκόμου κατεφαίνετο· καὶ εἴ τινα ἢ παῖδα καλὸν ἀκούσαι ἢ παρθένον εὔμορφον, κατεγέλα τῶν λεγόντων ὡς οὐκ εἰδότων, ὅτι εἷς καλὸν αὐτός· Ἔρωτά γε μὴν οὐδὲ ἐνόμιζεν εἶναι θεὸν, ἀλλὰ πάντῃ ἐξέβαλεν ὡς οὐδὲν ἡγούμενος, λέγων, ὡς οὐκ ἄν ποτε οὔ τις ἐρασθείη, οὐδὲ ὑποταγείη τῷ θεῷ μὴ θέλων· εἰ δέ που ἱερὸν ἢ ἄγαλμα Ἔρωτος εἶδε, κατεγέλα, ἀπέφαινέ τε ἑαυτὸν Ἔρωτος παντὸς καλλίονα, καὶ κάλλει σώματος καὶ δυνάμει. Καὶ εἶχεν οὕτως· ὅπου γὰρ Ἁβροκόμης ὀφθείη, οὔτε ἄγαλμα κατεφαίνετο, οὔτε εἰκὼν ἐπῃνεῖτο.

II. Μηνιᾷ πρὸς ταῦτα ὁ Ἔρως· φιλόνεικος γὰρ ὁ θεὸς καὶ ὑπερηφάνοις ἀπαραίτητος· ἐζήτει δὲ τέχνην κατὰ τοῦ μειρακίου· καὶ γὰρ καὶ τῷ θεῷ δυσάλωτος ἐφαίνετο. Ἐξοπλίσας οὖν ἑαυτὸν καὶ πᾶσαν δύναμιν ἐρωτικῶν φαρμάκων περιβαλόμενος ἐστράτευεν ἐφ' Ἁβροκόμην. Ἤγετο δὲ τῆς Ἀρτέμιδος

ἐπιχώριος ἑορτὴ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερόν· στάδιοι δέ εἰσιν ἑπτά· ἔδει δὲ πομπεύειν πάσας τὰς ἐπιχωρίους παρθένους, κεκοσμημένας πολυτελῶς, καὶ τοὺς ἐφήβους, ὅσοι τὴν αὐτὴν ἡλικίαν εἶχον τῷ Ἁβροκόμῃ. Ἦν δὲ αὐτὸς περὶ τὰ ἓξ καὶ δέκα ἔτη, καὶ τῶν ἐφήβων προσήπτετο, καὶ ἐν τῇ πομπῇ τὰ πρῶτα ἐφέρετο. Πολὺ δὲ πλῆθος ἐπὶ τὴν θέαν, πολὺ μὲν ἐγχώριον, πολὺ δὲ ξενικόν· καὶ γὰρ ἔθος ἦν ἐκείνῃ τῇ πανηγύρει καὶ νυμφίους ταῖς παρθένοις εὑρίσκεσθαι, καὶ γυναῖκας τοῖς ἐφήβοις. Παρήεσαν δὲ κατὰ στίχον οἱ πομπεύοντες· πρῶτα μὲν τὰ ἱερὰ καὶ δᾷδες καὶ κανᾶ καὶ θυμιάματα· ἐπὶ τούτοις ἵπποι καὶ κύνες καὶ σκεύη κυνηγετικά, τὰ μὲν πολεμικά, τὰ δὲ πλεῖστα εἰρηνικά. Ἑκάστη δὲ αὐτῶν οὕτως ὡς πρὸς ἐραστὴν ἐκεκόσμητο. Ἦρχε δὲ τῆς τῶν παρθένων τάξεως Ἀνθία, θυγατὴρ Μεγαμήδους καὶ Εὐίππης, ἐγχωρίων. Ἦν δὲ τὸ κάλλος τῆς Ἀνθίας οἷον θαυμάσαι, καὶ πολὺ τὰς ἄλλας ὑπερεβάλετο παρθένους· ἔτη μὲν ὡς τεσσαρεσκαίδεκα ἐγεγόνει, ἤνθει δὲ αὐτῆς τὸ σῶμα ἐπ' εὐμορφίᾳ, καὶ ὁ τοῦ σχήματος κόσμος πολὺς εἰς ὥραν συνεβάλετο· κόμη ξανθή, ἡ πολλὴ καθειμένη, ὀλίγη πεπλεγμένη, πρὸς τὴν τῶν ἀνέμων φορὰν κινουμένη· ὀφθαλμοὶ γοργοί, φαιδροὶ μὲν ὡς κόρης, φοβεροὶ δὲ ὡς σώφρονος· ἐσθὴς χιτὼν ἁλουργὴς, ζωστὸς εἰς γόνυ, μεχρὶ βραχιόνων καθειμένος, νεβρὶς περικειμένη, γωρυτὸς ἀνημμένος, τόξα, ὅπλα, ἄκοντες φερόμενοι, κύνες ἑπόμενοι. Πολλάκις αὐτὴν ἐπὶ τοῦ τεμένους ἰδόντες Ἐφέσιοι προσεκύνησαν ὡς Ἄρτεμιν· καὶ τότ' οὖν ὀφθείσης ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, καὶ ἦσαν ποικίλαι παρὰ τῶν θεωμένων φωναί, τῶν μὲν ὑπ' ἐκπλήξεως τὴν θεὸν εἶναι λεγόντων, τῶν δὲ ἄλλην τινὰ ὑπὸ τῆς θεοῦ περιπεποιημένην· προσηύχοντο δὲ πάντες καὶ προσεκύνουν, καὶ τοὺς γονεῖς αὐτῆς ἐμακάριζον· ἦν δὲ διαβόητος τοῖς θεωμένοις ἅπασιν Ἀνθία ἡ καλή. Ὡς δὲ παρῆλθε τὸ τῶν παρθένων πλῆθος, οὐδεὶς ἄλλο τι ἢ Ἀνθίαν ἔλεγεν· ὡς δὲ Ἁβροκόμης μετὰ τῶν ἐφήβων ἐπέστη, τοὐνθένδε, καίτοι καλοῦ ὄντος τοῦ κατὰ τὰς παρθένους θεάματος, πάντες, ἰδόντες Ἁβροκόμην, ἐκείνων ἐπελάθοντο, ἔτρεψαν δὲ τὰς ὄψεις ἐπ' αὐτὸν, βοῶντες ἀπὸ τῆς θέας ἐκπεπληγμένοι, καλὸς Ἁβροκόμης λέγοντες καὶ οἷος οὐδὲ εἷς, καλοῦ μίμημα θεοῦ. Ἤδη δέ τινες καὶ τοῦτο προσέθεσαν, οἷος ἂν γάμος γένοιτο Ἁβροκόμου καὶ Ἀνθίας. Καὶ ταῦτα ἦν πρῶτα τῆς Ἔρωτος τέχνης μελετήματα.

Ταχὺ μὲν δὴ εἰς ἑκατέρους ἡ περὶ ἀλλήλων ἦλθε δόξα· καὶ ἥ τε Ἀνθία τὸν Ἁβροκόμην ἐπεθύμει ἰδεῖν, καὶ ὁ τέως ἀνέραστος Ἁβροκόμης ἤθελεν Ἀνθίαν ἰδεῖν.

III. Ὡς οὖν ἐτετέλεστο ἡ πομπὴ, ἦλθον δὲ εἰς τὸ ἱερὸν θύσοντες ἅπαν τὸ πλῆθος καὶ ὁ τῆς πομπῆς κόσμος ἐλέλυτο, ᾔεσαν δὲ εἰς ταὐτὸν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔφηβοι καὶ παρθένοι· ἐνταῦθα ὁρῶσιν ἀλλήλους, καὶ ἁλίσκεται Ἀνθία ὑπὸ τοῦ Ἁβροκόμου, ἡττᾶται δὲ ὑπὸ Ἔρωτος Ἁβροκόμης, καὶ ἐνεώρα τε συνεχέστερον τῇ κόρῃ, καὶ ἀπαλλαγῆναι τῆς ὄψεως ἐθέλων οὐκ ἐδύνατο· κατεῖχε δὲ αὐτὸν ἐγκείμενος ὁ θεός. Διέκειτο δὲ καὶ Ἀνθία πονήρως, ὅλοις μὲν καὶ ἀναπεπταμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ Ἁβροκόμου κάλλος εἰσρέον δεχομένη, ἤδη δὲ καὶ τῶν παρθένοις πρεπόντων καταφρονοῦσα· καὶ γὰρ ἐλάλησεν ἄν τι, ἵνα Ἁβροκόμης ἀκούσῃ, καὶ μέρη τοῦ σώματος ἐγύμνωσεν ἂν τὰ δυνατὰ, ἵνα Ἁβροκόμης ἴδῃ. Ὁ δὲ αὐτὸν ἐδεδώκει πρὸς τὴν θέαν, καὶ ἦν αἰχμάλωτος τοῦ θεοῦ. Καὶ τότε μὲν θύσαντες ἀπηλλάττοντο λυπούμενοι, καὶ τῷ τάχει τῆς ἀπαλλαγῆς μεμφόμενοι, ἀλλήλους βλέπειν ἐθέλοντες, ἐπιστρεφόμενοι καὶ ὑφιστάμενοι, πολλὰς προφάσεις διατριβῆς ηὕρισκον. Ὡς δὲ ἦλθον ἑκάτερος παρ' ἑαυτὸν, ἔγνωσαν τότε οἷ κακῶν ἐγεγόνεισαν, καὶ ἔννοια αὐτοὺς ὑπῄει τῆς ὄψεως θατέρου, καὶ ὁ ἔρως ἐν αὐτοῖς ἐνεκαίετο, καὶ τὸ περιττὸν τῆς ἡμέρας αὐξήσαντες τὴν ἐπιθυμίαν, ἐπειδὴ εἰς ὕπνον ᾔεσαν, ἐν ἀθρόῳ γίνονται τῷ δεινῷ, καὶ ὁ ἔρως ἐν ἑκατέροις ἦν ἀκατάσχετος.

IV. Λαβὼν δὲ τὴν κόμην ὁ Ἁβροκόμης καὶ σπαράξας τὴν ἐσθῆτα, φεῦ μοι τῶν κακῶν, εἶπε, τί πέπονθα δυστυχής; ὁ μέχρι νῦν ἀνδρικὸς Ἁβροκόμης, ὁ καταφρονῶν Ἔρωτος, ὁ τῷ θεῷ λοιδορούμενος, ἑάλωκα καὶ νενίκημαι καὶ παρθένῳ δουλεύειν ἀναγκάζομαι, καὶ φαίνεταί τις ἤδη καλλίων ἐμοῦ, καὶ θεὸν Ἔρωτα καλῶ. Ὢ πάντα ἄνανδρος ἔτι καὶ πονηρός· οὐ καρτερήσω νῦν; οὐ μενῶ γεννικός; οὐκ ἔσομαι καλλίων Ἔρωτος; νῦν οὐδὲν ὄντα θεὸν νικῆσαί με δεῖ; Καλὴ παρθένος· τί δέ; τοῖς σοῖς ὀφθαλμοῖς, Ἁβροκόμη, εὔμορφος Ἀνθία, ἀλλ', ἐὰν θέλῃς, οὐχὶ σοί. Δεδόχθω ταῦτα· οὐκ ἂν Ἔρως ποτέ μου κρατήσει. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ὁ θεὸς σφοδρότερος αὐτῷ ἐνέκειτο, καὶ εἷλκεν ἀντιπίπτοντα, καὶ ὠδύνα μὴ θέλοντα. Οὐκέτι δὲ καρτερῶν, ῥίψας ἑαυτὸν εἰς γῆν, νενίκηκας, εἶπεν, Ἔρως, μέγα σοι τρόπαιον ἐγήγερται καθ'

Ἀβροκόμου τοῦ σώφρονος· ἱκέτην ἔχεις ἄσωτον σὸν, ἐπί σε καταπεφευγότα τὸν πάντων δεσπότην· μή με περιίδῃς, μηδὲ ἐπὶ πολὺ τιμωρήσῃ τὸν θρασύν. Ἄπειρος ὢν, Ἔρως, ἔτι τῶν σῶν, ὑπερηφάνουν· ἀλλὰ νῦν Ἀνθίαν ἡμῖν ἀπόδος· γένου μὴ πικρὸς μόνον ἀντιλέγοντι, ἀλλ' εὐεργέτης ἡττωμένῳ θεός. Ταῦτα ἔλεγεν, ὁ δὲ Ἔρως ἔτι ὠργίζετο, καὶ μεγάλην τῆς ὑπεροψίας ἐνενοεῖτο τιμωρίαν εἰςπράξασθαι τὸν Ἀβροκόμην. Διέκειτο δὲ καὶ ἡ Ἀνθία πονήρως· καὶ οὐκέτι φέρειν δυναμένη, ἐπεγείρει ἑαυτὴν, πειρωμένη τοὺς παρόντας λανθάνειν. Τί, φησὶν, ὦ δυστυχὴς, πέπονθα; παρθένος παρ' ἡλικίαν ἐρῶ, καὶ ὀδυνῶμαι καινὰ καὶ κόρῃ μὴ πρέποντα. Ἐφ' Ἀβροκόμῃ μαίνομαι, καλῷ μὲν, ἀλλ' ὑπερηφάνῳ· καὶ τίς ἔσται ὁ τῆς ἐπιθυμίας ὅρος, καὶ τί τὸ πέρας τοῦ κακοῦ; Σοβαρὸς οὗτος ἐρώμενος, παρθένος ἐγὼ φρουρουμένη· τίνα βοηθὸν λήψομαι; τίνι πάντα κοινώσομαι; ποῦ δὲ Ἀβροκόμην ὄψομαι; Ταῦτα ἑκάτερος αὐτῶν δι' ὅλης νυκτὸς ὠδύρετο· εἶχον δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὄψεις τὰς ἑαυτῶν, τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάττοντες.

V. Ὡς δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ᾔει μὲν Ἀβροκόμης ἐπὶ τὰ συνήθη γυμνάσματα, ᾔει ἡ παρθένος ἐπὶ τὴν ἐξ ἔθους θρησκείαν τῆς θεοῦ, ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ σώματα ἐκ τῆς παρελθούσης νυκτὸς πεπονηκότα καὶ τὸ βλέμμα ἄθυμον καὶ οἱ χρῶτες ἠλλαγμένοι· καὶ τοῦτο ἐπὶ πολὺ ἐγίνετο, καὶ πλέον οὐδὲν αὐτοῖς ἦν. Ἐν τούτῳ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς θεοῦ διημερεύοντες ἐνεώρων ἀλλήλοις, εἰπεῖν τὸ ἀληθὲς φόβῳ πρὸς ἑκατέρους αἰδούμενοι. Τοσοῦτο δὲ ἐστέναξεν ἄν ποτε Ἀβροκόμης καὶ ἐδάκρυσε καὶ προςεύχετο, τῆς κόρης ἀκουούσης ἐλεεινῶς. Ἡ δὲ Ἀνθία ἔπασχε μὲν τὰ αὐτὰ, πολὺ δὲ μείζονι τῇ συμφορᾷ κατείχετο· εἰ δέ ποτε ἄλλας παρθένους ἢ γυναῖκας ἴδοι βλεπούσας εἰς ἐκεῖνον· ἑώρων δὲ ἅπασαι Ἀβροκόμην· δήλη ἦν λυπουμένη, μὴ παρευδοκιμηθῇ φοβουμένη: Εὐχαὶ δὲ αὐτοῖς ἑκατέροις ἦσαν πρὸς τὴν θεὸν κοινῇ, λανθάνουσαι μὲν, ἀλλ' ἐγίνοντο ὅμοιαι. Χρόνου δὲ προϊόντος, οὐκέτι τὸ μειράκιον ἐκαρτέρει· ἤδη δὲ αὐτῷ καὶ τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιστο, καὶ ἡ ψυχὴ καταπέπτωκεν, ὥςτε ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τον Λυκομήδην καὶ τὴν Θεμιστὼ γεγονέναι, οὐκ εἰδότας μὲν, ὅ τι εἴη τὸ συμβαῖνον Ἀβροκόμῃ, δεδοικότας δὲ ἐκ τῶν ὁρωμένων. Ἐν ὁμοίῳ δὲ φόβῳ καὶ ὁ Μεγαμήδης καὶ Εὐίππη

καὶ περὶ τῆς Ἀνθίας καθειστήκεισαν, ὁρῶντες αὐτῆς τὸ μὲν κάλλος μαραινόμενον, τὴν δὲ αἰτίαν οὐ φαινομένην τῆς συμφορᾶς. Εἰς τέλος εἰςάγουσι παρὰ τὴν Ἀνθίαν μάντεις καὶ ἱερέας, ὡς εὑρήσοντας λύσιν τοῦ δεινοῦ. Οἱ δὲ ἐλθόντες ἔθυόν τε ἱερεῖα καὶ ποικίλα ἐπέσπενδον, καὶ ἐπέλεγον φωνὰς βαρβαρικὰς, ἐξιλάσκεσθαί τινας λέγοντες δαίμονας, καὶ προςεποίουν, ὡς εἴη τὸ δεινὸν ἐκ τῶν ὑποχθονίων θεῶν. Πολλὰ δὲ καὶ ὑπὲρ Ἁβροκόμου οἱ περὶ τὸν Λυκομήδην ἔθυόν τε καὶ ηὔχοντο· λύσις δὲ οὐδεμία τοῦ δεινοῦ οὐδὲ ἑτέρῳ αὐτῶν ἐγίνετο, ἀλλὰ καὶ ἔτι μᾶλλον ὁ ἔρως ἀνεκαίετο. Ἔκειντο μὲν δὴ ἑκάτεροι νοσοῦντες, πάνυ ἐπισφαλῶς διακείμενοι, ὅσον οὐδέπω τεθνήξεσθαι προςδοκώμενοι, κατειπεῖν αὑτῶν τὴν συμφορὰν μὴ δυνάμενοι. Τέλος πέμπουσιν οἱ πατέρες ἑκατέρων εἰς θεοὺς, μαντευσόμενοι τήν τε αἰτίαν τῆς νόσου καὶ τὴν ἀπαλλαγήν.

VI. Ὀλίγον δὲ ἀπέχει τὸ ἱερὸν τοῦ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλωνος, διάπλουν ἀπὸ Ἐφέσου σταδίων ὀγδοήκοντα. Ἐνταῦθα οἱ παρ' ἑκατέρων ἀφικόμενοι δέονται τοῦ θεοῦ ἀληθῆ μαντεύεσθαι· ἐληλύθεσαν δὴ κατὰ ταὐτά. Χρᾷ δὲ ὁ θεὸς κοινὰ ἀμφοτέροις τὰ μαντεύματα ἐμμέτρως τὰ ἔπη τάδε·

τίπτε ποθεῖτε μαθεῖν νούσου τέλος ἠδὲ καὶ ἀρχήν;
ἀμφοτέρους μία νοῦσος ἔχει, λύσις ἔνθεν ἀνέστη·
δεινὰ δ' ὁρῶ τοῖςδεσσι πάθη καὶ ἀνήνυτα ἔργα·
ἀμφότεροι φεύξονται ὑπεὶρ ἅλα λυσσοδίωκτοι·
δεσμὰ δὲ μοχθήσουσι παρ' ἀνδράσι μιξοθαλάσσοις,
καὶ τάφος ἀμφοτέροις θάλαμος καὶ πῦρ ἀΐδηλον·
καὶ ποταμοῦ Νείλου παρὰ ῥεύμασιν Ἴσιδι σεμνῇ
σωτείρῃ μετόπισθε παραστῆς ὄλβια δῶρα·
ἀλλ' ἔτι που μετὰ πήματ' ἀρείονα πότμον ἔχουσι.

VII. Ταῦτα ὡς ἐκομίσθη τὰ μαντεύματα εἰς Ἔφεσον, εὐθὺς μὲν οἱ πατέρες αὐτῶν ἦσαν ἐν ἀμηχανίᾳ, καὶ τὸ δεινὸν ὅ τι ἦν, πάνυ ἠπόρουν· συμβάλλειν δὲ τὰ τοῦ θεοῦ λόγια οὐκ ἐδύναντο· οὔτε γὰρ τίς ἡ νόσος, οὔτε τίς ἡ φυγὴ, οὔτε τίνα τὰ δεσμὰ, οὔτε ὁ τάφος τίς, οὔτε ὁ ποταμὸς τίς, οὔτε τίς ἡ ἐκ τοῦ θεοῦ βοήθεια. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς πολλὰ βουλευομένοις παραμυθήσασθαι τὸν χρησμὸν ὡς οἷόν τε, καὶ συζεῦξαι γάμῳ τοὺς παῖδας, ὡς τοῦτο καὶ τοῦ θεοῦ βουλευομένου, δι' ὧν ἐμαντεύσατο. Ἐδόκει δὲ ταῦτα, καὶ διέγνωσαν, μετὰ τὸν γάμον

ἐκπέμψαι χρόνῳ τινὶ ἀποδημήσοντας αὐτούς. Μεστὴ μὲν ἤδη ἡ πόλις ἦν τῶν εὐωχουμένων, πάντα δ' ἦν ἐστεφανωμένα καὶ διαβόητος ὁ μέλλων γάμος· ἐμακαρίζετο δὲ ὑπὸ πάντων ὁ μὲν, οἵαν ἄξεται γυναῖκα Ἀνθίαν, ἡ δὲ, οἵῳ μειρακίῳ συγκατακλιθήσεται. Ὁ δὲ Ἁβροκόμης, ὡς ἐπύθετο καὶ τὸν χρησμὸν καὶ τὸν γάμον, ἐπὶ μὲν τῷ τὴν Ἀνθίαν ἕξειν μεγάλως ἔχαιρεν· ἐφόβει δὲ αὐτὸν οὐδὲν τὰ μεμαντευμένα, ἀλλ' ἐδόκει παντὸς εἶναι δεινοῦ τὰ παρόντα ἡδίονα. Μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία ἥδετο μὲν, ὅτι Ἁβροκόμην ἕξει· τίς δὲ ἡ φυγὴ ἢ τίνες αἱ συμφοραὶ κατεφρόνει, πάντων τῶν ἐσομένων κακῶν Ἁβροκόμην ἔχουσα παραμυθίαν.

VIII. Ὡς οὖν ἐφέστηκεν ὁ τῶν γάμων καιρὸς, καὶ παννυχίδες ἤγοντο, καὶ ἱερεῖα πολλὰ ἐθύετο τῇ θεῷ. Καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἐκτετέλεστο, ἡκούσης τῆς νυκτός· βραδύνειν δὲ πάντα ἐδόκει Ἁβροκόμῃ καὶ Ἀνθίᾳ· ἦγον τὴν κόρην εἰς τὸν θάλαμον μετὰ λαμπάδων, τὸν ὑμέναιον ᾄδοντες, ἐπευφημοῦντες, καὶ εἰςάγοντες κατέκλινον. Ἦν δὲ αὐτοῖς ὁ θάλαμος πεποιημένος· κλίνη χρυσῇ στρώμασιν ἔστρωτο πορφυροῖς, καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης Βαβυλωνία ἐπεποίκιλτο σκηνή· παίζοντες Ἔρωτες, οἱ μὲν Ἀφροδίτην θεραπεύοντες· ἦν δὲ καὶ Ἀφροδίτης εἰκών· οἱ δὲ ἱππεύοντες ἀναβάται στρουθοῖς, οἱ δὲ στεφάνους πλέκοντες, οἱ δὲ ἄνθη φέροντες· ταῦτα ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει τῆς σκηνῆς· ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ Ἄρης ἦν οὐχ ὡπλισμένος, ἀλλ' ὡς πρὸς ἐρωμένην τὴν Ἀφροδίτην κεκοσμημένος, ἐστεφανωμένος, χλαμύδα ἔχων· Ἔρως αὐτὸν ὡδήγει, λαμπάδα ἔχων ἡμμένην. Ἐπ' αὐτῇ τῇ σκηνῇ κατέκλιναν τὴν Ἀνθίαν, ἀγαγόντες πρὸς τὸν Ἁβροκόμην, ἐπέκλεισάν τε τὰς θύρας.

IX. Τοῖς δὲ ἑκατέροις πάθος συνέβη ταὐτὸν, καὶ οὔτε προςειπεῖν ἔτι ἀλλήλοις ἠδύναντο, οὔτε ἀντιβλέψαι τοῖς ὀφθαλμοῖς· ἔκειντο δὲ ὑφ' ἡδονῆς παρειμένοι, αἰδούμενοι, φοβούμενοι, πνευστιῶντες, ἡδόμενοι· ἐπάλλετο δὲ αὐτοῖς τὰ σώματα καὶ ἐκραδαίνοντο αὐτοῖς αἱ ψυχαί. Ὀψὲ δὲ ὁ Ἁβροκόμης ἀνενεγκὼν περιέλαβε τὴν Ἀνθίαν· ἡ δὲ ἐδάκρυε, τῆς ψυχῆς αὐτῆς σύμβολα προπεμπούσης τῆς ἐπιθυμίας τὰ δάκρυα. Καὶ ὁ Ἁβροκόμης, ὦ τῆς ἐμοὶ, φησὶ, ποθεινοτάτης νυκτὸς, ἣν μόλις ἀπείληφα, πολλὰς πρότερον νύκτας δυςτυχήσας· ὦ φωτὸς ἡδίων ἐμοὶ κόρη καὶ τῶν πώποτε λαλουμένων εὐτυχεστέρα· τὸν ἐραστὴν ἔχεις

ἄνδρα, μεθ' οὗ ζῆν καὶ ἀποθανεῖν ὑπάρξαι γυναικὶ σώφρονι. Εἰπὼν κατεφίλει τε καὶ ὑπεδέχετο τὰ δάκρυα, καὶ αὐτῷ ἐδόκει παντὸς μὲν εἶναι νέκταρος ποτιμώτερα τὰ δάκρυα, παντὸς δὲ τοῦ πρὸς ὀδύνην φαρμάκου δυνατώτερα. Ἡ δὲ ὀλίγα αὐτὸν προςφθεγξαμένη, ναί, φησίν, Ἁβροκόμη, δοκῶ σοι καλὴ, καὶ μετὰ τὴν σὴν εὐμορφίαν ἀρέσκω σοι; ἄνανδρε καὶ δειλὲ, πόσον ἐβράδυνας ἐρῶν χρόνον; πόσον ἠμέλησας; ἀπὸ τῶν ἐμαυτῆς κακῶν ἃ πέπονθας οἶδα· ἀλλ' ἰδοὺ, δάκρυα μὲν ὑποδέχου τἀμὰ, καὶ ἡ καλή σου κόμη πινέτω πόμα τὸ ἐρωτικὸν, καὶ συμφύντες ἀλλήλοις ἀναμιγῶμεν, καταβρέχωμεν δὲ καὶ τοὺς στεφάνους τοῖς παρ' ἀλλήλων δάκρυσιν, ἵν' ἡμῖν καὶ οὗτοι συνερῶσιν. Εἰποῦσα ἅπαν μὲν αὐτοῦ τὸ πρόςωπον ἠσπάζετο, ἅπασαν δὲ τὴν κόμην τοῖς αὐτῆς ὀφθαλμοῖς προσετίθει, καὶ τοὺς στεφάνους ἀνελάμβανε, καὶ τὰ χείλη τοῖς χείλεσι φιλοῦσα συνέῤῥαφήκει καὶ ὅσα ἐνενόουν, διὰ τῶν χειλέων ἐκ ψυχῆς εἰς τὴν θατέρου ψυχὴν διὰ τοῦ φιλήματος παρεπέμπετο. Φιλοῦσα δὲ αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὦ, φησί, πολλάκις με λυπήσαντες ὑμεῖς, ὦ τὸ πρῶτον ἐνθέντες τῇ ἐμῇ κέντρον ψυχῇ, οἱ ποτὲ σοβαροὶ μὲν, νῦν δὲ ἐρωτικοὶ, καλῶς μοι διηκονήσατε καὶ τὸν ἔρωτα τὸν ἐμὸν καλῶς εἰς τὴν Ἁβροκόμου ψυχὴν ὡδηγήσατε· τοιγαροῦν ὑμᾶς πολλὰ φιλῶ, καὶ ὑμῖν ἐφαρμόζω τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἐμοὺς, τοὺς Ἁβροκόμου διακόνους· ὑμεῖς δὲ ἀεὶ βλέποιτε ταῦτα, καὶ μήτε Ἁβροκόμῃ ἄλλην δείξητε καλὴν, μήτε ἐμοὶ δόξῃ τις ἄλλος εὔμορφος· ἔχετε ψυχὰς, ἃς αὐτοὶ ἐξεκαύσατε· ταύτας ὁμοίως τηρήσατε. Ταῦτα εἶπε, καὶ περιφύντες ἀνεπαύοντο, καὶ τὰ πρῶτα τῶν Ἀφροδίτης ἐρώτων ἀπήλαυον· ἐφιλονείκουν δὲ δι' ὅλης νυκτὸς πρὸς ἀλλήλους, φιλοτιμούμενοι, τίς φανεῖται μᾶλλον ἐρῶν.

X. Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἀνίσταντο πολὺ μὲν ἡδίονες, πολὺ δὲ εὐθυμότεροι, ἀπολαύσαντες ἀλλήλων ὧν ἐπεθύμησαν χρόνῳ καλῶν. Ἑορτὴ δὲ ἦν ἅπας ὁ βίος αὐτοῖς καὶ μεστὰ εὐωχίας πάντα καὶ ἤδη καὶ τῶν μεμαντευμένων λήθη· ἀλλ' οὐχὶ τὸ εἱμαρμένον ἐπελέληστο, ἀλλ' οὐδὲ ὅτῳ ἐδόκει ταῦτα θεῷ ἠμέλει. Χρόνου δὲ διελθόντος ὀλίγου, ἔγνωσαν οἱ πατέρες ἐκπέμπειν αὐτοὺς τῆς πόλεως κατὰ τὰ βεβουλευμένα· ἤμελλόν τε γὰρ ἄλλην ὄψεσθαι γῆν καὶ ἄλλας πόλεις, καὶ τὸν τοῦ θεοῦ χρησμὸν, ὡς οἷόν τε ἦν, παραμυθήσασθαι, ἀπαλλαγέντες χρόνῳ τινὶ Ἐφέ-

σου. Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἕτοιμοι, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο, πολλὴ μὲν ἐσθὴς καὶ ποικίλη, πολὺς δὲ ἄργυρος καὶ χρυσὸς, ἥ τε τῶν σιτίων ὑπερβάλλουσα ἀφθονία. Θυσίαι δὲ πρὸ τῆς ἀναγωγῆς τῇ Ἀρτέμιδι καὶ εὐχαὶ τοῦ δήμου παντὸς καὶ δάκρυα πάντων, ὡς μελλόντων ἀπαλλάττεσθαι παίδων κοινῶν· ἦν δὲ ὁ πλοῦς αὐτοῖς ἐπ' Αἴγυπτον παρεσκευασμένος. Ὡς δ' ἦλθεν ἡ τῆς ἀναγωγῆς ἡμέρα, πολλοὶ μὲν οἰκέται, πολλαὶ δὲ θεράπαιναι. Μελλούσης δὲ τῆς νεὼς ἐπανάξεσθαι, πᾶν μὲν τὸ Ἐφεσίων παρῆν παραπεμπόντων, πολλαὶ δὲ καὶ τῶν μετὰ λαμπάδων καὶ θυσιῶν. Ἐν τούτῳ μὲν οὖν ὁ Λυκομήδης καὶ ἡ Θεμιστὼ, πάντων ἅμα ἐν ὑπομνήσει γενόμενοι, τοῦ χρησμοῦ, τοῦ παιδὸς, τῆς ἀποδημίας, ἔκειντο εἰς γῆν ἀθυμοῦντες. Ὁ δὲ Μεγαμήδης καὶ Εὐίππη ἐπεπόνθεσαν μὲν τὰ αὐτὰ, εὐθυμότεροι δὲ ἦσαν, τὰ τέλη σκοποῦντες τῶν μεμαντευμένων. Ἤδη μὲν οὖν ἐθορύβουν οἱ ναῦται, καὶ ἐλύετο τὰ πρυμνήσια, καὶ ὁ κυβερνήτης τὴν αὐτοῦ χώραν κατελάμβανε, καὶ ἡ ναῦς ἀπεκινεῖτο· βοὴ δὲ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς πολλὴ καὶ τῶν ἐν τῇ νηὶ συμμιγὴς, τῶν μὲν, ὦ παῖδες, λεγόντων, φίλτατοι, ἄρα ἔτι ὑμᾶς οἱ φύντες ὀψόμεθα; τῶν δὲ, ὦ πατέρες, ἆρα ὑμᾶς ἀποληψόμεθα; δάκρυα δὴ καὶ οἰμωγὴ, καὶ ἕκαστος ὀνομαστὶ τὸν οἰκεῖον ἐκάλει, μέγα εἰς ὑπόμνησιν ἀλλήλοις ἐγκαταλιπόντες τὸ ὄνομα. Ὁ δὲ Μεγαμήδης φιάλην λαβὼν καὶ ἐπισπένδων ηὔχετο, ὡς ἐξάκουστον εἶναι τοῖς ἐν τῇ νηὶ, ὦ παῖδες, λέγων, μάλιστα μὲν εὐτύχοιτε, καὶ φύγοιτε τὰ σκληρὰ τῶν μαντευμάτων, καὶ ὑμᾶς ἀνασωθέντας ὑποδέξαιντο Ἐφέσιοι, καὶ τὴν φιλτάτην ἀπολάβοιτε πατρίδα· εἰ δὲ ἄλλο συμβαίη, τοῦτο μὲν ἴστε, οὐδὲ ἡμᾶς ἔτι ζησομένους· προΐεμεν δὲ ὑμᾶς ὁδὸν μὲν δυστυχῆ, ἀλλ' ἀναγκαίαν. Ἔτι λέγοντα ἐξιόντα ἐπέσχε τὰ δάκρυα· καὶ οὗτοι ἀπῄεσαν εἰς τὴν πόλιν, τοῦ πλήθους αὐτοὺς θαῤῥεῖν παρακαλοῦντος.

XI. Ὁ δὲ Ἁβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία ἀλλήλοις περιφύντες ἔκειντο πολλὰ ἀνανοοῦντες, τοὺς πατέρας οἰκτείροντες, τῆς πατρίδος ἐπιθυμοῦντες, τὸν χρησμὸν δεδοικότες, τὴν ἀποδημίαν ὑποπτεύοντες· παρεμυθεῖτο δ' αὐτοὺς εἰς ἅπαντα ὁ μετ' ἀλλήλων πλοῦς. Κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν οὐρίῳ χρησάμενοι πνεύματι, διανύσαντες τὸν πλοῦν εἰς Σάμον κατήντησαν,

τὴν τῆς Ἥρας ἱερὰν νῆσον· κἀνταῦθα θύσαντες καὶ δειπνοποιησάμενοι, πολλὰ εὐξάμενοι τῆς νυκτὸς ἐπιγινομένης ἐπανήγοντο. Καὶ ἦν ὁ πλοῦς αὐτοῖς οὔριος· λόγοι δὲ ἐν αὐτοῖς πολλοὶ πρὸς ἀλλήλους· ἆρα ἡμῖν ὑπάρξει συγκαταβιῶναι μετ' ἀλλήλων; καὶ δή ποτε ὁ Ἁβροκόμης, μέγα ἀναστενάξας ἐν ὑπομνήσει τῶν ἑαυτοῦ γενόμενος, Ἀνθία, ἔφησε, τῆς ψυχῆς μοι ποθεινοτέρα, μάλιστα μὲν εὐτυχεῖν εἴη καὶ σώζεσθαι μετ' ἀλλήλων· ἂν δ' ἄρα τι καὶ ᾖ πεπρωμένον παθεῖν, καί πως ἀλλήλων ἀπαλλαγῶμεν, ὀμόσωμεν ἑαυτοῖς, φιλτάτη, ὡς σὺ μὲν ἐμοὶ μενεῖς ἁγνὴ, καὶ ἄλλον ἄνδρα οὐχ ὑπομενεῖς, ἐγὼ δὲ, ὅτι οὐκ ἄλλῃ γυναικὶ συνοικήσαιμι. Ἀκούουσα δὲ Ἀνθία μέγα ἀνωλόλυξε, καὶ, τί ταῦτα, ἔφησεν, Ἁβροκόμη, πεπίστευκας, ὅτι, ἐὰν ἀπαλλαγῶ σου, περὶ ἀνδρὸς ἔτι κατ' ἐμοῦ σκέψῃ, ἥτις οὐδὲ ζήσομαι τὴν ἀρχὴν ἄνευ σου· ὡς ὀμνύω τε τὴν πάτριον ἡμῖν θεὸν, τὴν μεγάλην Ἐφεσίων Ἄρτεμιν, καὶ ταύτην, ἣν διανύομεν, θάλατταν καὶ τὸν ἐπ' ἀλλήλους ἡμᾶς καλῶς ἐκμήναντα θεὸν, ὡς ἐγὼ καὶ βραχύ τι ἀποσπασθεῖσά σου οὔτε ζήσομαι, οὔτε τὸν ἥλιον ὄψομαι. Ταῦτα ἔλεγεν ἡ Ἀνθία· ἐπώμνυε δὲ καὶ ὁ Ἁβροκόμης, καὶ ὁ καιρὸς αὐτῶν ἐποίει τοὺς ὅρκους φοβερωτέρους. Ἐν τούτῳ δὲ ἡ ναῦς Κῶ μὲν παραμείβει καὶ Κνίδον, κατεφαίνετο δὲ ἡ Ῥοδίων νῆσος μεγάλη καὶ καλή· καὶ αὐτοὺς ἐνταῦθα ἔδει καταχθῆναι πάντως· δεῖν γὰρ ἔφασκον οἱ ναῦται καὶ ὑδρεύσασθαι καὶ αὐτοὺς ἀναπαύσασθαι, μέλλοντας εἰς μακρὸν ἐμπεσεῖν πλοῦν. Κατήγετο δὲ ἡ ναῦς εἰς Ῥόδον, καὶ ἐξέβαινον οἱ ναῦται· ἐξῄει δὲ ὁ Ἁβροκόμης, ἔχων μετὰ χεῖρα τὴν Ἀνθίαν.

XII. Συνῄεσαν δὲ πάντες οἱ Ῥόδιοι, τὸ κάλλος τῶν παίδων καταπεπληγότες, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις τῶν ἰδόντων παρῆλθε σιωπῶν· ἄλλοι μὲν ἔλεγον ἐπιδημίαν ἐκ τῶν θεῶν, οἱ δὲ προσεκύνουν καὶ προσεπιτνοῦντο. Ταχὺ δὲ δι' ὅλης τῆς πόλεως διεπεφοιτήκει τὸ ὄνομα Ἁβροκόμου καὶ Ἀνθίας. Ἐπεύχονται δὲ αὐτοὺς δημοσίᾳ, καὶ θυσίας τε θύουσι πολλὰς καὶ ἑορτὴν ἄγουσι τὴν ἐπιδημίαν αὐτῶν. Οἱ δὲ τήν τε πόλιν ἅπασαν ἐξιστόρησαν, καὶ ἀνέθεσαν εἰς τὸ τοῦ Ἡλίου ἱερὸν πανοπλίαν χρυσῆν, καὶ ἐπέγραψαν εἰς ὑπόμνημα ἐπίγραμμα τῶν ἀναθέντων·

Οἱ ξεῖνοι τάδε σοι χρυσήλατα τεύχε' ἔθηκαν,
Ἀνθία, Ἁβροκόμης θ', ἱερῆς Ἐφέσοιο πολῖται.

Ταῦτα ἀναθέντες, ὀλίγας ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ μείναντες, ἐπειγόντων τῶν ναυτῶν, ἀνήγοντο ἐπισιτισάμενοι· παρέπεμπε δὲ αὐτοὺς ἅπαν τὸ Ῥοδίων πλῆθος. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐφέροντο οὐρίῳ πνεύματι, καὶ ἦν αὐτοῖς ὁ πλοῦς ἄσμενος, κἀκείνην τε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα ἐφέροντο ἀναμετροῦντες τὴν Αἰγυπτίαν καλουμένην θάλατταν· τῇ δὲ δευτέρᾳ ἐπέπαυτο μὲν ὁ ἄνεμος, γαλήνη δὲ καὶ ὁ πλοῦς βραδὺς καὶ ναυτῶν ῥαθυμία καὶ πότος ἐν τούτῳ καὶ μέθη καὶ ἀρχὴ τῶν μεμαντευμένων. Τῷ δὲ Ἁβροκόμῃ ἐφίσταται γυνὴ ὀφθῆναι φοβερὰ, τὸ μέγεθος ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἐσθῆτα ἔχουσα φοινικῆν· ἐπιστᾶσα δὲ τὴν ναῦν ἐδόκει καίειν, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἀπόλλυσθαι, αὐτὸν δὲ μετὰ τῆς Ἀνθίας διανήχεσθαι. Ταῦτα ὡς εὐθὺς εἶδεν, ἐταράχθη, καὶ προσεδόκα τὸ δεινὸν ἐκ τοῦ ὀνείρατος, καὶ τὸ δεινὸν ἐγίνετο.

XIII. Ἔτυχον μὲν ἐν Ῥόδῳ πειραταὶ παρορμοῦντες αὐτοῖς, Φοίνικες τὸ γένος, ἐν τριήρει μεγάλῃ· προσώρμουν δὲ ὡς φορτίον ἔχοντες καὶ πολλοὶ καὶ γεννικοί. Οὗτοι καταμεμαθήκεσαν τῇ νηὶ ὅτι χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ ἀνδράποδα πολλὰ καὶ τίμια. Διέγνωσαν οὖν ἐπιθέμενοι τοὺς μὲν ἀντιμαχομένους ἀποκτιννύειν, τοὺς δὲ ἄλλους ἄγειν εἰς Φοινίκην πραθησομένους καὶ τὰ χρήματα· κατεφρόνουν δὲ ὡς οὐκ ἀξιομάχων αὐτῶν. Τῶν δὲ πειρατῶν ὁ ἔξαρχος Κόρυμβος ἐκαλεῖτο, νεανίας, ὀφθῆναι μέγας, φοβερὸς τὸ βλέμμα, κόμη ἦν αὐτῷ αὐχμηρὰ, καθειμένη. Ὡς δὲ ταῦτα οἱ πειραταὶ ἐβουλεύσαντο, τὰ μὲν πρῶτα παρέπλεον ἡσυχῇ τοῖς περὶ Ἁβροκόμην· τελευταῖον δὲ, ἦν μὲν περὶ μέσον ἡμέρας, ἔκειντο δὲ πάντες οἱ ἐν τῇ νηὶ ὑπὸ μέθης καὶ ῥαθυμίας, οἱ μὲν καθεύδοντες, οἱ δὲ ἀλύοντες, ἐφίστανται δὲ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον ἐλαυνομένῃ τῇ νηὶ, τριήρης ἦν, σὺν ὀξύτητι πολλῇ. Ὡς δὲ πλησίον ἐγένοντο, ἀνεπήδησαν ἐπὶ τὴν ναῦν ὡπλισμένοι, τὰ ξίφη γυμνὰ ἔχοντες· κἀνταῦθα οἱ μὲν ἐῤῥίπτουν ἑαυτοὺς ὑπ' ἐκπλήξεως εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπώλλυντο, οἱ δὲ, ἀμύνεσθαι θέλοντες, ἀπεσφάζοντο. Ὁ δὲ Ἁβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία περιτρέχουσι τῷ Κορύμβῳ, τῷ πειρατῇ, καὶ λαβόμενοι τῶν γονάτων αὐτοῦ, τὰ μὲν χρήματα, ἔφασαν, ὦ δέσποτα, καὶ ἡμᾶς οἰκέτας ἔχε, φεῖσαι δὲ τῆς ψυχῆς, καὶ μηκέτι φόνευε τοὺς ἑκόντας ὑποχειρίους σοι γενομένους· μὴ πρὸς αὐτῆς θαλάσσης, μὴ πρὸς δεξιᾶς τῆς

σῆς· ἀγαγὼν δὲ ἡμᾶς, ὅποι θέλεις, ἀπόδου τοὺς σοὺς οἰκέτας· μόνον οἴκτειρον ἡμᾶς ὑφ' ἑνὶ ποιήσας δεσπότῃ.

XIV. Ἀκούσας ὁ Κόρυμβος εὐθὺς μὲν ἐκέλευσε φείσασθαι φονεύοντας· μεταθέμενος δὲ τὰ τιμιώτερα τῶν φορτίων καὶ τὸν Ἁβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν, ἄλλους τε τινὰς τῶν οἰκετῶν ὀλίγους, ἐνέπρησε τὴν ναῦν, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες κατεφλέχθησαν· τὸ γὰρ πάντας ἄγειν οὔτε ἠδύνατο, οὔτε ἀσφαλὲς ἑώρα. Ἦν δὲ τὸ θέαμα ἐλεεινὸν, τῶν μὲν ἐν τῇ τριήρει ἀναγομένων, τῶν δὲ ἐν τῇ νηὶ φλεγομένων, τὰς χεῖρας ἐκτεινόντων καὶ ὀλοφυρομένων. Καὶ οἱ μὲν ἔλεγον· ποῖ ποτε ἀχθήσεσθε, δεσπόται; τίς ὑμᾶς ὑποδέξεται γῆ; καὶ τίνα πόλιν οἰκήσετε; οἱ δὲ, ὦ μακάριοι μέλλοντες ἀποθνήσκειν εὐτυχῶς πρὸ τοῦ πειραθῆναι δεσμῶν, πρὸ τοῦ δουλείαν λῃστρικὴν ἰδεῖν· ταῦτα λέγοντες οἱ μὲν ἀνήγοντο, οἱ δὲ κατεφλέγοντο. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ τροφεὺς τοῦ Ἁβροκόμου, πρεσβύτης ἤδη σεμνὸς ἰδεῖν καὶ διὰ τὸ γῆρας ἐλεεινὸς, οὐκ ἐνεγκὼν ἀναγόμενον τὸν Ἁβροκόμην, ῥίψας ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνήχετο ὡς καταληψόμενος τὴν τριήρη, ποῖ με καταλείψεις, τέκνον, λέγων, τὸν γέροντα, τὸν παιδαγωγόν; ποῖ δὲ ἀπερχόμενος, Ἁβροκόμη; αὐτὸς ἀπόκτεινόν με τὸν δυστυχῆ καὶ θάψον· τί γάρ ἐστί μοι ζῆν ἄνευ σου; Ταῦτα ἔλεγε, καὶ τέλος, ἀπελπίσας ἔτι Ἁβροκόμην ὄψεσθαι, παραδοὺς ἑαυτὸν τοῖς κύμασιν, ἀπέθανε. Τοῦτο δὲ καὶ Ἁβροκόμῃ πάντων ἦν ἐλεεινότατον, καὶ γὰρ τὰς χεῖρας ἐξέτεινε τῷ πρεσβύτῃ, καὶ τοὺς πειρατὰς ἀναλαμβάνειν παρεκάλει· οἱ δὲ, οὐδένα λόγον ποιησάμενοι, διανύοντες ἡμέραις τρισὶ τὸν πλοῦν, κατήχθησαν εἰς πόλιν τῆς Φοινίκης, Τύρον, ἔνθα ἦν τοῖς πειραταῖς τὰ οἰκεῖα. Ἦγον δὲ αὐτοὺς εἰς αὐτὴν μὲν τὴν πόλιν οὐχὶ εἰς πλησίον δέ τι χωρίον ἀνδρὸς ἄρχοντος λῃστηρίου, Ἀψύρτου τοὔνομα, οὗ καὶ ὁ Κόρυμβος ἦν ὑπηρέτης ἐπὶ μισθῷ καὶ μέρει τῶν λαμβανομένων. Ἐν δὲ τῷ τοῦ πλοὸς διαστήματι ἐκ πολλῆς τῆς καθ' ἡμέραν ὄψεως ἐρᾷ ὁ Κόρυμβος τοῦ Ἁβροκόμου καὶ σφοδρὸν ἔρωτα, καὶ αὐτὸν πρὸς τὸ μειράκιον συνήθεια ἐπὶ πλέον ἐξέκαιε. Καὶ ἐν μὲν τῷ πόρῳ οὔτε πεῖσαι δυνατὸν ἐδόκει εἶναι· ἑώρα γὰρ ὡς διάκειται μὲν ὑπὸ ἀθυμίας πονήρως, ἑώρα δὲ καὶ τῆς Ἀνθίας ἐρῶντα: ἀλλὰ καὶ τὸ βιάζεσθαι χαλεπὸν εἶναι αὐτῷ κατεφαίνετο· ἐδεδοίκει γὰρ, μή τι ἑαυτὸν ἐργάσηται δεινόν.

XV. Ἐπεὶ δὲ κατήχθησαν εἰς Τύρον, οὐκέτι καρτερῶν, τὰ

μὲν πρῶτα ἐθεράπευε τὸν Ἁβροκόμην, καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλει, καὶ πᾶσαν ἐπιμέλειαν προσέφερεν· ὁ δὲ ἐλεοῦντα τὸν Κόρυμβον ἐνόμιζεν αὐτοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν· τὸ δεύτερον δὲ ἀνακοινοῦται ὁ Κόρυμβος τὸν ἔρωτα τῶν συλληστῶν τινι, Εὐξείνῳ τὸ ὄνομα, καὶ δεῖται βοηθὸν γενέσθαι καὶ συμβουλεῦσαι τίνι τρόπῳ δυνήσεται πεῖσαι τὸ μειράκιον. Ὁ δὲ Εὔξεινος ἄσμενος ἀκούει τὰ περὶ τοῦ Κορύμβου· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐπ' Ἀνθίᾳ διέκειτο πονήρως, καὶ ἤρα τῆς κόρης φοβερὸν ἔρωτα· λέγει δὲ πρὸς τὸν Κόρυμβον καὶ τὰ αὐτοῦ, καὶ συνεβούλευσε μὴ ἐπὶ πλέον ἐπανιᾶσθαι, ἀλλὰ ἔργου ἔχεσθαι· καὶ γὰρ, ἔφη, σφόδρα ἀγεννὲς, κινδυνεύοντας καὶ παραβαλλομένους μὴ ἀπολαύειν μετὰ ἀδείας, ὧν ἐκτησάμεθα πόνων· δυνησόμεθα δὲ αὐτοὺς, ἔλεγεν, ἐξαιρέτους παρ' Ἀψύρτου λαβεῖν δωρεάν. Ταῦτα εἰπὼν ῥᾳδίως ἔπειθεν αὐτὸν ἐρῶντα, καὶ δὴ συντίθενται κατὰ ταὐτὰ τοὺς ὑπὲρ ἀλλήλων ποιήσασθαι πόνους, καὶ πείθειν οὗτος μὲν Ἁβροκόμην, Κόρυμβος δὲ Ἀνθίαν.

XVI. Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἔκειντο ἄθυμοι, πολλὰ προσδοκῶντες, ἀλλήλοις διαλεγόμενοι, συνεχὲς ὀμνύοντες τηρήσειν τὰ συγκείμενα. Ἔρχονται δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁ Κόρυμβος καὶ Εὔξεινος, καὶ φράσαντες ἰδίᾳ τι θέλειν εἰπεῖν, ἀπάγουσι καθ' αὑτοὺς ὁ μὲν τὴν Ἀνθίαν, ὁ δὲ τὸν Ἁβροκόμην· τοῖς δὲ αἵ τε ψυχαὶ ἐκραδαίνοντο, καὶ οὐδὲν ὑγιὲς ὑπενόουν. Λέγει οὖν ὁ Εὔξεινος πρὸς τὸν Ἁβροκόμην ὑπὲρ Κορύμβου· μειράκιον, εἰκὸς μὲν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ φέρειν χαλεπῶς, οἰκέτην μὲν ἐξ ἐλευθέρου γενόμενον, πένητα δὲ ἀντ' εὐδαίμονος· δεῖ δέ σε τῇ τύχῃ πάντα λογίσασθαι, καὶ στέργειν τὸν κατέχοντα δαίμονα, καὶ τοὺς γενομένους δεσπότας ἀγαπᾶν. Ἴσθι γὰρ, ὡς ἔνεστί σοι καὶ εὐδαιμοσύνην καὶ ἐλευθερίαν ἀπολαβεῖν, εἰ θελήσεις πείθεσθαι τῷ δεσπότῃ Κορύμβῳ· ἐρᾷ γάρ σου σφοδρὸν ἔρωτα, καὶ πάντων ἕτοιμός ἐστι δεσπότην ποιεῖν τῶν ἑαυτοῦ. Πείσῃ δὲ χαλεπὸν μὲν οὐδὲν, εὐνούστερον δὲ σεαυτῷ τὸν δεσπότην ἐργάσῃ. Ἐννόησον δὲ ἐν οἷς ὑπάρχεις· βοηθὸς μὲν οὐδεὶς, γῆ δὲ αὕτη ξένη καὶ δεσπόται λῃσταὶ καὶ οὐδεμία τιμωρίας ἀποφυγὴ ὑπερηφανήσαντι Κόρυμβον. Τί δέ σοι γυναικὸς δεῖ νῦν καὶ πραγμάτων; τί δὲ ἐρωμένης τηλικῷδε ὄντι; πάντα ἀπόῤῥιψον· πρὸς μόνον δεῖ σε τὸν δεσπότην βλέπειν, τούτῳ κελεύσαντι ὑπακούειν. Ἀκούσας ὁ Ἁβροκόμης εὐθὺς μὲν ἀχανὴς ἦν, καὶ

οὔτε τι ἀποκρίνεσθαι ηὕρισκεν, ἐδάκρυσε δὲ καὶ ἀνέστενε πρὸς αὐτὸν ἀφορῶν, εἰς οἷα ἄρα ἐλήλυθε· καὶ δὴ λέγει πρὸς τὸν Εὔξεινον, ἐπίτρεψον, δέσποτα, βουλεύσασθαι βραχὺ, καὶ πρὸς πάντα ἀποκρινοῦμαί σοι τὰ ῥηθέντα. Καὶ ὁ μὲν Εὔξεινος ἀνεχώρει. Ὁ δὲ Κόρυμβος τῇ Ἀνθίᾳ διείλεκτο τὸν ἔρωτα τὸν Εὐξείνου καὶ τὴν παροῦσαν ἀνάγκην καὶ ὅτι δεῖ πάντως αὐτὴν πείθεσθαι τοῖς δεσπόταις· ὑπέσχετο δὲ πολλὰ, καὶ γάμον νόμιμον καὶ χρήματα πεισθείσῃ καὶ περιουσίαν. Ἡ δὲ αὐτῷ τὰ ὅμοια ἀπεκρίνατο, αἰτησαμένη βραχὺν βουλεύσασθαι χρόνον. Καὶ ὁ μὲν Εὔξεινος καὶ ὁ Κόρυμβος μετ' ἀλλήλων ἦσαν, περιμένοντες ὅ τι ἀκούσονται, ἤλπιζον δὲ αὐτοὺς ῥᾳδίως πείσειν.

B.

Ὁ δὲ Ἁβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία ἧκον εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα συνήθως διῃτῶντο, καὶ πρὸς ἀλλήλους εἰπόντες, ἅπερ ἠκηκόεσαν, καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἔκλαιον, ὠδύροντο. Ὦ πάτερ, ἔλεγον, ὦ μῆτερ, ὦ πατρὶς φιλτάτη, καὶ οἰκεῖοι, καὶ συγγενεῖς. Τελευταῖον δὲ ἀνενεγκὼν ὁ Ἁβροκόμης, ὦ κακοδαίμονες, ἔφησεν, ἡμεῖς, τί ἄρα πεισόμεθα ἐν γῇ βαρβάρων πειρατῶν, ὕβρει παραδοθέντες πειρατῶν; Ἄρχεται τὰ μεμαντευμένα· τιμωρίαν ἤδη με ὁ θεὸς τῆς ὑπερηφανίας εἰςπράττει· ἐρᾷ Κόρυμβος ἐμοῦ, σοῦ δὲ Εὔξεινος. Ὦ τῆς ἀκαίρου πρὸς ἑκατέρους εὐμορφίας· εἰς τοῦτο ἄρα μέχρι νῦν σώφρων ἐτηρήθην, ἵνα ἐμαυτὸν ὑποθῶ λῃστῇ ἐρῶντι τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν; καὶ τίς ἐμοὶ βίος περιλείπεται, πόρνῃ μὲν ἀντὶ ἀνδρὸς γενομένῳ, ἀποστερηθέντι δὲ Ἀνθίας τῆς ἐμῆς; ἀλλ' οὐ μὰ τὴν μέχρις ἄρτι σωφροσύνην ἐκ παιδός μοι σύντροφον, οὐκ ἂν ἐμαυτὸν ὑποθείην Κορύμβῳ: τεθνήξομαι δὲ πρότερον καὶ φανοῦμαι νεκρὸς σώφρων. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἐπεδάκρυεν. Ἡ δὲ Ἀνθία, φεῦ τῶν κακῶν, εἶπεν, ταχέως δὴ τῶν ὅρκων ἀναγκαζόμεθα, ταχέως τῆς δουλείας πειρώμεθα· ἐρᾷ τις ἐμοῦ, καὶ πείσειν ἤλπιζεν εἰς εὐνὴν ἐλεύσεσθαι τὴν ἐμὴν μετὰ Ἁβροκόμην καὶ συγκατακλιθήσεσθαι καὶ ἀπολαύσειν ἐπιθυμίας; ἀλλὰ μὴ οὕτως ἐγὼ φιλόζωος γενοίμην, μηθ' ὑπομείναιμι ὑβρισθεῖσα ἰδεῖν τὸν ἥλιον. Δεδόχθω ταῦτα· ἀποθνήσκωμεν, Ἁβροκόμη· ἕξομεν ἀλλήλους μετὰ θάνατον, ὑπ' οὐδενὸς ἐνοχλούμενοι.

II. Καὶ τοῖς μὲν ταῦτα ἐδέδοκτο· ἐν δὲ τούτοις Ἄψυρτος, ὁ προεστὼς τοῦ λῃστηρίου, πυθόμενος, ὅτι τε ἥκουσιν οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον, καὶ ὅτι πολλὰ εἶεν καὶ θαυμάσια κομίζοντες χρήματα, ἧκεν εἰς τὸ χωρίον, καὶ εἶδέ τε τοὺς περὶ Ἁβροκόμην, καὶ κατεπλάγη τὴν εὐμορφίαν, καὶ εὐθὺς, μέγα κέρδος νομίζων, ᾐτήσατο ἐκείνους. Τὰ μὲν ἄλλα χρήματα καὶ κτήματα καὶ παρθένους, ὅσαι συνελήφθησαν, διένειμε τοῖς περὶ τὸν Κόρυμβον πειραταῖς: ὁ δὲ Εὔξεινος καὶ ὁ Κόρυμβος ἄκοντες μὲν

συνεχώρουν τοὺς περὶ τὸν Ἀβροκόμην τῷ Ἀψύρτῳ, συνεχώρουν δ' οὖν ἀνάγκῃ. Καὶ οἱ μὲν ἀπηλλάσσοντο· ὁ δὲ Ἄψυρτος παραλαβὼν τὸν Ἀβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν καὶ οἰκέτας δύο, Λεύκωνα καὶ Ῥόδην, ἤγαγεν εἰς τὴν Τύρον. Περίβλεπτος δὲ ἦν αὐτῶν ἡ πομπὴ, καὶ πάντες ἐτεθαυμάκεσαν τὸ κάλλος, καὶ ἄνθρωποι βάρβαροι, μήπω πρότερον τοσαύτην ἰδόντες εὐμορφίαν, θεοὺς ἐνόμιζον εἶναι τοὺς βλεπομένους, ἐμακάριζον δὲ τὸν Ἄψυρτον, οἵους οἰκέτας εἴη κεκτημένος. Ἀγαγὼν δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν παραδίδωσιν οἰκέτῃ πιστῷ, δι' ἐπιμελείας κελεύσας ἔχειν, ὡς μεγάλα κερδανῶν, εἰ ἀπόδοιτο τῆς ἀξίας αὐτοὺς τιμῆς.

III. Καὶ οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀβροκόμην ἐν τούτοις ἦσαν· ἡμερῶν δὲ διαγενομένων ὀλίγων, ὁ μὲν Ἄψυρτος ἐπ' ἄλλην ἐμπορίαν εἰς Συρίαν ἀπῆλθε· θυγατὴρ δὲ αὐτοῦ, Μαντὼ ὄνομα, ἠράσθη τοῦ Ἀβροκόμου· ἦν δὲ καλὴ καὶ ὡραία γάμων ἤδη, πολὺ δὲ τοῦ Ἀβροκόμου κάλλους ὑπελείπετο. Αὕτη ἡ Μαντὼ ἐκ τῆς συνήθους τοῦ Ἀβροκόμου διαίτης ἁλίσκεται, καὶ ἀκατασχέτως εἶχε, καὶ ἠπόρει ὅ τι ποιήσαι· οὔτε γὰρ πρὸς τὸν Ἀβροκόμην εἰπεῖν ἐτόλμα, γυναῖκα εἰδυῖα ἔχοντα καὶ πείσειν οὐδέποτε ἐλπίζουσα, οὔτε ἄλλῳ τινὶ τῶν ἑαυτῆς, δέει τοῦ πατρός· δι' ἃ δὴ καὶ μᾶλλον ἀνεκαίετο, καὶ διέκειτο πονήρως· καὶ οὐκέτι καρτεροῦσα, ἔγνω πρὸς τὴν Ῥόδην, τὴν σύντροφον τῆς Ἀνθίας, οὖσαν ἡλικιῶτιν καὶ κόρην, κατειπεῖν τὸν ἔρωτα· ταύτην γὰρ μόνην ἤλπιζε συνεργήσειν αὐτῇ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν. Καὶ δὴ, σχολῆς λαβομένη, ἄγει τὴν κόρην πρὸς τὰ πατρῷα ἐπὶ τῆς οἰκίας ἱερὰ, καὶ δεῖται, μὴ κατειπεῖν αὐτῆς, καὶ ὅρκους λαμβάνει, καὶ λέγει τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀβροκόμου, καὶ ἱκετεύει συμβαλέσθαι, καὶ πολλὰ ὑπέσχετο συμβαλλομένῃ· ἔφη δ', ἴσθι μὲν οἰκέτις οὖσα ἐμὴ, ἴσθι δὲ ὀργῆς πειρασομένη βαρβάρου καὶ ἠδικημένης. Ταῦτα εἰποῦσα ἀπέπεμπε τὴν Ῥόδην. Ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ κακῷ ἐγεγόνει· τό τε γὰρ εἰπεῖν Ἀβροκόμῃ παρῃτεῖτο, φιλοῦσα τὴν Ἀνθίαν· πάνυ δὲ ἐδεδοίκει τῆς βαρβάρου τὴν ὀργήν· ἔδοξεν οὖν αὐτῇ καλῶς ἔχειν, Λεύκωνι πρῶτον ἀνακοινῶσαι τὰ ὑπὸ τῆς Μαντοῦς εἰρημένα. Ἦν δὲ καὶ τῇ Ῥόδῃ κοινωνήματα ἐξαιρέτως γενόμενα πρὸς Λεύκωνα, καὶ συνῆσαν ἀλλήλοις ἔτι ἐν Ἐφέσῳ. Τότε δὴ λαβομένη μόνου, ὦ Λεύκων, ἔφη, ἀπολώλαμεν τελέως· νῦν οὐκέτι τοὺς συντρόφους ἕξομεν· ἡ

τοῦ δεσπότου θυγάτηρ Ἀφύρτου ἐρᾷ μὲν Ἁβροκόμου σφοδρὸν ἔρωτα, ἀπειλεῖ δὲ, εἰ μὴ τύχοι, δεινὰ ἡμᾶς ἐργάσασθαι· σκόπει τοίνυν, τί δεῖ ποιεῖν· τὸ γὰρ ἀντειπεῖν τῇ βαρβάρῳ, σφαλερόν· τὸ δὲ ἀποζεῦξαι Ἁβροκόμην Ἀνθίας, ἀδύνατον. Ἀκούσας ὁ Λεύκων δακρύων ἐπλήσθη, μεγάλας ἐκ τούτων συμφορὰς προςδοκῶν· ὀψὲ δὲ ἀνενεγκὼν, σιώπα, ἔφη, Ῥόδη· ἐγὼ γὰρ ἕκαστα διοικήσω.

IV. Ταῦτα εἰπὼν ἔρχεται πρὸς Ἁβροκόμην· τῷ δὲ ἄρα οὐδὲν ἔργον ἦν ἢ φιλεῖν Ἀνθίαν καὶ ὑπ' ἐκείνης φιλεῖσθαι καὶ λαλεῖν ἐκείνῃ καὶ ἀκούειν λαλούσης. Ἐλθὼν δὲ παρ' αὐτοὺς, τί ποιοῦμεν, σύντροφοι; τί δὲ βουλευόμεθα, οἰκέται; δοκεῖς τινι τῶν δεσποτῶν, Ἁβροκόμη, καλός· ἡ θυγάτηρ ἡ Ἀφύρτου πονήρως ἐπί σοι διάκειται, καὶ ἀντειπεῖν ἐρώσῃ βαρβάρῳ παρθένῳ χαλεπόν· σὺ οὖν, ὅπως σοι δοκεῖ βουλευσάμενος, σῶσον ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ μὴ περιίδῃς ὀργῇ δεσποτῶν ὑποπεσόντας. Ἀκούσας ὁ Ἁβροκόμης εὐθὺς μὲν ὀργῆς ἐνεπλήσθη, ἀναβλέψας δὲ ἀτενὲς εἰς τὸν Λεύκωνα, ὦ πονηρὲ, ἔφη, καὶ Φοινίκων τῶν ἐνταῦθα βαρβαρώτερε, ἐτόλμησας εἰπεῖν πρὸς Ἁβροκόμην τοιαῦτα ῥήματα; καὶ παρούσης Ἀνθίας, ἄλλην παρθένον μοι διηγῇ; Δοῦλος μέν εἰμι, ἀλλὰ συνθήκας οἶδα τηρεῖν. Ἔχουσιν ἐξουσίαν μου τοῦ σώματος, τὴν ψυχὴν δὲ ἐλευθέραν ἔχω. Ἀπειλείτω νῦν, εἰ θέλει, Μαντὼ ξίφη καὶ βρόχους καὶ πῦρ καὶ πάντα ὅσα δύναται σῶμα ἐνεγκεῖν οἰκέτου· οὐ γὰρ ἄν ποτε πεισθείην ἑκὼν Ἀνθίαν ἀδικῆσαι. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν· ἡ δὲ Ἀνθία ὑπὸ συμφορᾶς ἔκειτο ἀχανὴς, οὐδὲ προςφθέγξασθαί τι δυναμένη· ὀψὲ δὲ καὶ μόλις αὑτὴν ἐγείρασα, ἔχω μὲν, φησίν, Ἁβροκόμη, τὴν εὔνοιαν τὴν σὴν, καὶ στέργεσθαι διαφερόντως ὑπὸ σοῦ πεπίστευκα, ἀλλὰ δέομαί σου, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἐμῆς δέσποτα, μὴ προδῷς ἑαυτὸν, μηδὲ εἰς ὀργὴν ἐμβάλῃς βαρβαρικήν· συγκατάθου δὲ τῇ τῆς δεσποίνης ἐπιθυμίᾳ, κἀγὼ ὑμῖν ἄπειμι ἐκποδὼν, ἐμαυτὴν ἀποκτείνασα. Τοσοῦτόν σου δεήσομαι, θάψον αὐτὸς καὶ φίλησον πεσοῦσαν, καὶ μέμνησο Ἀνθίας. Ταῦτα πάντα εἰς μείζονα συμφορὰν τὸν Ἁβροκόμην ἦγε, καὶ ἠπόρει ὅςτις γένηται.

V. Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν· ἡ δὲ Μαντὼ, χρονιζούσης τῆς Ῥόδης, οὐκέτι καρτεροῦσα γράφει γραμμάτιον πρὸς τὸν Ἁβροκόμην· ἦν δὲ τὰ ἐγγεγραμμένα τοιάδε· Ἁβροκόμῃ τῷ κα-

λῷ δέσποινα ἡ σὴ χαίρειν. Μαντὼ ἐρᾷ σου, μηκέτι φέρειν δυναμένη· ἀπρεπὲς μὲν ἴσως παρθένῳ, ἀναγκαῖον δὲ φιλούσῃ δέομαι, μή με παρίδῃς, μηδὲ ὑβρίσῃς τὴν τὰ σὰ ᾑρημένην. Ἐὰν γὰρ πεισθῇς, πατέρα τὸν ἐμὸν Ἄψυρτον ἐγὼ πείσω, σοί με συνοικίσαι, καὶ τὴν νῦν σοι γυναῖκα ἀποσκευασόμεθα· πλουτήσεις δὲ καὶ μακάριος ἔσῃ. Ἐὰν δὲ ἀντείπῃς, ἐννόει μὲν οἷα πείσῃ, τῆς ὑβρισμένης ἑαυτὴν ἐκδικούσης, οἷα δὲ οἱ μετά σου, κοινωνοὶ τῆς σῆς ὑπερηφανίας σύμβουλοι γενόμενοι. Τοῦτο τὸ γράμμα λαβοῦσα, κατασημηναμένη δίδωσι θεραπαίνῃ τινὶ ἑαυτῆς βαρβάρῳ, εἰποῦσα Ἁβροκόμῃ κομίζειν. Ὁ δὲ ἔλαβε καὶ ἀνέγνω, καὶ πᾶσι μὲν ἤχθετο τοῖς ἐγγεγραμμένοις, μάλιστα δὲ αὐτὸν ἐλύπει τὰ περὶ τῆς Ἀνθίας. Κἀκείνην μὲν τὴν πινακίδα κατέχει, ἄλλην δὲ ἐγγράφει καὶ δίδωσι τῇ θεραπαίνῃ· ἦν δὲ τὰ ἐγγεγραμμένα· δέσποινα, ὅ τι βούλει ποίει, καὶ χρῶ σώματι ὡς οἰκέτου· καὶ εἴτε ἀποκτείνειν θέλεις, ἕτοιμος· εἴτε βασανίζειν, ὅπως ἐθέλεις βασάνιζε· εἰς εὐνὴν δὲ τὴν σὴν οὐκ ἂν ἔλθοιμι, οὔτε ἂν τοιαῦτα πεισθείην κελευούσῃ. Λαβοῦσα ταῦτα τὰ γράμματα ἡ Μαντὼ ἐν ὀργῇ ἀκατασχέτῳ γίνεται, καὶ ἀναμίξασα πάντα, φθόνον καὶ ζηλοτυπίαν, λύπην, φόβον, ἐνενόει ὅπως τιμωρήσαιτο τὸν ὑπερηφανοῦντα. Καὶ δὴ καὶ ἐν τούτῳ ἔρχεται μὲν ἀπὸ Συρίας Ἄψυρτος, ἄγων τινὰ τῇ θυγατρὶ νυμφίον ἐκεῖθεν, Μοῖριν ὄνομα· ὡς δὲ ἀφίκετο εὐθὺς ἡ Μαντὼ τὴν κατὰ Ἁβροκόμου τέχνην συνετάττετο, καὶ σπαράξασα τὰς κόμας καὶ περιῤῥηξαμένη τὴν ἐσθῆτα, ὑπαντήσασα τῷ πατρὶ καὶ προσπεσοῦσα πρὸς τὰ γόνατα, οἴκτειρον, ἔφη, πάτερ, θυγατέρα τὴν σὴν ὑβρισμένην ὑπ' οἰκέτου· ὁ γὰρ σώφρων Ἁβροκόμης ἐπείρασε μὲν παρθενίαν τὴν ἐμὴν ἀφανίσαι, ἐπεβούλευσε δὲ καὶ σοὶ, λέγων ἐρᾶν μου. Σὺ οὖν ὑπὲρ τηλικούτων τετολμημένων εἴσπραξαι παρ' αὐτοῦ τιμωρίαν τὴν ἀξίαν· ἢ εἰ δίδως ἔκδοτον θυγατέρα τὴν σὴν τοῖς οἰκέταις, ἐμαυτὴν φθάσασα ἀποκτενῶ.

VI. Ἀκούσας ὁ Ἄψυρτος καὶ δόξας ἀληθῆ λέγειν αὐτὴν, ἠρεύνησε τὸ πραχθὲν οὐκέτι, μεταπεμψάμενος δὲ τὸν Ἁβροκόμην, ὦ τολμηρὰ καὶ μιαρὰ, εἶπεν, κεφαλὴ, ἐτόλμησας εἰς δεσπότας τοὺς σοὺς ὑβρίσαι, καὶ διαφθεῖραι παρθένον ἠθέλησας, οἰκέτης ὤν; ἀλλ' οὔ τι χαιρήσεις· ἐγὼ γάρ σε τιμωρήσομαι, καὶ τοῖς ἄλλοις οἰκέταις τὴν σὴν αἰκίαν ποιήσομαι παράδειγμα. Εἰπὼν, οὐκέτι ἀνασχόμενος οὐδὲ λόγον ἀκοῦσαι, ἐκέ-

λευσε περιῤῥῆξαι τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ τοῖς οἰκέταις, καὶ φέρειν πῦρ καὶ μάστιγας, καὶ παίειν τὸ μειράκιον. Ἦν δὲ τὸ θέαμα ἐλεεινόν· αἵ τε γὰρ βάσανοι τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιζον, βασάνων ἀήθες ὂν οἰκετικῶν, τό τε αἷμα κατέῤῥει πᾶν, καὶ τὸ κάλλος ἐμαραίνετο. Προςῆγεν αὐτῷ καὶ δεσμὰ φοβερὰ καὶ πῦρ, καὶ μάλιστα ἐχρῆτο ταῖς βασάνοις κατ' αὐτοῦ, τῷ νυμφίῳ τῆς θυγατρὸς ἐνδεικνύμενος, ὅτι σώφρονα παρθένον ἕξεται. Ἐν τούτῳ ἡ Ἀνθία προςπίπτει τοῖς γόνασι τοῦ Ἀφύρτου, καὶ ἐδεῖτο ὑπὲρ Ἁβροκόμου· ὁ δὲ, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον, ἔφη, διὰ σὲ κολασθήσεται, ὅτι καὶ σὲ ἠδίκησε, γυναῖκα ἔχων ἄλλης ἐρῶν. Καὶ τότε ἐκέλευσε δήσαντας αὐτὸν ἐγκαθεῖρξαί τινι οἰκήματι σκοτεινῷ.

VII. Καὶ ὁ μὲν ἐδέδετο, καὶ ἦν ἐν εἱρκτῇ· δεινὴ δὲ αὐτὸν ἀθυμία καταλαμβάνει, καὶ μάλιστα ἐπεὶ Ἀνθίαν οὐχ ἑώρα· ἐζήτει δὲ θανάτου τρόπους πολλοὺς, ἀλλ' εὕρισκεν οὐδένα, πολλῶν τῶν φρουρούντων ὄντων. Ὁ δὲ Ἄψυρτος ἐποίει τῆς θυγατρὸς τοὺς γάμους, καὶ ἑώρταζον πολλαῖς ἡμέραις. Ἀνθία δὲ πάντα πένθος ἦν, καὶ εἴ ποτε δυνηθείη πεῖσαι τοὺς ἐπὶ τοῦ δεσμωτηρίου, εἰςῄει πρὸς Ἁβροκόμην λανθάνουσα, καὶ κατωδύρετο τὴν συμφοράν. Ὡς δὲ ἤδη παρεσκευάζοντο εἰς Συρίαν ἀπιέναι, προέπεμψεν ὁ Ἄφυρτος τὴν θυγατέρα μετὰ δώρων πολλῶν, ἐσθῆτάς τε τὰς Βαβυλωνίους καὶ χρυσὸν ἄφθονον καὶ ἄργυρον ἐδίδου· ἐδωρήσατο δὲ τῇ θυγατρὶ Μαντοῖ τὴν Ἀνθίαν καὶ τὴν Ῥόδην καὶ τὸν Λεύκωνα. Ὡς οὖν ταῦτα ἔγνω ἡ Ἀνθία, καὶ ὅτι εἰς Συρίαν ἀναχθήσεται μετὰ Μαντοῦς, δυνηθεῖσα εἰςελθεῖν εἰς τὸ δεσμωτήριον, περιπλεξαμένη τῷ Ἁβροκόμῃ, δέσποτα, εἶπεν, εἰς Συρίαν ἄγομαι, δῶρον δοθεῖσα τῇ Μαντοῖ, καὶ εἰς χεῖρας τῆς ζηλοτυπούσης ἄγομαι· σὺ δὲ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ μείνας, οἰκτρῶς ἀποθνήσκεις, οὐκ ἔχων οὐδὲ ὅστις σου τὸ σῶμα κοσμήσει· ἀλλ' ὀμνύω σοι τὸν ἀμφοτέρων δαίμονα, ὡς ἐγὼ μενῶ σὴ, καὶ ζῶσα, κἂν ἀποθανεῖν δεήσῃ. Ταῦτα λέγουσα ἐφίλει τε αὐτὸν καὶ περιέβαλλε, καὶ τὰ δεσμὰ ἠσπάζετο, καὶ τῶν ποδῶν προὐκυλίετο.

VIII. Τέλος δὲ ἡ μὲν ἐξῄει τοῦ δεσμωτηρίου· ὁ δὲ, ὡς εἶχεν, ἑαυτὸν ἐπὶ γῆς ῥίψας, ἔστενεν, ἔκλαιεν, ὦ πάτερ, λέγων, φίλτατε, ὦ μῆτερ Θεμιστώ· ποῦ δὲ ἡ ἐν Ἐφέσῳ δοκοῦσά ποτε εὐδαιμονία; ποῦ δὲ οἱ λαμπροὶ καὶ οἱ περίβλεπτοι, Ἀνθία καὶ Ἁβροκόμης, οἱ καλοί; ἡ μὲν οἴχεται πόῤῥω που τῆς γῆς αἰχμά-

λωτος, ἐγὼ δὲ καὶ τὸ μόνον ἀφήρημαι παραμύθιον, καὶ τεθνήξομαι δυστυχὴς ἐν δεσμωτηρίῳ μόνος. Ταῦτα λέγοντα αὐτὸν ὕπνος καταλαμβάνει, καὶ αὐτῷ ὄναρ ἐφίσταται. Ἔδοξεν ἰδεῖν αὐτοῦ τὸν πατέρα Λυκομήδη, ἐν ἐσθῆτι μελαίνῃ πλανώμενον κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλατταν, ἐπιστάντα δὲ τῷ δεσμωτηρίῳ λῦσαί τε αὐτὸν καὶ ἀφιέναι ἐκ τοῦ οἰκήματος· τὸν δὲ ἵππον γενόμενον ἐπὶ πολλὴν φέρεσθαι γῆν, διώκοντα ἵππον ἄλλην θήλειαν· καὶ τέλος εὑρεῖν τὴν ἵππον, καὶ ἄνθρωπον γενέσθαι. Ταῦτα ὡς ἔδοξεν ἰδεῖν, ἀνέθορέ τε καὶ μικρὰ εὔελπις ἦν.

IX. Ὁ μὲν οὖν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατέκλειστο· ἡ δὲ Ἀνθία εἰς Συρίαν ἤγετο καὶ ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη. Ὡς δὲ ἧκον οἱ περὶ τὴν Μαντὼ εἰς Ἀντιόχειαν, ἐκεῖθεν γὰρ ἦν Μοῖρις, ἐμνησικάκει μὲν καὶ τὴν Ῥόδην, ἐμίσει δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. Καὶ δὴ τὴν μὲν Ῥόδην εὐθὺς μετὰ τοῦ Λεύκωνος κελεύει ἐμβιβάσαντάς τινας πλοίῳ ποῤῥωτάτω τῆς Συρίων ἀποδόσθαι γῆς, τὴν δὲ Ἀνθίαν οἰκέτῃ συνουσιάζειν ἐνενόει καὶ ταῦτα τῶν ἀτιμοτάτων, αἰπόλῳ τινὶ ἀγροίκῳ, ἡγουμένη διὰ τούτου τιμωρήσασθαι αὐτήν. Μεταπέμπεται δὲ τὸν αἰπόλον, Λάμπωνα τοὔνομα, καὶ παραδίδωσι τὴν Ἀνθίαν, καὶ κελεύει γυναῖκα ἔχειν, καὶ ἐὰν ἀπειθῇ, προσέταττε βιάζεσθαι. Καὶ ἡ μὲν ἤγετο ἐπ' ἀγρὸν, συνεσομένη τῷ αἰπόλῳ· γενομένη δὲ ἐν τῷ χωρίῳ, ἔνθα ὁ Λάμπων ἔνεμε τὰς αἶγας, προσπίπτει τοῖς γόνασιν αὐτοῦ, καὶ ἱκετεύει κατοικτεῖραι καὶ τηρῆσαι. Διηγεῖται δὲ ἥτις ἦν, τὴν προτέραν εὐγένειαν, τὸν ἄνδρα, τὴν αἰχμαλωσίαν· ἀκούσας δὲ ὁ Λάμπων οἰκτείρει τὴν κόρην, καὶ ὄμνυσιν ἦ μὴν φυλάξειν ἀμόλυντον, καὶ θαῤῥεῖν παρεκελεύετο.

X. Καὶ ἡ μὲν παρὰ τῷ αἰπόλῳ ἦν ἐν τῷ χωρίῳ, πάντα χρόνον Ἁβροκόμην θρηνοῦσα· ὁ δὲ Ἄψυρτος, ἐρευνώμενος τὸ οἰκημάτιον, ἔνθα ὁ Ἁβροκόμης πρὸ τῆς κολάσεως διῆγεν, ἐπιτυγχάνει τῷ γραμματιδίῳ τῷ Μαντοῦς πρὸς Ἁβροκόμην, καὶ γνωρίζει τὰ γράμματα, καὶ, ὅτι ἀδίκως Ἁβροκόμην τιμωρεῖται, ἔμαθεν· εὐθὺς οὖν λῦσαί τε αὐτὸν προσέταξε καὶ ἀγαγεῖν εἰς ὄψεις. Πόνηρα δὲ καὶ ἐλεεινὰ πεπονθὼς προσπίπτει τοῖς γόνασι τοῖς Ἀψύρτου· ὁ δὲ αὐτὸν ἀνίστησι, καὶ, θάρσει, ἔφη, ὦ μειράκιον· ἀδίκως σου κατέγνων, πεισθεὶς θυγατρὸς λόγοις· ἀλλὰ νῦν μέν σε ἐλεύθερον ἀντὶ δούλου ποιήσω· δίδωμι δέ

σοι τῆς οἰκίας ἄρχειν τῆς ἐμῆς, καὶ γυναῖκα ἄξομαί τῶν πολιτῶν τινος θυγατέρα· σὺ δὲ μὴ μνησικακήσῃς τῶν γεγενημένων, οὐ γὰρ ἑκὼν σε ἠδίκησα. Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Ἄψυρτος· ὁ δὲ Ἁβροκόμης, ἀλλὰ χάρις, ἔφη, σοι, δέσποτα, ὅτι καὶ τὸ ἀληθὲς ἔμαθες, καὶ τῆς σωφροσύνης ἀμείβῃ με. Ἔχαιρον δὲ πάντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν ὑπὲρ Ἁβροκόμου, καὶ χάριν ᾔδεσαν ὑπὲρ αὐτοῦ τῷ δεσπότῃ· αὐτὸς δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ κατὰ Ἀνθίαν ἦν· ἐνενόει δὲ πρὸς ἑαυτὸν πολλάκις, τί δὲ ἐλευθερίας ἐμοί; τί δὲ πλούτων καὶ ἐπιμελείας τῶν Ἀψύρτου χρημάτων; οὐ τοιοῦτον εἶναί με δεῖ· ἐκείνην καὶ ζῶσαν καὶ τεθνεῶσαν εὕροιμι. Ὁ μὲν οὖν ἐν τούτοις ἦν, διοικῶν μὲν τὰ Ἀψύρτου, ἐννοῶν δὲ, ὁπότε καὶ ποῦ τὴν Ἀνθίαν εὑρήσει. Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη ἤχθησαν εἰς τὴν Λυκίαν, εἰς πόλιν Ξάνθον· ἀνώτερον δὲ θαλάσσης ἡ πόλις· κἀνταῦθα ἐπράθησαν πρεσβύτῃ τινί, ὃς αὐτοὺς εἶχε μετὰ πάσης ἐπιμελείας, παῖδας αὐτοῦ νομίζων, καὶ γὰρ ἄτεκνος ἦν. Διῆγον δὲ ἐν ἀφθόνοις μὲν πᾶσιν, ἐλύπουν δὲ αὐτοὺς Ἀνθία καὶ Ἁβροκόμης οὐχ ὁρώμενοι.

XI. Ἡ δὲ Ἀνθία ἦν μέν τινα χρόνον παρὰ τῷ αἰπόλῳ· συνεχὲς δὲ ὁ Μοῖρις, ὁ ἀνὴρ τῆς Μαντοῦς, εἰς τὸ χωρίον ἐρχόμενος ἐρᾷ τῆς Ἀνθίας σφοδρὸν ἔρωτα. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐπειρᾶτο λανθάνειν· τελευταῖον δὲ λέγει τῷ αἰπόλῳ τὸν ἔρωτα, καὶ πολλὰ ὑπισχνεῖτο συγκρύψαντι. Ὁ δὲ τῷ μὲν Μοίριδι συντίθεται· δεδοικὼς δὲ τὴν Μαντὼ, ἔρχεται πρὸς αὐτὴν, καὶ λέγει τὸν ἔρωτα τὸν Μοίριδος. Ἡ δὲ ἐν ὀργῇ γενομένη, πασῶν, ἔφη, δυστυχεστάτη γυναικῶν ἐγώ· τὴν ζήλην περιάξομαι, δι' ἣν τὰ μὲν πρῶτα ἐν Φοινίκῃ ἀφῃρέθην ἐρωμένου, νυνὶ δὲ κινδυνεύω τοῦ ἀνδρός· ἀλλ' οὐ χαίρουσά γε Ἀνθία φανεῖται καλὴ καὶ Μοίριδι· ἐγὼ γὰρ αὐτὴν καὶ ὑπὲρ τῶν ἐν Τύρῳ πράξομαι δίκας. Τότε μὲν οὖν τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν· ἀποδημήσαντος δὲ τοῦ Μοίριδος, μεταπέμπεται τὸν αἰπόλον, καὶ κελεύει λαβόντα τὴν Ἀνθίαν εἰς τὸ δασύτατον ἀγαγόντα τῆς ὕλης ἀποκτεῖναι, καὶ τούτου μισθὸν αὐτῷ δώσειν ὑπέσχετο. Ὁ δὲ οἰκτείρει μὲν τὴν κόρην, δεδοικὼς δὲ τὴν Μαντὼ, ἔρχεται παρὰ τὴν Ἀνθίαν, καὶ λέγει τὰ κατ' αὐτῆς δεδογμένα. Ἡ δὲ ἀνεκώκυσέ τε καὶ ἀνωδύρετο, φεῦ, λέγουσα, τοῦτο τὸ κάλλος ἐπίβουλον ἀμφοτέροις πανταχοῦ· διὰ τὴν ἄκαιρον εὐμορφίαν Ἁβροκόμης μὲν ἐν Τύρῳ τέθνηκεν, ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα· ἀλλὰ δέομαί σου, Λάμπων αἰπόλε, ὡς μέχρι

νῦν εὐσέβησας, ἂν ἀποκτείνῃς, κἂν ὀλίγον θάψον με τῇ παρακειμένῃ γῇ, καὶ ὀφθαλμοῖς τοῖς ἐμοῖς χεῖρας ἐπίβαλε τὰς σὰς, καὶ θάπτων συνεχὲς Ἀβροκόμην κάλει· αὕτη γένοιτ' ἂν εὐδαίμων ἐμοὶ μετὰ Ἀβροκόμου ταφή. Ἔλεγε ταῦτα· ὁ δὲ αἰπόλος εἰς οἶκτον ἔρχεται, ἐννοῶν ὡς ἀνόσιον ἔργον ἐργάσεται, κόρην οὐδὲν ἀδικοῦσαν ἀποκτεῖναι οὕτω καλήν. Λαβὼν δὲ τὴν κόρην ὁ αἰπόλος, φονεῦσαι μὲν οὐκ ἠνέσχετο, φράζει δὲ πρὸς αὐτὴν τάδε· Ἀνθία, οἶδας, ὅτι ἡ δέσποινα Μαντὼ ἐκέλευσέ μοι λαβεῖν καὶ φονεῦσαί σε· ἐγὼ δὲ, θεοὺς δεδιὼς, καὶ τὸ κάλλος οἰκτείρας, βούλομαί σε μᾶλλον πωλῆσαι πόῤῥω που τῆς γῆς ταύτης, μὴ μαθοῦσα ἡ Μαντὼ, ὅτι οὐ τέθνηκας, ἐμὲ μᾶλλον κακῶς διαθήσει. Ἡ δὲ μετὰ δακρύων λαβομένη τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἔφη, θεοὶ καὶ Ἄρτεμι πατρῴα, τὸν αἰπόλον ὑπὲρ τούτων τῶν ἀγαθῶν ἀμείψασθε· καὶ παρεκάλει πραθῆναι. Ὁ δὲ αἰπόλος, λαβόμενος τῆς Ἀνθίας, ᾤχετο ἐπὶ τὸν λιμένα· εὑρὼν δὲ ἐκεῖ ἐμπόρους ἄνδρας Κίλικας, ἀπέδοτο τὴν κόρην, καὶ λαβὼν τὴν ὑπὲρ αὐτῆς τιμὴν, ἧκεν εἰς τὸν ἀγρόν. Οἱ δὲ ἔμποροι, λαβόντες τὴν Ἀνθίαν, εἰς τὸ πλοῖον ἦγον, καὶ νυκτὸς ἐπελθούσης ᾔεσαν τὴν ἐπὶ Κιλικίας. Ἐναντίῳ δὲ πνεύματι κατεχόμενοι, καὶ τῆς νεὼς διαῤῥαγείσης, μόλις ἐν σανίδι τινὶ σωθέντες ἐπ' αἰγιαλοῦ τινος ἦλθον· εἶχον δὲ τὴν Ἀνθίαν. Ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ὕλη δασεῖα. Τὴν οὖν νύκτα ἐκείνην πλανώμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ὕλῃ, ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἱππόθοον, τὸν λῃστὴν, συνελήφθησαν.

XII. Ἐν δὲ τούτοις ἧκεν ἀπὸ τῆς Συρίας οἰκέτης ὑπὸ τῆς Μαντοῦς, γράμματα κομίζων τῷ πατρὶ Ἀψύρτῳ τάδε· Ἔδωκάς με ἀνδρὶ ἐν ξένῃ· Ἀνθίαν δὲ, ἣν μετὰ τῶν ἄλλων οἰκετῶν ἐδωρήσω μοι, πολλὰ διαπραξαμένην κακὰ, εἰς ἀγρὸν οἰκεῖν ἐκελεύσαμεν. Ταύτην συνεχῶς ἐν τῷ χωρίῳ θεώμενος ὁ καλὸς Μοῖρις ἐρᾷ· μηκέτι δὲ φέρειν δυναμένη μετεπεμψάμην τὸν αἰπόλον, καὶ τὴν κόρην πραθῆναι πάλιν ἐκέλευσα ἐν πόλει τινὶ τῆς Συρίας. Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἀβροκόμης οὐκέτι μένειν ἐκαρτέρει· λαθὼν οὖν τὸν Ἄψυρτον καὶ πάντας τοὺς κατὰ τὸν οἶκον, εἰς ἐπιζήτησιν τῆς Ἀνθίας ἔρχεται. Ἐλθὼν οὖν ἐν τῷ ἀγρῷ, ἔνθα μετὰ τοῦ αἰπόλου ἡ Ἀνθία διέτριβεν, ἄγει δὴ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τὸν Λάμπωνα, τὸν αἰπόλον, ᾧ πρὸς γάμον ἐδεδώκει τὴν Ἀνθίαν ἡ Μαντὼ, ἐδεῖτο δὲ τοῦ Λάμπωνος, εἰπεῖν αὐτῷ, εἴ τι οἶδε περὶ κόρης ἐκ Τύρου. Ὁ δὲ αἰπόλος καὶ τὸ ὄνομα

εἶπεν, ὅτι καὶ Ἀνθία, καὶ τὸν γάμον, καὶ τὴν εὐσέβειαν τὴν περὶ αὐτοῦ, καὶ τὸν Μοίριδος ἔρωτα, καὶ τὸ πρόσταγμα τὸ κατ' αὐτῆς, καὶ τὴν εἰς Κιλικίαν ὁδόν· ἔλεγέ τε, ὡς ἀεί τινος Ἀβροκόμου μέμνηται ἡ κόρη. Ὁ δὲ αὐτὸν, ὅςτις ἦν, οὐ λέγει· ἕωθεν δὲ ἀναστὰς ἤλαυνε τὴν ἐπὶ Κιλικίαν, ἐλπίζων Ἀνθίαν εὑρήσειν ἐκεῖ.

XIII. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον, τὴν λῃστὴν, ἐκείνης μὲν τῆς νυκτὸς ἔμειναν εὐωχούμενοι· τῇ δ' ἑξῆς περὶ τὴν θυσίαν ἐγίνοντο. Παρεσκευάζετο δὲ πάντα, καὶ ἀγάλματα τοῦ Ἄρεως καὶ ξύλα καὶ στεφανώματα. Ἔδει δὲ τὴν θυσίαν γενέσθαι τρόπῳ τῷ συνήθει· τὸ μέλλον ἱερεῖον θύεσθαι, εἴτε ἄνθρωπος, εἴτε βόσκημα εἴη, κρεμάσαντες ἐκ δένδρου καὶ διαστάντες ἠκόντιζον· καὶ ὁπόσοι μὲν ἐπέτυχον, τούτων ὁ θεὸς ἐδόκει δέχεσθαι τὴν θυσίαν· ὁπόσοι δὲ ἀπέτυχον, αὖθις ἐξιλάσκοντο· ἔδει δὲ τὴν Ἀνθίαν οὕτως ἱερουργηθῆναι. Ὡς δὲ πάντα ἕτοιμα ἦν, καὶ κρεμνᾶν τὴν κόρην ἤθελον, ψόφος τῆς ὕλης ἠκούετο καὶ ἀνθρώπων κτύπος· ἦν δὲ ὁ τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ προεστὼς, Περίλαος τοὔνομα, ἀνὴρ τὰ πρῶτα τῶν ἐν Κιλικίᾳ δυναμένων. Οὗτος ἐπέστη τοῖς λῃσταῖς ὁ Περίλαος μετὰ πλήθους πολλοῦ, καὶ πάντας τε ἀπέκτεινεν, ὀλίγους δὲ καὶ ζῶντας ἔλαβε· μόνος δὲ ὁ Ἱππόθοος ἠδυνήθη διαφυγεῖν ἀράμενος τὰ ὅπλα. Ἔλαβε δὲ τὴν Ἀνθίαν Περίλαος, καὶ πυθόμενος τὴν μέλλουσαν συμφορὰν ἠλέησεν· εἶχε δὲ ἄρα μεγάλης ἀρχὴν συμφορᾶς ὁ ἔλεος Ἀνθίας. Ἄγει δὲ αὐτὴν καὶ τοὺς συλληφθέντας τῶν λῃστῶν εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας. Ἡ δὲ συνήθης αὐτῷ τῆς κόρης ὄψις εἰς ἔρωτα ἤγαγε, καὶ κατὰ μικρὸν ἑαλώκει Περίλαος Ἀνθίας. Ὡς δὲ ἧκον εἰς Ταρσὸν, τοὺς μὲν λῃστὰς εἰς τὴν εἱρκτὴν παρέδωκε, τὴν δὲ Ἀνθίαν ἐθεράπευεν. Ἦν δὲ οὔτε γυνὴ τῷ Περιλάῳ, οὔτε παῖδες, καὶ περιβολὴ χρημάτων οὐκ ὀλίγη. Ἔλεγεν οὖν πρὸς τὴν Ἀνθίαν, ὡς πάντα ἂν αὐτῇ γένοιτο Περιλάῳ, γυνὴ καὶ δεσπότις καὶ παῖδες. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντεῖχεν· οὐκ ἔχουσα δὲ ὅ τι ποιήσει βιαζομένῳ καὶ πολλὰ ἐγκειμένῳ, δείσασα, μή καί τι τολμήσῃ βιαιότερον, συγκατατίθεται μὲν τὸν γάμον, ἱκετεύει δὲ αὐτὸν ἀναμεῖναι χρόνον ὀλίγον, ὅσον ἡμερῶν τριάκοντα, καὶ ἄχραντον τηρῆσαι· καὶ σκήπτεται· ὁ δὲ Περίλαος πείθεται, καὶ ἐπόμνυται τηρήσειν αὐτὴν γάμων ἁγνὴν, εἰς ὅσον ἂν ὁ χρόνος διέλθῃ.

XIV. Καὶ ἡ μὲν ἐν Ταρσῷ ἦν μετὰ Περιλάου, τὸν χρόνον ἀναμένουσα τοῦ γάμου· ὁ δὲ Ἁβροκόμης ᾔει τὴν ἐπὶ Κιλικίας ὁδόν· καὶ οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ ἄντρου τοῦ ληστρικοῦ· ἐπεπλάνητο γὰρ καὶ αὐτὸς τῆς ἐπὶ εὐθὺ ὁδοῦ· συντυγχάνει τῷ Ἱπποθόῳ ὡπλισμένῳ. Ὁ δὲ αὐτὸν ἰδὼν προστρέχει καὶ φιλοφρονεῖται, καὶ δεῖται κοινωνὸν γενέσθαι τῆς ὁδοῦ· ὁρῶ γάρ σε, ὦ μειράκιον, ὅστις ποτὲ εἶ, καὶ ὀφθῆναι καλὸν, καὶ ἄλλως ἀνδρικόν· καὶ ἡ πλάνη φαίνεται πάντως ἀδικουμένη. Ἴωμεν οὖν, Κιλικίαν μὲν ἀφέντες, ἐπὶ Καππαδοκίαν καὶ τὸν ἐκεῖ Πόντον· λέγονται γὰρ οἰκεῖν ἄνδρες εὐδαίμονες. Ὁ δὲ Ἁβροκόμης τὴν μὲν Ἀνθίας ζήτησιν οὐ λέγει, συγκατατίθεται δὲ ἀναγκάζοντι τῷ Ἱπποθόῳ, καὶ ὅρκους ποιοῦσι συνεργήσειν τε καὶ συλλήψεσθαι· ἤλπιζε δὲ ὁ Ἁβροκόμης ἐν τῇ πολλῇ πλάνῃ τὴν Ἀνθίαν εὑρήσειν. Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν ἐπανελθόντες εἰς τὸ ἄντρον, εἴ τι αὐτοῖς ἔτι περιττὸν ἦν, αὐτοὺς καὶ τοὺς ἵππους ἀνελάμβανον· ἦν γὰρ τῷ Ἱπποθόῳ ἵππος ἐν τῇ ὕλῃ κρυπτόμενος.

Γ.

Τῇ δὲ ἑξῆς παρῄεσαν μὲν Κιλικίαν, ἐποιοῦντο δὲ τὴν ὁδὸν ἐπὶ Μάζακον, πόλιν τῆς Καππαδοκίας μεγάλην καὶ καλήν. Ἐκεῖθεν γὰρ Ἱππόθοος ἐνενόει, συλλεξάμενος νεανίσκους ἀκμάζοντας, συστήσασθαι πάλιν τὸ λῃστήριον. Ἰοῦσι δὲ αὐτοῖς διὰ κωμῶν μεγάλων, πάντων ἦν ἀφθονία τῶν ἐπιτηδείων· καὶ γὰρ ὁ Ἱππόθοος ἐμπείρως εἶχε τῆς Καππαδοκῶν φωνῆς, καὶ αὐτῷ πάντες ὡς οἰκείῳ προςεφέροντο. Διανύσαντες δὲ τὴν ὁδὸν ἡμέραις δέκα, εἰς Μάζακον ἔρχονται, κἀνταῦθα πλησίον τῶν πυλῶν εἰςῳκίσαντο, καὶ ἔγνωσαν ἑαυτοὺς ἡμερῶν τινων ἐκ τοῦ καμάτου θεραπεῦσαι. Καὶ δὴ εὐωχουμένων αὐτῶν ἐστέναξεν ὁ Ἱππόθοος καὶ ἐπεδάκρυσεν· ὁ δὲ Ἁβροκόμης ἤρετο αὐτὸν, τίς ἡ αἰτία τῶν δακρύων. Καὶ ὃς, μεγάλα, ἔφη, τἀμὰ διηγήματα καὶ πολλὴν ἔχοντα τραγῳδίαν. Ἐδεῖτο Ἁβροκόμης εἰπεῖν, ὑπισχνούμενος καὶ τὰ καθ' αὐτὸν διηγήσασθαι. Ὁ δὲ ἀναλαβὼν ἄνωθεν· μόνοι δὲ ἐτύγχανον ὄντες· ἐξηγεῖται τὰ καθ' αὐτόν.

II. Ἐγὼ, ἔφη, εἰμὶ τὸ γένος πόλεως Περίνθου, πλησίον δὲ τῆς Θρᾴκης ἡ πόλις, τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων· ἀκούεις δὲ καὶ τὴν Πέρινθον, ὡς ἔνδοξος, καὶ τοὺς ἄνδρας, ὡς εὐδαίμονες ἐνταῦθα. Ἐκεῖ, νέος ὢν, ἠράσθην μειρακίου καλοῦ· ἦν δὲ τὸ μειράκιον τῶν ἐπιχωρίων· ὄνομα Ὑπεράνθης ἦν αὐτῷ. Ἠράσθην δὲ τὰ πρῶτα ἐν γυμνασίοις διαπαλαίοντα ἰδὼν, καὶ οὐκ ἐκαρτέρησα. Ἑορτῆς ἀγομένης ἐπιχωρίου καὶ παννυχίδος ἐπ' αὐτῆς, πρόςειμι τῷ Ὑπεράνθῃ, καὶ ἱκετεύω κατοικτεῖραι· ἀκοῦσαν δὲ τὸ μειράκιον πάντα ὑπισχνεῖται, κατελεῆσάν με. Καὶ τὰ πρῶτά γε τοῦ ἔρωτος ὁδοποιεῖ φιλήματα καὶ ψαύσματα καὶ πολλὰ παρ' ἐμοῦ δάκρυα· τέλος δὲ ἐδυνήθημεν, καιροῦ λαβόμενοι, γενέσθαι μετ' ἀλλήλων μόνοι, καὶ τὸ τῆς ἡλικίας ἀλλήλοις ἀνύποπτον ἦν. Καὶ χρόνῳ συνῆμεν πολλῷ, στέργοντες ἀλλήλους διαφερόντως, ἕως δαίμων τις ἡμῖν ἐνεμέσησε. Καὶ ἔρχεταί τις ἀπὸ Βυζαντίου, πλησίον δὲ τὸ Βυζάντιον τῇ Περίνθῳ, ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, ὃς ἐπὶ πλούτῳ καὶ πε-

ριουσίᾳ μέγα φρονῶν Ἀριστόμαχος ἐκαλεῖτο· οὗτος ἐπιβὰς εὐθὺς τῇ Περίνθῳ, ὡς ὑπό τινος ἀπεσταλμένος κατ᾽ ἐμοῦ θεοῦ, ὁρᾷ τὸν Ὑπεράνθην σὺν ἐμοὶ, καὶ εὐθέως ἁλίσκεται, τοῦ μειρακίου θαυμάσας τὸ κάλλος πάντα ὁντινοῦν ἐπάγεσθαι δυνάμενον. Ἐρασθεὶς δὲ, οὐκέτι μετρίως κατεῖχε τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτα τῷ μειρακίῳ προςέπεμπεν· ὡς δὲ ἀδύνατον ἦν αὐτῷ, ὁ γὰρ Ὑπεράνθης διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ εὔνοιαν οὐδένα προςίετο, πείθει τὸν πατέρα αὐτοῦ, πονηρὸν ἄνδρα καὶ ἐλάττονα χρημάτων. Ὁ δὲ αὐτῷ δίδωσι τὸν Ὑπεράνθην, προφάσει διδασκαλίας· ἔλεγε γὰρ εἶναι λόγων τεχνίτης. Παραλαβὼν δὲ αὐτὸν, τὰ μὲν πρῶτα κατάκλειστον εἶχε, μετὰ τοῦτο δὲ ἀπῆρεν εἰς Βυζάντιον. Εἰπόμην κἀγὼ, πάντων καταφρονήσας τῶν ἐμαυτοῦ, καὶ, ὅσα ἐδυνάμην, συνήμην τῷ μειρακίῳ· ἐδυνάμην δὲ ὀλίγα, καί μοι φίλημα σπάνιον ἐγίνετο καὶ λαλιὰ δυςχερής· ἐφρουρούμην δὲ ὑπὸ πολλῶν. Τελευταῖον οὐκέτι καρτερῶν, ἐμαυτὸν παροξύνας, ἐπάνειμι εἰς Πέρινθον, καὶ πάντα ὅσα ἦν μοι κτήματα ἀποδόμενος, συλλέξας ἄργυρον, εἰς Βυζάντιον ἔρχομαι, καὶ λαβὼν ξιφίδιον, συνδοκοῦν τοῦτο καὶ τῷ Ὑπεράνθῃ, εἴςειμι νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀριστομάχου, καὶ εὑρίσκω συγκατακείμενον τῷ παιδὶ, καὶ ὀργῆς πλησθεὶς παίω τὸν Ἀριστόμαχον καιρίαν. Ἡσυχίας δὲ οὔσης καὶ πάντων ἀναπαυομένων, ἔξειμι, ὡς εἶχον, λαθὼν, ἐπαγόμενος καὶ τὸν Ὑπεράνθην, καὶ δι᾽ ὅλης νυκτὸς ὁδεύσας εἰς Πέρινθον, εὐθὺς νεὼς ἐπιβὰς, οὐδενὸς εἰδότος ἔπλεον εἰς Ἀσίαν. Καὶ μέχρι μέν τινος διήνυστο εὐτυχῶς ὁ πλοῦς· τελευταῖον δὲ κατὰ Λέσβον ἡμῖν γενομένοις ἐμπίπτει πνεῦμα σφοδρὸν, καὶ ἀνατρέπει τὴν ναῦν. Κἀγὼ μὲν τῷ Ὑπεράνθῃ συνενηχόμην, ὑπιὼν αὐτῷ, καὶ κουφοτέραν τὴν νῆξιν ἐποιούμην· νυκτὸς δὲ γενομένης οὐκέτι ἐνεγκὸν τὸ μειράκιον παρείθη τῷ κολύμβῳ καὶ ἀποθνήσκει. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτον ἠδυνήθην τὸ σῶμα διασῶσαι ἐπὶ τὴν γῆν καὶ θάψαι, καὶ πολλὰ δακρύσας καὶ στενάξας ἀφελὼν λείψανα· καὶ δυνηθεὶς εὐπορῆσαί που ἑνὸς ἐπιτηδείου λίθου, στήλην ἐπέστησα τῷ τάφῳ, καὶ ἐπέγραψα εἰς μνήμην τοῦ δυστυχοῦς μειρακίου ἐπίγραμμα παρ᾽ αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν πλασάμενος·

Ἱππόθοος κλεινῷ τεῦξεν τόδε σῆμ᾽ Ὑπεράνθῃ
οὐ τάφον ἐκ θανάτου ἀγαθὸν ἱεροῖο πολίτου
ἐς βάθος ἐκ γαίης, ἄνθος κλυτὸν ὅν ποτε δαίμων

ἥρπασεν ἐν πελάγει μεγάλου πνεύσαντος ἀήτου. Τοὐντεῦθεν δὲ εἰς μὲν Πέρινθον ἐλθεῖν οὐ διέγνων, ἐτράπην δὲ δι' Ἀσίας ἐπὶ Φρυγίαν τὴν μεγάλην καὶ Παμφυλίαν· κἀνταῦθα ἀπορίᾳ βίου καὶ ἀθυμίᾳ τῆς συμφορᾶς ἐπέδωκα ἐμαυτὸν ληστηρίῳ. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ὑπηρέτης ληστηρίου γενόμενος, τὸ τελευταῖον δὲ περὶ Κιλικίαν αὐτὸς συνεστησάμην ληστήριον εὐδοκιμῆσαν ἐπὶ πολὺ, ἕως ἐλήφθησαν οἱ σὺν ἐμοὶ οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ σε ἰδεῖν. Αὕτη μὲν ἡ τῶν ἐμῶν διηγημάτων τύχη· σὺ δὲ, ὦ φίλτατε, εἰπέ μοι τὰ ἑαυτοῦ· δῆλος γὰρ εἶ μεγάλῃ τινὶ ἀνάγκῃ τῇ κατὰ τὴν πλάνην χρώμενος.

III. Λέγει δὲ ὁ Ἁβροκόμης, ὅτι Ἐφέσιος καὶ ὅτι ἠράσθη κόρης καὶ ὅτι ἔγημεν αὐτὴν καὶ τὰ μαντεύματα καὶ τὴν ἀποδημίαν καὶ τοὺς πειρατὰς καὶ τὸν Ἄψυρτον καὶ τὴν Μαντὼ καὶ τὰ δεσμὰ καὶ τὴν φυγὴν καὶ τὸν αἰπόλον καὶ τὴν μέχρι Κιλικίας ὁδόν. Ἔτι λέγοντος αὐτοῦ, συνανεθρήνησεν ὁ Ἱππόθοος, λέγων, ὦ πατέρες ἐμοὶ, ὦ πατρὶς, ἣν οὔποτε ὄψομαι, ὦ πάντων μοι Ὑπεράνθη φίλτατε· σὺ μὲν οὖν, Ἁβροκόμη, καὶ ὄψῃ τὴν ἐρωμένην, καὶ ἀπολήψῃ χρόνῳ ποτέ· ἐγὼ δὲ Ὑπεράνθην ἰδεῖν οὐκέτι δυνήσομαι. Λέγων ἐδείκνυέ τε τὴν κόμην, καὶ ἐπεδάκρυεν αὐτῇ. Ὡς δὲ ἱκανῶς ἐθρήνησαν ἀμφότεροι, ἀποβλέψας εἰς τὸν Ἁβροκόμην ὁ Ἱππόθοος, ἄλλο, ἔφη, σοι ὀλίγον διήγημα παρῆλθον οὐκ εἰπών· πρὸ ὀλίγου τοῦ τὸ ληστήριον ἁλῶναι ἐπέστη τῷ ἄντρῳ κόρη καλὴ πλανωμένη, τὴν ἡλικίαν ἔχουσα τὴν αὐτήν σοι, καὶ πατρίδα ἔλεγε τὴν σήν· πλέον γὰρ οὐδὲν ἔμαθον· ταύτην ἔδοξε τῷ Ἄρει θῦσαι· καὶ δὴ πάντα ἦν παρεσκευασμένα, καὶ ἐπέστησαν οἱ διώκοντες· κἀγὼ μὲν ἐξέφυγον, ἡ δὲ οὐκ οἶδα ὅ τι ἐγένετο. Ἦν δὲ καλὴ πάνυ, Ἁβροκόμη, καὶ ἐσταλμένη λιτῶς, κόμη ξανθὴ, χαρίεντες ὀφθαλμοί. Ἔτι λέγοντος αὐτοῦ, ἀνεβόησεν Ἁβροκόμης, τὴν ἐμὴν Ἀνθίαν ἑώρακας, Ἱππόθοε· ποῦ δὲ ἄρα καὶ πέφευγε; τίς δὲ αὐτὴν ἔχει γῆ; ἐπὶ Κιλικίαν τραπώμεθα, ἐκείνην ζητήσωμεν· οὐκ ἔστι πόῤῥω τοῦ ληστηρίου. Ναὶ, πρὸς αὐτοῦ σε ψυχῆς Ὑπεράνθους, μή με ἑκὼν ἀδικήσῃς, ἀλλ' ἴωμεν, ὅπου δυνησόμεθα Ἀνθίαν εὑρεῖν. Ὑπισχνεῖται ὁ Ἱππόθοος πάντα ποιήσειν· ἔλεγε δὲ ἀνθρώπους δεῖν ὀλίγους συλλέξασθαι πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὁδοῦ. Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν, ἐννοοῦντες, ὅπως ὀπίσω τὴν εἰς Κιλικίαν ἐλεύσονται· τῇ δὲ Ἀνθίᾳ αἱ τριάκοντα παρεληλύ-

θεσαν ἡμέραι, καὶ παρεσκευάζετο τῷ Περιλάῳ τὰ περὶ τὸν γάμον, καὶ ἱερεῖα κατήγετο ἐκ τῶν χωρίων. Πολλὴ δὲ ἡ τῶν ἄλλων ἀφθονία· συμπαρῆσαν δὲ αὐτῷ οἵ τε οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς· πολλοὶ δὲ καὶ τῶν πολιτῶν συνεώρταζον τὸν Ἀνθίας γάμον.

IV. Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ, καθ' ὃν ἡ Ἀνθία ληφθεῖσα ἐκ τοῦ ληστηρίου, ἦλθεν εἰς τὴν Ταρσὸν πρεσβύτης Ἐφέσιος, ἰατρὸς τὴν τέχνην, Εὔδοξος τοὔνομα· ἧκε δὲ ναυαγίῳ περιπεσὼν, εἰς Αἴγυπτον πλέων. Οὗτος ὁ Εὔδοξος περιῄει μὲν καὶ τοὺς ἄλλους ἄνδρας, ὅσοι Ταρσέων εὐδοκιμώτατοι, οὓς μὲν ἐσθῆτας, οὓς δὲ ἀργύριον αἰτῶν, διηγούμενος ἑκάστῳ τὴν συμφοράν· προςῆλθε δὲ καὶ τῷ Περιλάῳ, καὶ εἶπεν, ὅτι Ἐφέσιος καὶ ἰατρὸς τὴν τέχνην. Ὁ δὲ αὐτὸν λαβὼν ἄγει πρὸς τὴν Ἀνθίαν, ἡσθήσεσθαι νομίζων ἀνδρὶ ὀφθέντι Ἐφεσίῳ· ἡ δὲ ἐφιλοφρονεῖτό τε τὸν Εὔδοξον καὶ ἀνεπυνθάνετο, εἴ τι περὶ τῶν αὐτῆς λέγειν ἔχοι· ὁ δὲ, ὅτι οὐδὲν ἐπίσταιτο, μακρᾶς αὐτῷ τῆς ἀποδημίας τῆς ἀπὸ Ἐφέσου γεγενημένης· ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἔχαιρεν αὐτῷ ἡ Ἀνθία, ἀναμιμνησκομένη τῶν οἴκοι. Καὶ δὴ συνήθης τε ἐγεγόνει τοῖς κατὰ τὴν οἰκίαν, καὶ εἰςῄει παρ' ἕκαστα πρὸς τὴν Ἀνθίαν, πάντων ἀπολαύων τῶν ἐπιτηδείων, ἀεὶ δεόμενος αὐτῆς εἰς Ἔφεσον παραπεμφθῆναι· καὶ ἄρα καὶ παῖδες ἦσαν αὐτῷ καὶ γυνή.

V. Ὡς οὖν πάντα τὰ περὶ τὸν γάμον ἐκτετέλεστο τῷ Περιλάῳ, ἐφειστήκει δὲ ἡ ἡμέρα, δεῖπνον μὲν αὐτοῖς πολυτελὲς ἡτοίμαστο, καὶ ἡ Ἀνθία ἐκεκόσμητο κόσμῳ νυμφικῷ· ἐπαύετο δὲ οὔτε νύκτωρ, οὔτε μεθ' ἡμέραν δακρύουσα, ἀλλ' ἀεὶ πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχεν Ἁβροκόμην· ἐνενοεῖτο δὲ ἅμα πολλὰ, τὸν ἔρωτα, τοὺς ὅρκους, τὴν πατρίδα, τοὺς πατέρας, τὴν ἀνάγκην, τὸν γάμον. Καὶ δὴ καθ' αὑτὴν γενομένη, καιροῦ λαβομένη, σπαράξασα τὰς κόμας, ὦ πάντα ἄδικος ἐγὼ, φησί, καὶ πονηρὰ, ὡς οὐχὶ τοῖς ἴσοις Ἁβροκόμην ἀμείβομαι· ὁ μέν γε, ἵνα ἐμὸς ἀνὴρ μείνῃ, καὶ δεσμὰ ὑπομένει καὶ βασάνους, καὶ ἴσως που καὶ τέθνηκεν· ἐγὼ δὲ καὶ ἐκείνων ἀμνημονῶ, καὶ γαμοῦμαι δυςτυχὴς, καὶ τὸν ὑμέναιον ᾄσει τις ἐπ' ἐμοὶ, καὶ ἐπ' εὐνὴν ἀφίξομαι τὴν Περιλάου· ἀλλ', ὦ φιλτάτη μου πασῶν Ἁβροκόμου ψυχὴ, μηδέν τι ὑπὲρ ἐμοῦ λυπηθῇς· οὐ γάρ ποτε ἑκοῦσα ἀδικήσαιμί σε· ἐλεύσομαι, καὶ μέχρι θανάτου μείνασα νύμφη

σή. Ταῦτα εἶπε, καὶ ἀφικομένου παρ' αὐτὴν τοῦ Εὐδόξου, τοῦ Ἐφεσίου ἰατροῦ, ἀπαγαγοῦσα αὐτὸν ἐπ' οἴκημά τι ἠρεμαῖον, προςπίπτει τοῖς γόνασιν αὐτοῦ, καὶ ἱκετεύει μηδενὶ κατειπεῖν τῶν ῥηθησομένων μηδὲν, καὶ ὁρκίζει τὴν πάτριον θεὰν Ἄρτεμιν, ξυμπρᾶξαι πάντα, ὅσα ἂν αὐτοῦ δεηθῇ. Ἀνίστησιν αὐτὴν ὁ Εὔδοξος πολλὰ θρηνοῦσαν, καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλει, καὶ ἐπώμνυε, πάντα ποιήσειν ὑπισχνούμενος. Λέγει δὴ αὐτῷ τὸν Ἁβροκόμου ἔρωτα καὶ τοὺς ὅρκους τοὺς πρὸς ἐκεῖνον καὶ τὰς περὶ τῆς σωφροσύνης συνθήκας· καὶ, εἰ μὲν ἦν ζῶσαν, ἔφη, με ἀπολαβεῖν ζῶντα Ἁβροκόμην, ἢ λαθεῖν ἀποδράσασαν ἐντεῦθεν, περὶ τούτων ἂν ἐβουλευόμην· ἐπειδὴ δὲ ὁ μὲν τέθνηκε, φυγεῖν δὲ ἀδύνατον, καὶ τὸν μέλλοντα ἀμήχανον ὑπομεῖναι γάμον· οὔτε γὰρ τὰς συνθήκας παραβήσομαι τὰς πρὸς Ἁβροκόμην, οὔτε τὸν ὅρκον ὑπερόψομαι· σὺ τοίνυν βοηθὸς ἡμῖν γένου, φάρμακον εὑρὼν ποθεν, ὃ κακῶν με ἀπαλλάξει τὴν κακοδαίμονα. Ἔσται δὲ ἀντὶ τούτων σοι πολλὰ μὲν καὶ παρὰ τῶν θεῶν, οἷς ἐπεύξομαι καὶ πρὸ τοῦ θανάτου πολλάκις ὑπέρ σου· αὐτὴ δέ σοι καὶ ἀργύριον δώσω, καὶ τὴν παραπομπὴν ἐπισκευάσω. Δυνήσῃ δὲ πρὸ τοῦ πυθέσθαι τινὰ ἐπιβὰς νεὼς τὴν ἐπ' Ἔφεσον πλεῖν· ἐκεῖ δὲ γενόμενος, ἀναζητήσας τοὺς γονεῖς, Μεγαμήδη τε καὶ Εὐίππην, ἄγγελλε αὐτοῖς τὴν ἐμὴν τελευτὴν καὶ πάντα τὰ κατὰ τὴν ἀποδημίαν, καὶ ὅτι Ἁβροκόμης ἀπόλωλε λέγε. Εἰποῦσα τῶν ποδῶν αὐτοῦ προὐκυλίετο, καὶ ἐδεῖτο μηδὲν ἀντειπεῖν αὐτῇ, δοῦναί τε τὸ φάρμακον· καὶ προκομίσασα εἴκοσι μνᾶς ἀργυρίου, περιδέραιά τε αὐτῆς· ἦν δὲ αὐτῇ πάντα ἄφθονα, πάντων γὰρ ἐξουσίαν εἶχε τῶν Περιλάου· δίδωσι τῷ Εὐδόξῳ. Ὁ δὲ βουλευσάμενος πολλὰ, καὶ τὴν κόρην οἰκτείρας τῆς συμφορᾶς, καὶ τῆς εἰς Ἔφεσον ἐπιθυμῶν ὁδοῦ, καὶ τοῦ ἀργυρίου καὶ τῶν δώρων ἡττώμενος, ὑπισχνεῖται δώσειν τὸ φάρμακον, καὶ ἀπῄει κομιῶν. Ἡ δὲ ἐν τούτῳ πολλὰ καταθρηνεῖ, τήν τε ἡλικίαν κατοδυρομένη τὴν ἑαυτῆς, καὶ ὅτι μέλλοι πρὸ ὥρας ἀποθανεῖσθαι λυπουμένη· πολλὰ δὲ Ἁβροκόμην ὡς παρόντα ἀνεκάλει. Ἐν τούτῳ ὀλίγον διαλιπὼν ὁ Εὔδοξος ἔρχεται κομίζων θανάσιμον οὐχὶ φάρμακον, ὑπνωτικὸν δὲ, ὡς μή τι παθεῖν τὴν κόρην, καὶ αὐτὸν ἐφοδίων τυχόντα ἀνασωθῆναι· λαβοῦσα δὲ ἡ Ἀνθία καὶ πολλὴν γνοῦσα χάριν αὐτῷ, ἀποπέμπει. Καὶ ὁ μὲν εὐθὺς ἐπιβὰς νεὼς ἐπανήχθη· ἡ δὲ καιρὸν ἐπιτήδειον ἐζήτει πρὸς τὴν πόσιν τοῦ φαρμάκου.

VI. *Καὶ ἤδη μὲν νὺξ ἦν, παρεσκευάζετο δὲ ὁ θάλαμος, καὶ ἧκον οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι τὴν Ἀνθίαν ἐξάγοντες· ἡ δὲ ἄκουσα μὲν καὶ δεδακρυμένη ἐξῄει, ἐν τῇ χειρὶ κρύπτουσα τὸ φάρμακον· καὶ ὡς πλησίον τοῦ θαλάμου γίνεται, οἱ οἰκεῖοι ἀνευφήμησαν τὸν ὑμέναιον, ἡ δὲ ἀνωδύρετο καὶ ἐδάκρυεν, οὕτως ἐγὼ, λέγουσα, πρότερον ἠγόμην Ἁβροκόμῃ νυμφίῳ, καὶ παρέπεμπεν ἡμᾶς πῦρ ἐρωτικὸν, καὶ ὑμέναιος ᾔγετο ἐπὶ γάμοις εὐδαίμοσι. Νυνὶ δὲ τί ποιήσεις, Ἀνθία; ἀδικήσεις Ἁβροκόμην, τὸν ἄνδρα, τὸν ἐρώμενον, τὸν διά σε τεθνηκότα; οὐχ οὕτως ἄνανδρος ἐγὼ, οὐδ' ἐν τοῖς κακοῖς δειλή. Δεδόχθω ταῦτα, πίνωμεν τὸ φάρμακον· Ἁβροκόμην εἶναί μοι δεῖ ἄνδρα, ἐκεῖνον καὶ τεθνηκότα βούλομαι. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἤγετο εἰς τὸν θάλαμον. Καὶ δὴ μόνη μὲν ἐγεγόνει· ἔτι δὲ Περίλαος μετὰ τῶν φίλων εὐωχεῖτο. Σκηψαμένη δὲ τῇ ἀγωνίᾳ ὑπὸ δίψους κατειλῆφθαι, ἐκέλευσεν αὐτῇ τινι τῶν οἰκετῶν ὕδωρ ἐνεγκεῖν, ὡς δὴ πιομένη· καὶ δὴ κομισθέντος ἐκπώματος, λαβοῦσα, οὐδενὸς ἔνδον αὐτῇ παρόντος ἐμβάλλει τὸ φάρμακον, καὶ δακρύσασα, ὦ φιλτάτου, φησίν, Ἁβροκόμου ψυχὴ, ἰδού σοι τὰς ὑποσχέσεις ἀποδίδωμι, καὶ ὁδὸν ἔρχομαι τὴν παρά σε, δυστυχῆ μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίαν· καὶ δέχου με ἄσμενος, καί μοι πάρεχε τὴν ἐκεῖ μετά σου δίαιταν εὐδαίμονα. Εἰποῦσα ἔπιε τὸ φάρμακον, καὶ εὐθὺς ὕπνος τε αὐτὴν κατεῖχε, καὶ ἔπιπτεν εἰς γῆν, καὶ ἐποίει τὸ φάρμακον, ὅσα ἐδύνατο.*

VII. *Ὡς δὲ εἰςῆλθεν ὁ Περίλαος, εὐθὺς ἰδὼν τὴν Ἀνθίαν κειμένην ἐξεπλάγη καὶ ἀνεβόησε, θόρυβός τε πολὺς τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν ἦν καὶ πάθη συμμιγῆ, οἰμωγὴ, φόβος, ἔκπληξις· οἱ μὲν ᾤκτειρον τὴν δοκοῦσαν τεθνηκέναι, οἱ δὲ συνήχθοντο Περιλάῳ, πάντες δὲ ἐθρήνουν τὸ γεγονός. Ὁ δὲ Περίλαος, τὴν ἐσθῆτα περιῤῥηξάμενος, ἐπιπεσὼν τῷ σώματι, ὦ φιλτάτη μοι κόρη, φησίν, ὦ πρὸ τῶν γάμων καταλιποῦσα τὸν ἐρῶντα, ὀλίγαις ἡμέραις νύμφη Περιλάου γενομένη, εἰς οἷόν σε θάλαμον, τὸν τάφον, ἄξομεν; εὐδαίμων ἄρα ὅςτις ποτὲ Ἁβροκόμης ἦν· μακάριος ἐκεῖνος ὡς ἀληθῶς, τηλικαῦτα παρ' ἐρωμένης λαβὼν δῶρα. Ὁ μὲν τοιαῦτα ἐθρήνει· περιβεβλήκει δὲ ἅπασαν, καὶ ἠσπάζετο χεῖράς τε καὶ πόδας, νύμφη, λέγων, ἀθλία, γύναι δυςτυχεστέρα. Ἐκόσμει δὲ αὐτὴν, πολλὴν ἐσθῆτα ἐνδύων, πολὺν δὲ περιθεὶς χρυσόν· καὶ οὐκέτι φέρων τὴν θέαν, ἡμέρας γενο-*

μένης, ἐνθέμενος κλίνῃ τὴν Ἀνθίαν, ἡ δὲ ἔκειτο ἀναισθητοῦσα, ἦγεν εἰς τοὺς πλησίον τῆς πόλεως τάφους, κἀνταῦθα κατέθετο ἔν τινι οἰκήματι, πολλὰ μὲν ἐπισφάξας ἱερεῖα, πολλὴν δὲ ἐσθῆτα καὶ κόσμον ἄλλον ἐπικαύσας.

VIII. Ὁ μὲν ἐκτελέσας τὰ νομιζόμενα ὑπὸ τῶν οἰκείων εἰς τὴν πόλιν ἤγετο· καταλειφθεῖσα δὲ ἐν τῷ τάφῳ ἡ Ἀνθία, ἑαυτῆς γενομένη καὶ συνεῖσα, ὅτι μὴ τὸ φάρμακον θανάσιμον ἦν, στενάξασα καὶ δακρύσασα, ὦ ψευσάμενόν με τὸ φάρμακον, φησίν, ὦ κωλῦσαν ὁδεῦσαι πρὸς τὸν Ἁβροκόμην ὁδὸν εὐτυχῆ. Ἐσφάλην ἄρα, πάντα καινά, καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ θανάτου· ἀλλὰ ἔνεστί γε, ἐν τῷ τάφῳ μείνασαν τὸ ἔργον ἐργάσασθαι τοῦ φαρμάκου λιμῷ. Οὐ γὰρ ἐντεῦθέν μέ τις ἀνέλοιτο, οὐδ' ἂν ἐπίδοιμι τὸν ἥλιον, οὐδ' ἂν εἰς φῶς ἐλεύσομαι. Ταῦτα εἰποῦσα ἐκαρτέρει, τὸν θάνατον προσδεχομένη γενναίως. Ἐκ δὲ τούτου νυκτὸς ἐπιγενομένης, λῃσταί τινες, μαθόντες, ὅτι κόρη τέθαπται πλουσίως, καὶ πολὺς μὲν αὐτῇ κόσμος συγκατάκειται γυναικεῖος, πολὺς δὲ ἄργυρος καὶ χρυσός, ἦλθον ἐπὶ τὸν τάφον, καὶ ἀναῤῥήξαντες τοῦ τάφου τὰς θύρας, εἰσελθόντες τόν τε κόσμον ἀνῃροῦντο, καὶ τὴν Ἀνθίαν ζῶσαν ὁρῶσι· μέγα δὲ καὶ τοῦτο κέρδος ἡγούμενοι, ἀνίστων τε αὐτὴν καὶ ἄγειν ἐβούλοντο. Ἡ δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν προκυλιομένη, πολλὰ ἐδεῖτο, ἄνδρες, οἵτινές ἐστε, λέγουσα, τὸν μὲν κόσμον τοῦτον ἅπαντα, ὅστις ἐστί, καὶ ἅπαντα τὰ συνταφέντα λαβόντες κομίζετε, φείσασθε δὲ τοῦ σώματος. Δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς, Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ· τούτοις ἐάσατε σχολάσαι με. Ναὶ πρὸς τῶν θεῶν τῶν πατρῴων ὑμῶν, μή με ἡμέρᾳ δείξητε, τὴν ἄξια νυκτὸς καὶ σκότους δυστυχοῦσαν. Ταῦτα ἔλεγεν· οὐκ ἔπειθε δὲ τοὺς λῃστάς, ἀλλ' ἐξαγαγόντες αὐτὴν τοῦ τάφου κατήγαγον ἐπὶ θάλατταν, καὶ ἐνθέμενοι σκάφει τὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀνήγοντο· ἐν δὲ τῷ πλοῒ ἐθεράπευον αὐτήν, καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλουν. Ἡ δὲ ἐν οἵοις κακοῖς ἐγεγόνει πάλιν ἐννοήσασα, θρηνοῦσα καὶ ὀδυρομένη, πάλιν, ἔφησε, λῃσταὶ καὶ θάλασσα, πάλιν αἰχμάλωτος ἐγώ· ἀλλὰ νῦν δυστυχέστερον, ὅτι μὴ μετὰ Ἁβροκόμου. Τίς με ἄρα ὑποδέξεται γῆ; τίνας δὲ ἀνθρώπους ὄψομαι; μὴ Μοῖριν ἔτι, μὴ Μαντώ, μὴ Πέριλαον, μὴ Κιλικίαν· ἔλθοιμι δέ, ἔνθα δὴ κἂν τάφον Ἁβροκόμου μόνον ὄψομαι. Ταῦτα ἑκάστοτε ἐδάκρυε, καὶ αὐτὴ μὲν οὐ ποτόν, οὐ τροφὴν προσίετο, ἠνάγκαζον δὲ οἱ λῃσταί. Καὶ

οἱ μὲν ἀνύσαντες ἡμέραις οὐκ ὀλίγαις τὸν πλοῦν, κατῆραν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κἀνταῦθα ἐξεβίβασαν τὴν Ἀνθίαν, καὶ διέγνωσαν ἐκ τοῦ πλοῦ παραδοῦναί τισιν ἐμπόροις.

IX. Ὁ δὲ Περίλαος μαθὼν τὴν τοῦ τάφου διορυγὴν καὶ τοῦ σώματος ἀπώλειαν, ἐν πολλῇ καὶ ἀκατασχέτῳ λύπῃ ἦν. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἐζήτει καὶ ἐπολυπραγμόνει, εἴ τις ἐπίσταιτο κόρην ποθὲν ξένην αἰχμάλωτον μετὰ λῃστῶν ἀχθεῖσαν. Ὡς δὲ οὐδὲν εὗρεν, ἀποκαμὼν ἦλθεν, οὗ κατήγοντο· δεῖπνον δὲ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον παρεσκεύασαν. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐδειπνοποιοῦντο· ὁ δὲ Ἀβροκόμης πάνυ ἄθυμος ἦν, καὶ αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ῥίψας ἔκλαιε, καὶ ἔκειτο οὐδὲν προςιέμενος. Προςιοῦσι δὲ τοῦ τόπου ὁ κύριος τοῖς περὶ τὸν Ἱππόθοον παροῦσα καὶ εἰς πρεσβύτις ἄρχεται διηγήματος, ᾗ ὄνομα Χρυσίον· ἀκούσατε, ἔφη, ὦ ξένοι, πάθους οὐ πρὸ πολλοῦ γενομένου ἐν τῇ πόλει. Περίλαός τις, ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα δυναμένων, ἄρχειν μὲν ἐχειροτονήθη τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ, ἐξελθὼν δὲ ἐπὶ λῃστῶν ζήτησιν, ἤγαγέ τινας συλλαβὼν λῃστὰς καὶ μετ' αὐτῶν κόρην καλὴν, καὶ ταύτην ἔπειθεν αὐτῷ γαμηθῆναι. Καὶ πάντα μὲν τὰ πρὸς τὸν γάμον ἐκτετέλεστο· ἡ δὲ εἰς τὸν θάλαμον εἰςελθοῦσα, εἴτε μανεῖσα, εἴτε ἄλλου τινὸς ἐρῶσα, πιοῦσα φάρμακόν ποθεν ἀποθνήσκει· οὗτος γὰρ ὁ τοῦ θανάτου τρόπος αὐτῆς ἐλέγετο. Ἀκούσας ὁ Ἱππόθοος, αὕτη, ἔφησεν, ἐστὶν ἡ κόρη, ἣν Ἀβροκόμης ζητεῖ. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἤκουε μὲν τοῦ διηγήματος, παρεῖτο δὲ ὑπ' ἀθυμίας· ὀψὲ δὲ καὶ ἀναθορὼν ἐκ τῆς τοῦ Ἱπποθόου φωνῆς· ἀλλὰ νῦν μὲν σαφῶς τέθνηκεν Ἀνθία, καὶ τάφος ἴσως αὐτῆς ἐστιν ἐνθάδε, καὶ τὸ σῶμα σώζεται. Λέγων ἐδεῖτο τῆς πρεσβύτιδος, τῆς Χρυσίου, ἄγειν ἐπὶ τὸν τάφον αὐτῆς καὶ δεῖξαι τὸ σῶμα· ἡ δὲ ἀναστενάξασα, τοῦτο γὰρ, ἔφη, τῇ κόρῃ ταλαιπώρῳ τὸ δυςτυχέστατον· ὁ μὲν γὰρ Περίλαος καὶ ἔθαψεν αὐτὴν πολυτελῶς, καὶ ἐκόσμησε· πυθόμενοι δὲ τὰ συνταφέντα λῃσταὶ, ἀνορύξαντες τὸν τάφον, τόν τε κόσμον ἀνείλοντο καὶ τὸ σῶμα ἀφανὲς ἐποίησαν· ἐφ' οἷς πολλὴ καὶ μεγάλη ζήτησις ὑπὸ Περιλάου γίνεται.

X. Ἀκούσας ὁ Ἀβροκόμης περιέῤῥηξε τὸν χιτῶνα, καὶ μεγάλως ἀνωδύρετο καλῶς μὲν καὶ σωφρόνως ἀποθανοῦσαν Ἀνθίαν, δυςτυχῶς δὲ μετὰ τὸν θάνατον ἀπολομένην. Τίς ἄρα λῃστὴς οὕτως ἐρωτικὸς, ἵνα καὶ νεκρᾶς ἐπιθυμήσῃ σου; ἵνα καὶ

τὸ σῶμα ἀφέληται; Ἀπεστερήθην σου ὁ δυστυχὴς καὶ τῆς μόνης ἐμοὶ παραμυθίας. Ἀποθανεῖν μὲν οὖν ἔγνωσμαι πάντως, ἀλλὰ τὰ πρῶτα καρτερήσω, μέχρι που τὸ σῶμα εὕρω τὸ σὸν, καὶ περιβαλὼν ἐμαυτὸν ἐκείνῳ συγκαταθάψω. Ταῦτα ἔλεγεν ὀδυρόμενος· θαῤῥεῖν δὲ αὐτὸν παρεκάλουν οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον. Τότε μὲν ἀνεπαύσαντο δι᾽ ὅλης νυκτός· ἔννοια δὲ πάντων Ἁβροκόμην εἰσήρχετο, Ἀνθίας, τοῦ θανάτου, τοῦ τάφου, τῆς ἀπωλείας. Καὶ δὴ καὶ οὐκέτι καρτερῶν, λαθὼν πάντας, ἔκειντο δὲ ὑπὸ μέθης οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον, ἔξεισιν ὡς δή τινος χρήζων, καὶ καταλιπὼν πάντας ἐπὶ τὴν θάλατταν ἔρχεται, καὶ ἐπιτυγχάνει νεὼς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀναγομένης, καὶ ἐπιβὰς ἀνάγεται, ἐλπίζων καὶ τοὺς λῃστὰς, τοὺς συλήσαντας πάντα, ἐν Αἰγύπτῳ καταλήψεσθαι· ὡδήγει δὲ αὐτὸν εἰς ταῦτα ἐλπὶς δυστυχής. Καὶ ὁ μὲν ἔπλει τὴν ἐπ᾽ Ἀλεξάνδρειαν· ἡμέρας δὲ γενομένης οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον ἠνιῶντο μὲν ἐπὶ τῷ ἀπαλλαχθῆναι τοῦ Ἁβροκόμου, ἀναλαβόντες δὲ αὑτοὺς ἡμερῶν ὀλίγων, ἔγνωσαν τὴν ἐπὶ Συρίας καὶ Φοινίκης λῃστεύοντες ἰέναι.

XI. Οἱ δὲ λῃσταὶ τὴν Ἀνθίαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρέδωκαν ἐμπόροις, πολὺ λαβόντες ἀργύριον· οἱ δὲ ἔτρεφον αὐτὴν πολυτελῶς, καὶ τὸ σῶμα ἐθεράπευον, ζητοῦντες ἀεὶ τὸν ὠνησόμενον κατ᾽ ἀξίαν. Ἔρχεται δή τις εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς τῶν ἐκεῖ βασιλέων κατὰ θέαν τῆς πόλεως καὶ κατὰ χρείαν ἐμπορίας, Ψάμμις τὸ ὄνομα. Οὗτος ὁ Ψάμμις ὁρᾷ τὴν Ἀνθίαν παρὰ τοῖς ἐμπόροις, καὶ ἰδὼν ἁλίσκεται, καὶ ἀργύριον δίδωσι τοῖς ἐμπόροις πολὺ, καὶ λαμβάνει θεράπαιναν αὐτήν. Ὠνησάμενος δὲ ἄνθρωπος βάρβαρος καὶ εὐθὺς ἐπιχειρεῖ βιάζεσθαι καὶ χρῆσθαι πρὸς συνουσίαν· οὐ θέλουσα δὲ, τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγε, τελευταῖον δὲ σκήπτεται πρὸς τὸν Ψάμμιν, δεισιδαίμονες δὲ φύσει βάρβαροι, ὅτι αὐτὴν ὁ πατὴρ γεννωμένην ἀναθείη Ἴσιδι μέχρις ὥρας γάμων, καὶ ἔλεγεν ἔτι τὸν χρόνον ἐνιαυτῷ τίθεσθαι. Ἢν οὖν, φησὶν, ἐξυβρίσῃς εἰς τὴν ἱερὰν τῆς θεοῦ, μηνίσει μὲν ἐκείνη, χαλεπὴ δὲ ἡ τιμωρία. Πείθεται Ψάμμις, καὶ τὴν θεὸν προσεκύνει, καὶ Ἀνθίας ἀπέχεται· ἡ δὲ ἔτι παρὰ Ψάμμιδι ἦν φρουρουμένη, ἱερὰ τῆς Ἴσιδος νομιζομένη.

XII. Ἡ δὲ ναῦς ἡ τὸν Ἁβροκόμην ἔχουσα τοῦ μὲν κατὰ Ἀλεξάνδρειαν πλοῦ διαμαρτάνει, ἐμπίπτει δὲ ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, τήν τε Παραίτιον καλουμένην, καὶ Φοινίκης ὅση

παραθαλάσσιος. Ἐκπεσοῦσι δὲ αὐτοῖς ἐπιδραμόντες τῶν ἐκεῖ ποιμένων τά τε φορτία διαρπάζουσι καὶ τοὺς ἄνδρας δεσμεύουσι καὶ ἄγουσιν ὁδὸν ἔρημον πολλὴν εἰς Πηλούσιον τῆς Αἰγύπτου πόλιν, καὶ ἐνταῦθα πιπράσκουσιν ἄλλον ἄλλῳ. Ὠνεῖται δὲ τὸν Ἁβροκόμην πρεσβύτης στρατιώτης, ἦν δὲ πεπαυμένος, Ἄραξος τοὔνομα. Οὗτος ὁ Ἄραξος εἶχε γυναῖκα ὀφθῆναι μιαρὰν, ἀκουσθῆναι πολὺ χείρω, ἅπασαν ἀκρασίαν ὑπερβεβλημένην, Κυνὼ τὸ ὄνομα. Αὕτη ἡ Κυνὼ ἐρᾷ τοῦ Ἁβροκόμου εὐθὺς ἀχθέντος εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ οὐκέτι κατεῖχε· δεινὴ καὶ ἐρασθῆναι καὶ ἀπολαύειν ἐθέλει τῆς ἐπιθυμίας. Ὁ μὲν δὴ Ἄραξος ἠγάπα τὸν Ἁβροκόμην, καὶ παῖδα ἐποιεῖτο· ἡ δὲ Κυνὼ προςφέρει λόγον περὶ συνουσίας, καὶ δεῖται πείθεσθαι, καὶ ἄνδρα ἔχειν ὑπισχνεῖτο καὶ Ἄραξον ἀποκτενεῖν. Δεινὸν ἐδόκει τοῦτο Ἁβροκόμῃ, καὶ πολλὰ ἅμα ἐσκόπει, τὴν Ἀνθίαν, τοὺς ὅρκους, τὴν πολλάκις αὐτὸν σωφροσύνην ἀδικήσασαν ἤδη· τέλος δὲ, ἐγκειμένης τῆς Κυνοῦς, συγκατατίθεται. Καὶ νυκτὸς γενομένης, ἡ μὲν, ὡς ἄνδρα ἕξουσα τὸν Ἁβροκόμην, τὸν Ἄραξον ἀποκτιννύει, καὶ λέγει τὸ πραχθὲν τῷ Ἁβροκόμῃ· ὁ δὲ οὐκ ἐνεγκὼν τὴν τῆς γυναικὸς ἀσέλγειαν, ἀπηλλάγη τῆς οἰκίας, καταλιπὼν αὐτὴν, οὐκ ἄν ποτε μιαιφόνῳ συγκατακλιθήσεσθαι φήσας. Ἡ δὲ ἐν αὑτῇ γενομένη, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ προςελθοῦσα, ἔνθα τὸ πλῆθος τῶν Πηλουσιωτῶν ἦν, ἀνωδύρετο τὸν ἄνδρα, καὶ ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸν ὁ νεώνητος δοῦλος ἀποκτείνειε, καὶ πολλὰ ὅσα ἐπεθρήνει, καὶ ἐδόκει λέγειν τῷ πλήθει πιστά. Οἱ δὲ εὐθὺς συνέλαβον τὸν Ἁβροκόμην, καὶ δήσαντες ἀνέπεμπον τῷ τῆς Αἰγύπτου τότε ἄρχοντι· καὶ ὁ μὲν δίκην δώσων εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἤγετο, ὑπὲρ ὧν ἐδόκει τὸν δεσπότην Ἄραξον ἀποκτεῖναι.

θίαν ὠνησάμενος, διέγνω μὲν ἀπιέναι τὴν ἐπ' οἴκου, καὶ πάντα πρὸς τὴν ὁδοιπορίαν παρεσκευάζετο. Ἔδει δὲ αὐτὸν, ὁδεύσαντα τὴν ἄνω Αἴγυπτον, ἐπὶ Αἰθιοπίαν ἐλθεῖν, ἔνθα ἦν τὸ Ἱπποθόου ληστήριον. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε πολλαὶ καὶ ὄνοι καὶ ἵπποι σκευαγωγοί· ἦν δὲ πολὺ μὲν πλῆθος χρυσίου, πολὺ δὲ ἀργύρου, πολλὴ δὲ ἐσθής· ἦγε δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. Ἡ δὲ ὡς Ἀλεξάνδρειαν παρελθοῦσα ἐγένετο ἐν Μέμφει, ηὔχετο τῇ Ἴσιδι, στᾶσα πρὸ τοῦ ἱεροῦ· ὦ μεγίστη θεῶν, μέχρι μὲν νῦν ἁγνὴ μένω, λογιζομένη σὴ, καὶ γάμον ἄχραντον Ἀβροκόμῃ τηρῶ· τοὐντεῦθεν δὲ ἐπὶ Ἰνδοὺς ἔρχομαι, μακρὰν μὲν τῆς Ἐφεσίων γῆς, μακρὰν δὲ τῶν Ἀβροκόμου λειψάνων· ἢ σῶσον οὖν ἐντεῦθεν τὴν δυστυχῆ καὶ ζῶντι ἀπόδος Ἀβροκόμῃ, ἢ εἰ πάντως εἵμαρται χωρὶς ἀλλήλων ἀποθανεῖν, ἔργασαι ταῦτα, μεῖναί με σωφρονοῦσαν τῷ νεκρῷ. Ταῦτα ηὔχετο, καὶ προήεσαν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἤδη μὲν διεληλύθεισαν Κοπτὸν, ἐνεβαίνοντο δὲ τοῖς Αἰθιόπων ὅροις. Καὶ αὐτοῖς Ἱππόθοος ἐπιπίπτει, καὶ αὐτὸν μὲν τὸν Ψάμμιν ἀποκτιννύει καὶ πολλοὺς τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ τὰ χρήματα λαμβάνει καὶ τὴν Ἀνθίαν αἰχμάλωτον· συλλεξάμενος δὲ τὰ ληφθέντα χρήματα, ἦγεν εἰς ἄντρον τὸ ἀποδεδειγμένον αὐτοῖς εἰς ἀπόθεσιν τῶν χρημάτων· ἐνταῦθα ἤει καὶ ἡ Ἀνθία· οὐκ ἐγνώριζε δὲ Ἱππόθοον, οὐδὲ Ἱππόθοος τὴν Ἀνθίαν. Ὁπότε δὲ αὐτῆς πύθοιτο, ἥτις τε εἴη καὶ πόθεν, τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔλεγεν, ἔφασκε δὲ Αἰγυπτίαν εἶναι ἐπιχώριον καὶ τὸ ὄνομα Μεμφῖτις.

IV. Καὶ ἡ μὲν ἦν παρὰ τῷ Ἱπποθόῳ ἐν τῷ ἄντρῳ τῷ ληστρικῷ· ἐν τούτῳ δὲ μεταπέμπεται τὸν Ἀβροκόμην ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου, καὶ πυνθάνεται τὰ κατ' αὐτὸν, καὶ μανθάνει τὸ διήγημα, καὶ οἰκτείρει τὴν τύχην, καὶ δίδωσι χρήματα, καὶ εἰς Ἔφεσον ἄξειν ὑπισχνεῖτο. Ὁ δὲ ἅπασαν μὲν ᾔδει χάριν αὐτῷ τῆς σωτηρίας, ἐδεῖτο δὲ ἐπιτρέψαι ζητῆσαι τὴν Ἀνθίαν. Καὶ ὁ μὲν πολλὰ δῶρα λαβὼν, ἐπιβὰς σκάφους, ἀνήγετο τὴν ἐπὶ Ἰταλίας, ἐκεῖ πευσόμενός τι μαθεῖν περὶ Ἀνθίας. Ὁ δὲ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου, μαθὼν τὰ κατὰ τὸν Ἄραξον, μεταπεμψάμενος ἀνεσταύρωσε τὴν Κυνώ.

V. Τῆς δὲ Ἀνθίας οὔσης ἐν τῷ ἄντρῳ ἐρᾷ τῶν φρουρούντων αὐτὴν λῃστῶν εἷς, Ἀγχίαλος τοὔνομα. Οὗτος ὁ Ἀγχίαλος ἦν μὲν τῶν ἀπὸ Συρίας Ἱπποθόῳ συνεληλυθότων, Λαοδικεὺς

τὸ γένος· ἐτιμᾶτο δὲ παρὰ τῷ Ἱπποθόῳ, νεανικός τε καὶ μεγάλα ἐν τῷ ληστηρίῳ δυνάμενος. Ἐρασθεὶς δὲ αὐτῆς τὰ μὲν πρῶτα λόγους προσέφερεν ὡς πείσων, καὶ ἔφασκε λόγῳ λήψεσθαι, καὶ παρὰ Ἱπποθόου δῶρον αἰτήσειν. Ἡ δὲ πάντα ἠρνεῖτο, καὶ οὐδὲν αὐτὴν ἐδυσώπει, οὐκ ἄντρον, οὐ δεσμὰ, οὐ ληστὴς ἀπειλῶν· ἐφύλασσε δὲ ἑαυτὴν ἔτι Ἁβροκόμῃ καὶ δοκοῦντι τεθνηκέναι, καὶ πολλάκις ἀνεβόα, εἴ ποτε λαθεῖν ἠδύνατο, Ἁβροκόμου μόνου γυνὴ μεῖναι, κἂν ἀποθανεῖν δέῃ, κἂν ὧν πέπονθα χείρω παθεῖν. Ταῦτα εἰς μείζω συμφορὰν ἦγε τὸν Ἀγχίαλον, καὶ ἡ καθ' ἡμέραν τῆς Ἀνθίας ὄψις ἐξέκαεν αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα· οὐκέτι δὲ φέρειν δυνάμενος, ἐπεχείρει βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν. Καὶ νύκτωρ ποτὲ, οὐ παρόντος Ἱπποθόου, ἀλλὰ μετὰ τῶν ἄλλων ὄντος ἐν τῷ ληστηρίῳ, ἐπανίστατο καὶ ὑβρίζειν ἐπειρᾶτο· ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ κακῷ γενομένη, σπασαμένη τὸ παρακείμενον ξίφος, παίει τὸν Ἀγχίαλον, καὶ πληγὴ γίνεται καιρία· ὁ μὲν γὰρ, περιληψόμενος καὶ φιλήσων, ὅλος ἐνενεύκει πρὸς αὐτὴν, ἡ δὲ ὑπενεγκοῦσα τὸ ξίφος κατὰ τῶν στέρνων ἔπληξε. Καὶ Ἀγχίαλος μὲν δίκην ἱκανὴν ἐδεδώκει τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας· ἡ δὲ Ἀνθία εἰς φόβον μὲν τῶν δεδραμένων ἔρχεται, καὶ πολλὰ ἐβουλεύετο, ποτὲ μὲν ἑαυτὴν ἀποκτεῖναι, ἀλλ' ἔτι ὑπὲρ Ἁβροκόμου τι ἤλπιζε, ποτὲ δὲ φυγεῖν ἐκ τοῦ ἄντρου, ἀλλὰ τοῦτο ἀμήχανον ἦν· οὔτε γὰρ ἡ ὁδὸς αὐτῇ εὔπορος ἦν, οὔτε ὁ ἐξηγησόμενος τὴν πορείαν. Ἔγνω μένειν οὖν ἐν τῷ ἄντρῳ, καὶ φέρειν ὅ τι ἂν τῷ δαίμονι δοκῇ· κἀκείνην μὲν τὴν νύκτα ἔμεινεν, οὔτε ὕπνου τυχοῦσα, καὶ πολλὰ ἐννοοῦσα.

VI. Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἧκον οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον, καὶ ὁρῶσι τὸν Ἀγχίαλον ἀνῃρημένον καὶ τὴν Ἀνθίαν παρὰ τῷ σώματι, καὶ εἰκάζουσι τὸ γενόμενον, καὶ ἀνακρίναντες αὐτὴν μανθάνουσι πάντα. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς, ἐν ὀργῇ τὸ γενόμενον ἔχειν καὶ τὸν τεθνηκότα ἐκδικῆσαι φίλον· καὶ ἐβουλεύοντο κατὰ Ἀνθίας ποικίλα, ὁ μέν τις ἀποκτεῖναι κελεύων καὶ συνθάψαι τῷ Ἀγχιάλου σώματι, ἄλλος δὲ ἀνασταυρῶσαι· ὁ δὲ Ἱππόθοος ἠνιᾶτο μὲν ἐπὶ τῷ Ἀγχιάλῳ, ἐβουλεύετο δὲ κατὰ Ἀνθίας μείζονα κόλασιν· καὶ δὴ κελεύει τάφρον ὀρύξαντας μεγάλην καὶ βαθεῖαν ἐμβάλλειν τὴν Ἀνθίαν καὶ κύνας μετ' αὐτῆς δύο, ἵνα ἐν τούτῳ μεγάλην δίκην ὑπόσχῃ τῶν τετολμη-

μένων. Καὶ οἱ μὲν ἐποίουν τὸ προςταχθέν· ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ἐπὶ τὴν τάφρον καὶ οἱ κύνες· οἱ κύνες δὲ ἦσαν Αἰγύπτιοι καὶ τὰ ἄλλα μεγάλοι καὶ ὀφθῆναι φοβεροί. Ὡς δὲ ἐνεβλήθησαν, ξύλα ἐπιτιθέντες μεγάλα ἐπέχωσαν τὴν τάφρον, ἦν δὲ τοῦ Νείλου ὀλίγον ἀπέχουσα, καὶ κατέστησαν φρουρὸν ἕνα τῶν ληστῶν, Ἀμφίνομον. Οὗτος ὁ Ἀμφίνομος ἤδη μὲν καὶ πρότερον ἑαλώκει τῆς Ἀνθίας, τότε δ' οὖν ἠλέει μᾶλλον αὐτὴν, καὶ τῆς συμφορᾶς ᾤκτειρεν· ἐπενόει δὲ, ὅπως ἐπὶ πλεῖον αὐτὴ ζήσεται, ὅπως τε οἱ κύνες αὐτῇ μηδὲν ἐνοχλήσωσι. Καὶ ἑκάστοτε ἀφαιρῶν τῶν ἐπικειμένων τῇ τάφρῳ ξύλων, ἄρτους ἐνέβαλε καὶ ὕδωρ παρεῖχε, καὶ ἐκ τούτου τὴν Ἀνθίαν θαῤῥεῖν παρεκάλει. Καὶ οἱ κύνες τρεφόμενοι οὐδὲν ἔτι δεινὸν αὐτὴν εἰργάζοντο, ἀλλὰ ἤδη τιθασσοὶ ἐγίνοντο καὶ ἥμεροι· ἡ δὲ Ἀνθία ἀποβλέψασα εἰς ἑαυτὴν, καὶ τὴν παροῦσαν τύχην ἐννοήσασα, οἴμοι, φησί, τῶν κακῶν, οἵαν ὑπομένω τιμωρίαν; τάφρος καὶ δεσμωτήριον καὶ κύνες καθειργμένοι πολὺ τῶν ληστῶν ἡμερώτεροι· τὰ αὐτὰ Ἀβροκόμη σοι πάσχω· ἦς γάρ ποτε ἐν ὁμοίᾳ τύχῃ καὶ σὺ, καί σε ἐν Τύρῳ κατέλιπον ἐν δεσμωτηρίῳ· ἀλλ' εἰ μὲν ζῇς ἔτι, δεινὸν οὐδέν· ἴσως γάρ ποτε ἀλλήλους ἕξομεν· εἰ δὲ ἤδη τέθνηκας, μάτην ἐγὼ φιλοτιμοῦμαι ζῆν, μάτην δὲ οὗτος, ὅςτις πώποτέ ἐστιν, ἐλεεῖ με τὴν δυςτυχῆ. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἐπεθρήνει συνεχῶς. Καὶ ἡ μὲν ἐν τῇ τάφρῳ κατεκέκλειστο μετὰ τῶν κυνῶν· ὁ δὲ Ἀμφίνομος ἑκάστοτε κἀκείνην παρεμυθεῖτο, καὶ τοὺς κύνας ἡμέρους ἐποίει τρέφων.

Ε.

Ὁ δὲ Ἁβροκόμης, διανύσας τὸν ἀπ' Αἰγύπτου πλοῦν, εἰς αὐτὴν μὲν Ἰταλίαν οὐκ ἔρχεται, τὸ γὰρ πνεῦμα τὴν ναῦν ἀπῶσαν τοῦ μὲν κατ' εὐθὺ ἀπέσφηλε πλοῦ, ἤγαγε δὲ εἰς Σικελίαν, καὶ κατήχθησαν εἰς πόλιν Συρακούσας μεγάλην καὶ καλήν. Ἐνταῦθα ὁ Ἁβροκόμης γενόμενος ἔγνω περιιέναι τὴν νῆσον, καὶ ἀναζητεῖν ἔτι περὶ Ἀνθίας εἴ τι πύθοιτο. Καὶ δὴ ἐνοικίζεται μὲν πλησίον τῆς θαλάσσης παρὰ ἀνδρὶ Αἰγιαλεῖ πρεσβύτῃ, ἁλιεῖ τὴν τέχνην· οὗτος ὁ Αἰγιαλεὺς πένης μὲν ἦν καὶ ξένος, καὶ ἀγαπητῶς αὑτὸν διέτρεφεν ἐκ τῆς τέχνης· ὑπεδέξατο δὲ τὸν Ἁβροκόμην ἄσμενος, καὶ παῖδα ἐνόμιζεν αὑτοῦ, καὶ ἠγάπα διαφερόντως. Καὶ ἤδη ποτὲ καὶ ἐκ πολλῆς τῆς πρὸς ἀλλήλους συνηθείας ὁ μὲν Ἁβροκόμης αὐτῷ διηγήσατο τὰ καθ' αὑτὸν, καὶ τὴν Ἀνθίαν εἰρήκει καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν πλάνην· ὁ δὲ Αἰγιαλεὺς ἄρχεται τῶν αὑτοῦ διηγημάτων.

Ἐγὼ, ἔφη, τέκνον Ἁβροκόμη, οὔτε Σικελιώτης, οὔτε ἐπιχώριος, ἀλλὰ Σπαρτιάτης Λακεδαιμόνιος, τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, καὶ περιουσίαν ἔχων πολλήν. Νέος δὲ ὢν ἠράσθην, ἐν τοῖς ἐφήβοις καταλελεγμένος, κόρης πολίτιδος, Θελξινόης τοὔνομα· ἀντερᾷ δέ μου καὶ Θελξινόη. Καὶ τῇ πόλει παννυχίδος ἀγομένης, συνήλθομεν ἀλλήλοις, ἀμφοτέρους ὁδηγοῦντος θεοῦ, καὶ ἀπηλαύσαμεν, ὧν ἕνεκα συνήλθομεν. Καὶ χρόνῳ τινὶ ἀλλήλοις συνῆμεν λανθάνοντες, καὶ ὠμόσαμεν ἀλλήλοις πολλάκις ἕξειν καὶ μέχρι θανάτου. Ἐνεμέσησε δέ τις ἄρα θεῶν· κἀγὼ μὲν ἔτι ἐν τοῖς ἐφήβοις ἤμην, τὴν δὲ Θελξινόην ἐδίδοσαν πρὸς γάμον οἱ πατέρες ἐπιχωρίῳ τινὶ νεανίσκῳ, Ἀνδροκλεῖ τοὔνομα· ἤδη δὲ αὐτῆς καὶ ἤρα ὁ Ἀνδροκλῆς. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα ἡ κόρη πολλὰς προφάσεις ἐποιεῖτο, ἀναβαλλομένη τὸν γάμον· τελευταῖον δὲ, δυνηθεῖσα ἐν ταὐτῷ μοι γενέσθαι, συντίθεται νύκτωρ ἐξελθεῖν Λακεδαίμονος μετ' ἐμοῦ. Καὶ δὴ ἐστείλαμεν ἑαυτοὺς νεανικῶς, ἀπέκειρα δὲ καὶ τὴν κόμην τῆς Θελξινόης. Ἐν αὐτῇ τῇ τῶν γάμων νυκτὶ ἐξελθόντες οὖν τῆς πόλεως ἤει-

μεν εἰς Ἄργος καὶ Κόρινθον, κἀκεῖθεν ἀναγόμενοι ἐπλεύσαμεν εἰς Σικελίαν· Λακεδαιμόνιοι δὲ, πυθόμενοι τὴν φυγὴν, ἡμῶν θάνατον κατεψηφίσαντο. Ἡμεῖς δὲ ἐνταῦθα διήγομεν ἀπορίᾳ μὲν τῶν ἐπιτηδείων, ἡδόμενοι δὲ καὶ πάντων ἀπολαύειν δοκοῦντες, ὅτι ἦμεν μετ᾽ ἀλλήλων. Καὶ τέθνηκεν ἐνταῦθα οὐ πρὸ πολλοῦ Θελξινόη, καὶ τὸ σῶμα οὐ τέθαπται, ἀλλὰ ἔχω γὰρ μετ᾽ ἐμαυτοῦ, καὶ ἀεὶ φιλῶ, καὶ σύνειμι. Καὶ ἅμα λέγων εἰσάγει τὸν Ἁβροκόμην εἰς τὸ ἐνδότερον δωμάτιον, καὶ δείκνυσι τὴν Θελξινόην, γυναῖκα πρεσβῦτιν μὲν ἤδη, καλὴν γενομένην ἔτι Αἰγιαλεῖ κόρην· τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐτέθαπτο ταφῇ Αἰγυπτίᾳ· ἦν γὰρ καὶ τούτων ἔμπειρος ὁ γέρων. Ταύτῃ οὖν, ἔφη, ὦ τέκνον Ἁβροκόμη, ἀεὶ ὡς ζώσῃ λαλῶ καὶ συγκατάκειμαι καὶ συνευωχοῦμαι· κἂν ἔλθω ποτὲ ἐκ τῆς ἁλιείας κεκμηκὼς, αὕτη με παραμυθεῖται βλεπομένη· οὐ γὰρ οἵα νῦν ὁρᾶταί σοι, τοιαύτη φαίνεταί μοι· ἀλλὰ ἐννοῶ, τέκνον, οἵα μὲν ἦν ἐν Λακεδαίμονι, οἵα δὲ ἐν τῇ φυγῇ· τὰς παννυχίδας ἐννοῶ. Ἔτι λέγοντος τοῦ Αἰγιαλέως ἀνωδύρετο ὁ Ἁβροκόμης, σὲ δὲ, λέγων, ὦ πασῶν δυστυχεστάτη κόρη, πότε ἀνευρήσω κἂν νεκράν; Αἰγιαλεῖ μὲν γὰρ τοῦ βίου μεγάλη παραμυθία τὸ σῶμα τὸ Θελξινόης· καὶ νῦν ἀληθῶς μεμάθηκα, ὅτι ἔρως ἀληθινὸς ὅρον ἡλικίας οὐκ ἔχει. Ἐγὼ δὲ πλανῶμαι μὲν κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν· οὐ δεδύνημαι δὲ οὐδὲ ἀκοῦσαι περί σου. Ὦ μαντεύματα δυστυχῆ, ὦ τὰ πάντων ἡμῖν Ἄπολλον χρήσας χαλεπώτατα, οἴκτειρον ἤδη καὶ τὰ τέλη τῶν μεμαντευμένων ἀποδίδου. Καὶ ὁ μὲν Ἁβροκόμης παντὶ κατοδυρόμενος, παραμυθουμένου αὐτὸν Αἰγιαλέως, διῆγεν ἐν Συρακούσαις, ἤδη καὶ τῆς τέχνης Αἰγιαλεῖ κοινωνῶν.

II. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον μέγα μὲν ἤδη τὸ λῃστήριον κατεστήσαντο, ἔγνωσαν δὲ ἀπαίρειν Αἰθιοπίας καὶ μείζοσιν ἤδη πράγμασιν ἐπιτίθεσθαι. Οὐ γὰρ ἐδόκει τῷ Ἱπποθόῳ αὔταρκες εἶναι, λῃστεύειν κατ᾽ ἄνδρα, εἰ μὴ καὶ κώμαις καὶ πόλεσιν ἐπιβάλλοι. Καὶ ὁ μὲν παραλαβὼν τοὺς σὺν αὐτῷ, καὶ ἐπιφορτισάμενος πάντα· ἦν δὲ αὐτῷ καὶ ὑποζύγια πολλὰ καὶ κάμηλοι οὐκ ὀλίγαι· Αἰθιοπίαν μὲν κατέλιπεν, ᾔει δὲ ἐπ᾽ Αἴγυπτόν τε καὶ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐνενόει Φοινίκην καὶ Συρίαν πάλιν· τὴν δὲ Ἀνθίαν προσεδόκα τεθνηκέναι. Ὁ δὲ Ἀμφίνομος, ὁ φρουρῶν ἐν τῇ τάφρῳ αὐτὴν, ἐρωτικῶς διακείμενος, οὐχ ὑπομένων ἀποσπασθῆναι τῆς κόρης διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν φιλοστοργίαν καὶ

τὴν ἐπικειμένην συμφορὰν, Ἱπποθόῳ μὲν οὐκ εἵπετο, λανθάνει δὲ ἐν πολλοῖς τοῖς ἄλλοις, καὶ ἀποκρύπτεται ἐν ἄντρῳ τινὶ σὺν τοῖς ἐπιτηδείοις, οἷς συνελέξατο. Νυκτὸς δὲ γενομένης οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον ἐπὶ κώμην ἐληλύθεσαν τῆς Αἰγύπτου, Ἀρείαν καλουμένην, πορθῆσαι θέλοντες. Ὁ δὲ Ἀμφίνομος ἀνορύσσει τὴν τάφρον, καὶ ἐξάγει τὴν Ἀνθίαν, καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλει· τῆς δὲ ἔτι φοβουμένης καὶ ὑποπτευούσης, τὸν ἥλιον ἐπόμνυσι καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ θεοὺς, σεμνὴν τηρήσειν, γάμων ἁγνὴν, μέχρις ἂν καὶ αὐτή ποτε πεισθεῖσα θελήσῃ συγκαταθέσθαι. Πείθεται τοῖς ὅρκοις Ἀμφινόμου Ἀνθία, καὶ ἕπεται αὐτῷ· οὐκ ἀπελείποντο δὲ οἱ κύνες, ἀλλ' ἔστεργον συνήθεις γενόμενοι. Ἔρχονται δὴ εἰς Κοπτὸν, κἀνταῦθα ἔγνωσαν ἡμέρας διαγαγεῖν, μέχρις ἂν προέλθωσιν οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον τῆς ὁδοῦ· ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν κυνῶν, ὡς ἔχοιεν τὰ ἐπιτήδεια. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον, προςβαλόντες τῇ κώμῃ τῇ Ἀρείᾳ, πολλοὺς μὲν τῶν ἐνοικούντων ἀπέκτειναν, καὶ τὰ οἰκήματα ἐνέπρησαν, καὶ κατῄεσαν οὐ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἀλλὰ διὰ τοῦ Νείλου· πάντα γὰρ τὰ ἐκ τῶν μεταξὺ κωμῶν σκάφη συλλεξάμενοι, ἐπιβάντες ἔπλεον ἐπὶ Σχεδίαν, καὶ . . . κἀντεῦθεν ἐκβάντες παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου διώδευον τὴν ἄλλην Αἴγυπτον.

III. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου ἐπέπυστο μὲν τὰ περὶ τὴν Ἀρείαν καὶ τὸ Ἱπποθόου λῃστήριον, καὶ ὅτι ἀπ' Αἰθιοπίας ἔρχονται· παρασκευάσας δὲ στρατιώτας πολλοὺς, καὶ ἄρχοντα τούτοις ἐπιστήσας τῶν συγγενῶν τῶν αὐτοῦ Πολύϊδον, νεανίσκον ὀφθῆναι χαρίεντα, δρᾶσαι γεννικὸν, ἔπεμψεν ἐπὶ τοὺς λῃστάς. Οὗτος ὁ Πολύϊδος, παραλαβὼν τὸ στράτευμα, ἀπήντα κατὰ Πηλούσιον τοῖς περὶ τὸν Ἱππόθοον, καὶ εὐθὺς παρὰ τὰς ὄχθας μάχη τε αὐτῶν γίνεται, καὶ πίπτουσιν ἑκατέρων πολλοί· νυκτὸς δὲ ἐπιγενομένης τρέπονται μὲν οἱ λῃσταὶ, καὶ πάντες ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν φονεύονται· εἰσὶ δὲ οἳ καὶ ζῶντες ἐλήφθησαν. Ἱππόθοος μόνος, ἀποῤῥίψας τὰ ὅπλα, ἔφυγε τῆς νυκτὸς καὶ ἦλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κἀκεῖθεν, δυνηθεὶς λαθεῖν, ἐπιβὰς ἀναγομένῳ πλοίῳ, ἐπανήχθη. Ἦν δὲ αὐτῷ ἡ πᾶσα ἐπὶ Σικελίαν ὁρμή· ἐκεῖ γὰρ ἐδόκει μάλιστα διαλήσεσθαί τε καὶ διατραφήσεσθαι· ἤκουε δὲ τὴν νῆσον εἶναι μεγάλην καὶ εὐδαίμονα.

IV. Ὁ δὲ Πολύϊδος οὐχ ἱκανὸν εἶναι ἐνόμισε κρατῆσαι τῶν

συμβαλόντων λῃστῶν, ἀλλ' ἔγνω δεῖν ἀνερευνῆσαί τε καὶ ἐκκαθᾶραι τὴν Αἴγυπτον, εἴ που ἢ τὸν Ἱππόθοον, ἢ τῶν σὺν αὐτῷ τινα ἀνεύροι. Παραλαβὼν οὖν μέρος τι τοῦ στρατιωτικοῦ καὶ τοὺς εἰλημμένους τῶν λῃστῶν, ἵν', εἴ τις φαίνοιτο, οἱ μηνύσειαν, ἀνέπλει τὸν Νεῖλον, καὶ τὰς πόλεις διηρεύνα, καὶ ἐνενόει μέχρις Αἰθιοπίας ἐλθεῖν. Ἔρχονται δὴ καὶ εἰς Κοπτὸν, ἔνθα ἦν Ἀνθία μετὰ Ἀμφινόμου. Καὶ αὐτὴ μὲν ἔτυχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας· τὸν δὲ Ἀμφίνομον γνωρίζουσιν οἱ τῶν λῃστῶν εἰλημμένοι, καὶ λέγουσι τῷ Πολυΐδῳ· καὶ Ἀμφίνομος λαμβάνεται, καὶ ἀνακρινόμενος τὰ περὶ τὴν Ἀνθίαν διηγεῖται. Ὁ δὲ ἀκούσας κελεύει καὶ αὐτὴν ἄγεσθαι, καὶ ἐλθούσης ἀνεπυνθάνετο ἥτις εἴη καὶ πόθεν· ἡ δὲ τῶν μὲν ἀληθῶν οὐδὲν λέγει, ὅτι δὲ Αἰγυπτία εἴη, καὶ ὑπὸ τῶν λῃστῶν εἴληπτο. Ἐν τούτῳ ἐρᾷ καὶ ὁ Πολύϊδος Ἀνθίας ἔρωτα σφοδρόν· ἦν δὲ αὐτῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γυνή. Ἐρασθεὶς δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐπειρᾶτο πείθειν, μεγάλα ὑπισχνούμενος· τελευταῖον δὲ, ὡς κατῄεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐγένοντο δὲ ἐν Μέμφει, ἐπεχείρησεν ὁ Πολύϊδος βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν· ἡ δὲ, ἐκφυγεῖν δυνηθεῖσα, ἐπὶ τὸ τῆς Ἴσιδος ἱερὸν ἔρχεται· ἱκέτις γενομένη, σύ με, εἶπεν, ὦ δέσποινα Αἰγύπτου, πάλιν σῶσον, ᾗ ἐβοήθησας πολλάκις· φεισάσθω μου καὶ Πολύϊδος, τῆς διά σε σώφρονος Ἁβροκόμῃ τηρουμένης. Ὁ δὲ Πολύϊδος ἅμα μὲν τὴν θεὰν ἐδεδοίκει, ἅμα δὲ ἤρα τῆς Ἀνθίας, καὶ τῆς τύχης αὐτὴν ἠλέει· πρόσεισι δὲ τῷ ἱερῷ μόνος, καὶ ὀμνύσι, μή ποτε βιάσασθαι τὴν Ἀνθίαν, μηδὲ ὑβρίσαι τι εἰς αὐτὴν, ἀλλὰ τηρῆσαι ἁγνὴν, ἐς ὅσον αὐτὴ θελήσει· ἀπαρκεῖ γὰρ αὐτῷ φιλοῦντι ἐδόκει εἶναι, κἂν βλέπειν μόνον καὶ λαλεῖν αὐτῇ. Ἐπείσθη τοῖς ὅρκοις ἡ Ἀνθία, καὶ κατῆλθεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἔγνωσαν, ἡμέραις τρισὶν αὑτοὺς ἀναλαβεῖν ἐν Μέμφει, ἔρχεται ἡ Ἀνθία εἰς τὸ τοῦ Ἄπιδος ἱερόν. Διασημότατον δὲ τοῦτο ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὁ θεὸς τοῖς βουλομένοις μαντεύει. Ἐπειδὰν γάρ τις προσελθὼν εὔξηται, καὶ δεηθῇ τοῦ θεοῦ, αὐτὸς μὲν ἔξεισιν, οἱ δὲ περὶ τοῦ νεὼ τοῦ θεοῦ Αἰγύπτιοι ἃ μὲν καταλογάδην, ἃ δὲ ἐν μέτρῳ προλέγουσι τῶν ἐσομένων ἕκαστα. Ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία προσπίπτει τῷ Ἄπιδι· ὦ θεῶν, ἔφη, φιλανθρωπότατε, ὁ πάντας οἰκτείρων ξένους, ἐλέησον καὶ τὴν κακοδαίμονα, καί μοι μαντείαν ἀληθῆ περὶ Ἁβροκόμου πρόειπε· εἰ μὲν γὰρ αὐτὸν ἔτι ὄψομαι καὶ ἄνδρα λήψομαι, καὶ μενῶ καὶ

ζήσομαι· εἰ δὲ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀπαλλαγῆναι κἀμὲ καλῶς ἔχει τοῦ πονήρου τούτου βίου. Εἰποῦσα καὶ καταδακρύσασα ἐξῄει τοῦ ἱεροῦ, κἀν τούτῳ οἱ παῖδες πρὸ τοῦ τεμένους παίζοντες ἅμα ἐξεβόησαν,

Ἀνθία Ἀβροκόμην ταχὺ λήψεται ἄνδρα τὸν αὐτῆς.

Ἀκούσασα εὐθυμοτέρα ἐγένετο, καὶ προσεύχεται τοῖς θεοῖς· καὶ ἅμα μὲν ἀπήεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

V. Ἐπέπυστο δὲ ἡ Πολυΐδου γυνὴ, ὅτι ἄγει κόρην ἐρωμένην, καὶ φοβηθεῖσα, μή πως ἡ ξένη αὐτὴν παρευδοκιμήσῃ, Πολυΐδῳ μὲν οὐδὲν λέγει, ἐβουλεύετο δὲ καθ' αὑτὴν, ὅπως τιμωρήσεται τὴν δοκοῦσαν ἐπιβουλεύειν τοῖς γάμοις. Καὶ δὴ ὁ μὲν Πολύϊδος ἀπήγγελλέ τε τῷ ἄρχοντι τῆς Αἰγύπτου τὰ γενόμενα, καὶ τὰ λοιπὰ ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου διῴκει τὰ τῆς ἀρχῆς· ἀπόντος δὲ αὐτοῦ, Ῥηναία, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ τοῦ Πολυΐδου γυνὴ, μεταπέμπεται τὴν Ἀνθίαν, ἣν δὲ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περιῤῥήγνυσι τὴν ἐσθῆτα, καὶ αἰκίζεται τὸ σῶμα, ὦ πονηρὰ, λέγουσα, καὶ τῶν γάμων τῶν ἐμῶν ἐπίβουλε, ματαίως ἔδοξας Πολυΐδῳ καλὴ, οὐ γάρ σε ὀνήσει τὸ κάλλος τοῦτο. Ἴσως μὲν γὰρ πείθειν λῃστὰς ἐδύνασο, καὶ συγκαθεύδειν νεανίσκοις μεθύουσι πολλοῖς· τὴν δὲ Ῥηναίας εὐνὴν οὔποτε ὑβρίσεις χαίρουσα. Ταῦτα εἰποῦσα ἀπέκειρε τὴν κόμην αὐτῆς, καὶ δεσμὰ περιτίθησι, καὶ παραδοῦσα οἰκέτῃ τινὶ πιστῷ, Κλυτῷ τοὔνομα, κελεύει ἐμβιβάσαντα εἰς ναῦν, ἀπαγαγόντα εἰς Ἰταλίαν ἀποδόσθαι πορνοβοσκῷ τὴν Ἀνθίαν. Οὕτω γὰρ, ἔφη, δυνήσῃ ἡ καλὴ τῆς ἀκρασίας κόρον λαβεῖν. Ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ὑπὸ τοῦ Κλυτοῦ κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη, ὦ κάλλος ἐπίβουλον, λέγουσα, ὦ δυστυχὴς εὐμορφία, τί μοι παραμένετε ἐνοχλοῦντα; τί δὲ αἴτια πολλῶν κακῶν μοι γίνεσθε; οὐκ ἤρκουν οἱ τάφοι, οἱ φόνοι, τὰ δεσμὰ, τὰ λῃστήρια, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ οἰκήματος στήσομαι, καὶ τὴν μέχρι νῦν Ἀβροκόμῃ τηρουμένην σωφροσύνην πορνοβοσκὸς ἀναγκάσει με λύειν; ἀλλ', ὦ δέσποτα, προσπεσοῦσα ἔλεγε τοῖς γόνασι τοῦ Κλυτοῦ, μή με ἐπὶ ἐκείνην τὴν τιμωρίαν ἅμα προαγάγῃς, ἀλλ' ἀπόκτεινόν με αὐτός· οὐκ οἴσω πορνοβοσκὸν δεσπότην, σωφρονεῖν, πίστευσον, εἰθίσμεθα. Ταῦτα ἐδεῖτο· ἠλέει δὲ αὐτὴν ὁ Κλυτός. Καὶ ἡ μὲν ἀπήγετο εἰς Ἰταλίαν· ἡ δὲ Ῥηναία ἐλθόντι τῷ Πολυΐδῳ λέγει, ὅτι ἀπέδρα ἡ Ἀνθία, κἀκεῖνος ἐκ τῶν ἤδη πεπραγμένων ἐπίστευεν αὐτῇ. Ἡ δὲ Ἀνθία

κατήχθη μὲν εἰς Τάραντα, πόλιν τῆς Ἰταλίας· ἐνταῦθα δὲ ὁ Κλυτὸς, δεδοικὼς τὰς τῆς Ῥηναίας ἐντολὰς, ἀποδίδοται αὐτὴν πορνοβοσκῷ. Ὁ δὲ ἰδὼν κάλλος, οἷον οὔπω πρότερον ἐτεθέατο, μέγα κέρδος ἕξειν τὴν παῖδα ἐνόμιζε, καὶ ἡμέραις μέν τισιν αὐτὴν ἀνελάμβανεν ἐκ τοῦ πλοῦ κεκμηκυῖαν καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Ῥηναίας βασάνων· ὁ δὲ Κλυτὸς ἧκεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ τὰ πραχθέντα ἐμήνυσε τῇ Ῥηναίᾳ.

VI. Ὁ δὲ Ἱππόθοος, διανύσας τὸν πλοῦν, κατήχθη μὲν εἰς Σικελίαν, οὐκ εἰς Συρακούσας δὲ, ἀλλ' εἰς Ταυρομένιον, καὶ ἐζήτει καιρὸν, δι' οὗ τὰ ἐπιτήδεια ἕξει· τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ ἐν Συρακούσαις, ἕως χρόνος πολὺς ἐγένετο, ἀθυμία ἐμπίπτει καὶ ἀπορία δεινὴ, ὅτι μηδὲ Ἀνθίαν εὑρίσκοι, μηδὲ εἰς τὴν πατρίδα ἀνασώζοιτο. Διέγνω οὖν, ἀποπλεύσας ἐκ Σικελίας, εἰς Ἰταλίαν ἀνελθεῖν, κἀκεῖθεν, εἰ μηδὲν εὑρίσκοι τῶν ζητουμένων, εἰς Ἔφεσον πλεῦσαι πλοῦν δυστυχῆ. Ἤδη δὲ καὶ οἱ γονεῖς αὐτῶν καὶ οἱ Ἐφέσιοι πάντες ἐν πολλῷ πένθει ἦσαν, οὔτε ἀγγέλου παρ' αὐτῶν ἀφιγμένου, οὔτε γραμμάτων· ἀπέπεμπον δὲ πανταχοῦ τοὺς ἀναζητήσοντας. Ὑπὸ ἀθυμίας δὲ καὶ γήρως οὐ δυνηθέντε ἀντισχεῖν οἱ γονεῖς ἑκατέρων ἑαυτοὺς ἐξήγαγον τοῦ βίου. Καὶ ὁ μὲν Ἀβροκόμης ᾔει τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ὁδόν· ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, οἱ σύντροφοι τοῦ Ἀβροκόμου καὶ τῆς Ἀνθίας, τεθνηκότος αὐτοῖς ἐν Ξάνθῳ τοῦ δεσπότου καὶ τὸν κλῆρον, ἦν δὲ πολὺς, ἐκείνοις καταλιπόντος, διέγνωσαν εἰς Ἔφεσον πλεῖν, ὡς, ἤδη μὲν αὐτοῖς τῶν δεσποτῶν σεσωσμένων, ἱκανῶς τῆς κατὰ τὴν ἀποδημίαν συμφορᾶς πεπειραμένοι. Ἐνθέμενοι δὲ πάντα τὰ αὐτῶν νηΐ, ἀνήγοντο εἰς Ἔφεσον, καὶ ἡμέραις τε οὐ πολλαῖς ἀνύσαντες τὸν πλοῦν, ἧκον εἰς Ῥόδον, κἀκεῖ μαθόντες, ὅτι οὐδέπω μὲν Ἀβροκόμης καὶ Ἀνθία σώζοιντο, τεθνήκασι δὲ αὐτῶν οἱ πατέρες, διέγνωσαν εἰς Ἔφεσον μὴ κατελθεῖν, χρόνῳ δέ τινι ἐκεῖ γενέσθαι, μέχρις οὗ τι περὶ τῶν δεσποτῶν πύθωνται.

VII. Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς, ὁ τὴν Ἀνθίαν ὠνησάμενος, χρόνου διελθόντος, ἠνάγκασεν αὐτὴν οἰκήματος προεστάναι. Καὶ δὴ κοσμήσας καλῇ μὲν ἐσθῆτι, πολλῷ δὲ χρυσῷ, ἦγεν ὡς προστησομένην τέγους· ἡ δὲ μεγάλα ἀνακωκύσασα, φεῦ μοι τῶν κακῶν, εἶπεν, οὐχ ἱκαναὶ γὰρ αἱ πρότερον συμφοραὶ, τὰ δεσμὰ, τὰ λῃστήρια, ἀλλ' ἔτι καὶ πορνεύειν ἀναγκάζομαι; ὦ κάλλος δικαίως ὑβρισμένον, τί γὰρ ἡμῖν ἀκαίρως παραμένεις; ἀλλὰ

τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ οὐχ εὑρίσκω τινὰ μηχανὴν, δι' ἧς φυλάξω τὴν μέχρι νῦν σωφροσύνην τετηρημένην; Ταῦτα λέγουσα ἤγετο ἐπὶ τὸ οἴκημα τοῦ πορνοβοσκοῦ, τὰ μὲν δεομένου θαῤῥεῖν, τὰ δὲ ἀπειλοῦντος. Ὡς δὲ ἦλθε καὶ προέστη, πλῆθος ἐπέῤῥει τῶν τεθαυμακότων τὸ κάλλος· οἵ γε πολλοὶ ἦσαν ἕτοιμοι ἀργύριον κατατίθεσθαι τῆς ἐπιθυμίας. Ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ γενομένη κακῷ, εὑρίσκει τέχνην ἀποφυγῆς· πίπτει μὲν γὰρ εἰς γῆν, καὶ παρεῖται τὸ σῶμα, καὶ ἐμιμεῖτο τοὺς νοσοῦντας τὴν ἐκ θεῶν καλουμένην νόσον· ἦν δὲ τῶν παρόντων ἔλεος ἅμα καὶ φόβος, καὶ τοῦ μὲν ἐπιθυμεῖν συνουσίας ἀπείχοντο, ἐθεράπευον δὲ τὴν Ἀνθίαν· ὁ δὲ πορνοβοσκὸς, συνεὶς οἷ κακῶν ἐγεγόνει, καὶ νομίσας ἀληθῶς νοσεῖν τὴν κόρην, ἦγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ κατέκλινέ τε καὶ ἐθεράπευε, καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτῆς γεγονέναι, ἀνεπυνθάνετο τὴν αἰτίαν τῆς νόσου. Ἡ δὲ Ἀνθία, καὶ πρότερον, ἔφη, δέσποτα, εἰπεῖν πρός σε ἐβουλόμην τὴν συμφορὰν τὴν ἐμὴν, καὶ διηγήσασθαι τὰ συμβάντα, ἀλλὰ ἀπέκρυπτον αἰδουμένη· νυνὶ δὲ οὐδὲν χαλεπὸν εἰπεῖν πρός σε, πάντα ἤδη μεμαθηκότα τὰ κατ' ἐμέ. Παῖς ἔτι οὖσα, ἐν ἑορτῇ καὶ παννυχίδι ἀποπλανηθεῖσα τῶν ἐμαυτῆς, ἧκον πρός τινα τάφον ἀνδρὸς νεωστὶ τεθνηκότος· κἀνταῦθα ἐφάνη μοί τις ἀναθορὼν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ κατέχειν ἐπειρᾶτο· ἐγὼ δὲ ἀπέφυγον καὶ ἐβόων· ὁ δὲ ἄνθρωπος ἦν μὲν ὀφθῆναι φοβερὸς, φωνὴν δὲ πολλῷ εἶχε χαλεπωτέραν· καὶ τέλος ἡμέρα μὲν ἤδη ἐγίνετο· ἀφεὶς δέ με ἔπληξέ τε κατὰ τοῦ στήθους καὶ νόσον ταύτην ἔλεγεν ἐμβεβληκέναι. Ἐκεῖθεν ἀρξαμένη ἄλλοτε ἄλλως ὑπὸ τῆς συμφορᾶς κατέχομαι. Ἀλλὰ δέομαί σου, δέσποτα, μηδέν μοι χαλεπήνῃς· οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἰτία. Δυνήσῃ γάρ με ἀποδόσθαι, καὶ μηδὲν ἀπολέσαι τῆς δοθείσης τιμῆς. Ἀκούσας ὁ πορνοβοσκὸς ἠνιᾶτο μὲν, συνεγίνωσκε δὲ αὐτῇ, ὡς οὐχ ἑκούσῃ ταῦτα πασχούσῃ.

VIII. Καὶ ἡ μὲν ἐθεραπεύετο ὡς νοσοῦσα παρὰ τῷ πορνοβοσκῷ· ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἀπὸ τῆς Σικελίας ἐπαναχθεὶς, κατῆρε μὲν εἰς Νουκέριον τῆς Ἰταλίας· ἀπορίᾳ δὲ τῶν ἐπιτηδείων ἀμηχανῶν ὅ τι ποιήσει, τὰ μὲν πρῶτα περιῄει τὴν Ἀνθίαν ζητῶν· αὐτὴ γὰρ ἦν αὐτῷ τοῦ βίου παντὸς καὶ τῆς πλάνης ἡ ὑπόθεσις· ὡς δὲ οὐδὲν ηὕρισκεν, ἦν γὰρ ἐν Τάραντι ἡ κόρη παρὰ τῷ πορνοβοσκῷ, αὐτὸν ἀπεμίσθωσε τοῖς τοὺς λίθους

ἐργαζομένοις. Καὶ ἦν αὐτῷ τὸ ἔργον ἐπίπονον, οὐ γὰρ συνείθιστο τὸ σῶμα, οὐδὲ αὑτὸν ὑποβάλλειν ἔργοις εὐτόνοις καὶ σκληροῖς· διέκειτο δὲ πονήρως, καὶ πολλάκις κατοδυρόμενος τὴν αὑτοῦ τύχην, ἰδοὺ, φησὶν, Ἀνθία, ὁ σὸς Ἁβροκόμης ἐργάτης τέχνης πονήρας, καὶ τὸ σῶμα ὑποτέθεικα δουλείᾳ· καὶ εἰ μὲν εἶχόν τινα ἐλπίδα εὑρήσειν τε καὶ τοῦ λοιποῦ συγκαταβιώσασθαι, τοῦτο πάντων ἄμεινόν με παρεμυθεῖτο· νυνὶ δὲ ἴσως κἀγὼ δυστυχὴς εἰς κενὰ καὶ ἀνόνητα πονῶ, καὶ σύ που τέθνηκας πόθῳ τῷ πρὸς Ἁβροκόμην. Πέπεισμαι γὰρ, φιλτάτη, ὡς οὐκ ἄν ποτε, οὐδὲ ἀποθανοῦσα, ἐπιλάθοιό μου. Καὶ ὁ μὲν ταῦτα ὠδύρετο, καὶ τοὺς πόνους ἔφερεν ἀλγεινῶς· τῇ δὲ Ἀνθίᾳ ὄναρ ἐπέστη ἐν Τάραντι κοιμωμένῃ· ἐδόκει δὲ αὑτὴν εἶναι μετὰ Ἁβροκόμου, καλὴν οὖσαν μετ' ἐκείνου καλοῦ, καὶ τὸν πρῶτον εἶναι τοῦ ἔρωτος αὐτοῖς χρόνον· φανῆναι δέ τινα ἄλλην γυναῖκα καλὴν, καὶ ἀφέλκειν αὐτῆς τὸν Ἁβροκόμην· καὶ τέλος ἀναβοῶντος καὶ καλοῦντος ὀνομαστὶ, ἐξαναστῆναί τε καὶ παύσασθαι τὸ ὄναρ. Ταῦτα ὡς ἔδοξεν ἰδεῖν, εὐθὺς μὲν ἀνέθορέ τε καὶ ἀνεθρήνησε, καὶ ἀληθῆ τὰ ὀφθέντα ἐνόμιζεν· οἴμοι τῶν κακῶν, λέγουσα, ἐγὼ μὲν καὶ πόνους ὑπομένω πάντας, καὶ ποικίλων πειρῶμαι, δυστυχὴς, συμφορῶν, καὶ τέχνας σωφροσύνης ὑπὲρ γυναῖκας εὑρίσκω Ἁβροκόμῃ· σοὶ δὲ ἴσως ἄλλη που δέδοκται καλή· ταῦτα γάρ μοι σημαίνει τὰ ὀνείρατα. Τί οὖν ἔτι ζῶ; τί ἐμαυτὴν λυπῶ; κάλλιον οὖν ἀπολέσθαι καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ πονηροῦ τούτου βίου, ἀπαλλαγῆναι δὲ τῆς ἀπρεποῦς ταύτης καὶ ἐπισφαλοῦς δουλείας. Ἁβροκόμης μὲν εἰ καὶ τοὺς ὅρκους παραβέβηκε, μηδὲν οἱ θεοὶ τιμωρήσαιντο τοῦτον· ἴσως ἀνάγκη τι εἴργασται· ἐμοὶ δὲ ἀποθανεῖν καλῶς ἔχει σωφρονούσῃ. Ταῦτα ἔλεγε θρηνοῦσα, καὶ μηχανὴν ἐζήτει τελευτῆς.

IX. Ὁ δὲ Ἱππόθοος ὁ Περίνθιος ἐν τῷ Ταυρομενίῳ τὰ μὲν πρῶτα διῆγε πονήρως ἀπορίᾳ τῶν ἐπιτηδείων· χρόνου δὲ προϊόντος ἠράσθη πρεσβύτις αὐτοῦ, καὶ ἔγημέ τε ὑπ' ἀνάγκης τῆς κατὰ τὴν ἀπορίαν τὴν πρεσβῦτιν, καὶ ὀλίγῳ συγγενόμενος χρόνῳ, ἀποθανούσης αὐτῆς, πλοῦτόν τε διαδέχεται πολὺν καὶ εὐδαιμονίαν· πολλὴ μὲν οἰκετῶν παρακομιδὴ, πολλὴ δὲ τῶν ἐσθήτων ὕπαρξις καὶ σκευῶν πολυτέλεια. Διέγνω δὲ πλεῦσαι μὲν εἰς Ἰταλίαν, ὠνήσασθαι δὲ οἰκέτας ὡραίους καὶ θεραπαί-

νας καὶ ἄλλην σκευῶν περιβολὴν, ὅση γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ εὐδαίμονι· ἐμέμνητο δὲ ἀεὶ τοῦ Ἁβροκόμου, καὶ τοῦτον ἀνευρεῖν ηὔχετο, περὶ πολλοῦ ποιούμενος κοινωνῆσαί τε αὐτῷ τοῦ βίου παντὸς καὶ τῶν κτημάτων. Καὶ ὁ μὲν ἐπαναχθεὶς κατῆρεν εἰς Ἰταλίαν· εἵπετο δὲ αὐτῷ μειράκιον τῶν εἰς Σικελίαν εὖ γεγονότων, Κλεισθένης τοὔνομα, καὶ πάντων μετεῖχε τῶν Ἱπποθόου κτημάτων, καλὸς ὤν. Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς, ἤδη τῆς Ἀνθίας ὑγιαίνειν δοκούσης, ἐνενόει ὅπως αὐτὴν ἀποδώσεται, καὶ δὴ προῆγεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ τοῖς ὠνησομένοις ἐπεδείκνυεν. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ Ἱππόθοος περιῄει τὴν πόλιν τὴν Τάραντα, εἴ τι καλὸν ὠνήσασθαι ζητῶν· καὶ ὁρᾷ τὴν Ἀνθίαν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπὶ τῷ συμβάντι καταπλήσσεται, καὶ πολλὰ πρὸς ἑαυτὸν ἐλογίζετο· οὐχ αὕτη ἡ κόρη, ἣν ἐγώ ποτε ἐν Αἰγύπτῳ, τιμωρῶν τῷ Ἀγχιάλου φόνῳ, εἰς τάφρον κατώρυξα, καὶ κύνας αὐτῇ συγκαθεῖρξα; τίς οὖν ἡ μεταβολή; πῶς δὲ σώζεται; τίς ἡ ἐκ τῆς τάφρου φυγή; τίς ἡ παράλογος σωτηρία; Εἰπὼν ταῦτα προσῆλθεν ὡς ὠνήσασθαι θέλων, καὶ παραστὰς αὐτῇ, ὦ κόρη, ἔφησεν, Αἴγυπτον οὐκ οἶδας; οὐδὲ λῃσταῖς ἐν Αἰγύπτῳ περιπέπτωκας; οὐδὲ ἄλλο τι ἐν ἐκείνῃ τῇ γῇ πέπονθας δεινόν; εἰπὲ θαρσοῦσα, γνωρίζω γάρ σε ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ. Αἴγυπτον ἀκούσασα καὶ ἀναμνησθεῖσα Ἀγχιάλου καὶ τοῦ λῃστηρίου καὶ τῆς τάφρου, ἀνῴμωξέ τε καὶ ἀνωδύρατο· ἀποβλέψασα δὲ εἰς τὸν Ἱππόθοον, ἐγνώρισε δὲ αὐτὸν οὐδαμῶς, πέπονθα, φησὶν, ἐν Αἰγύπτῳ πολλὰ, ὦ ξένε, καὶ δεινὰ, ὅστις ἂν ποτε ὢν τυγχάνεις, καὶ λῃσταῖς περιπέπτωκα· ἀλλὰ σὺ πῶς, εἶπε, γνωρίζεις τὰ ἐμὰ διηγήματα; πόθεν δὲ εἰδέναι λέγεις ἐμὲ τὴν δυστυχῆ; διαβόητα μὲν γὰρ καὶ ἔνδοξα πεπόνθαμεν, ἀλλὰ σὲ οὐ γινώσκω τὸ σύνολον. Ἀκούσας ὁ Ἱππόθοος καὶ μᾶλλον ἐξ ὧν ἔλεγεν ἀναγνωρίσας αὐτὴν, τότε μὲν ἡσυχίαν ἤγαγεν, ὠνησάμενος δὲ αὐτὴν παρὰ τοῦ πορνοβοσκοῦ, ἄγει πρὸς ἑαυτὸν, καὶ θαῤῥεῖν παρεκελεύετο, καὶ ὅστις ἦν λέγει, καὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ γενομένων ἀναμιμνήσκει, καὶ τὸν ἑαυτοῦ πλοῦτον διηγεῖται καὶ τὴν φυγήν. Ἡ δὲ ᾐτεῖτο συγγνώμην ἔχειν, καὶ αὐτῷ ἀπεξηγεῖτο, ὅτι Ἀγχίαλον ἀπέκτεινε μὴ σωφρονοῦντα, καὶ τὴν τάφρον καὶ τὸν Ἀμφίνομον καὶ τὴν τῶν κυνῶν πρᾳότητα καὶ τὴν σω-

τηρίαν διηγεῖται. Κατῴκτειρεν αὐτὴν ὁ Ἱππόθοος, καὶ ἥτις μὲν ἦν ἐπέπυστο οὐδέπω· ἐκ δὲ τῆς καθημερινῆς σὺν τῇ κόρῃ διαίτης εἰς ἐπιθυμίαν Ἀνθίας καὶ Ἱππόθοος ἔρχεται, καὶ συνελθεῖν ἐβούλετο, καὶ πολλὰ ὑπισχνεῖται αὐτῇ· ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγεν αὐτῷ, ἀναξία εἶναι λέγουσα εὐνῆς δεσποτικῆς· τελευταῖον δὲ, ὡς ἐνέκειτο Ἱππόθοος, οὐκέτ' ἔχουσα ὅ τι ποιήσει, κάλλιον εἶναι νομίζουσα εἰπεῖν πάντα αὐτῷ τὰ ἀπόῤῥητα ἢ παραβῆναι τὰς πρὸς Ἀβροκόμην συνθήκας, λέγει τὸν Ἀβροκόμην, τὴν Ἔφεσον, τὸν ἔρωτα, τοὺς ὅρκους, τὰς συμφορὰς, τὰ λῃστήρια, καὶ συνεχὲς Ἀβροκόμην ἀνωδύρετο· ὁ δὲ Ἱππόθοος ἀκούσας ὅτι τε Ἀνθία εἴη καὶ ὅτι γυνὴ τοῦ πάντων αὐτῷ φιλτάτου, ἀσπάζεταί τε αὐτὴν, καὶ εὐθυμεῖν παρεκάλει, καὶ τὴν αὐτοῦ πρὸς Ἀβροκόμην φιλίαν διηγεῖται. Καὶ τὴν μὲν εἶχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, πᾶσαν προσάγων ἐπιμέλειαν, Ἀβροκόμην αἰδούμενος· αὐτὸς δὲ πάντα ἀνηρεύνα, εἴ που τὸν Ἀβροκόμην ἀνεύροι.

X. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης τὰ μὲν πρῶτα ἐπιπόνως ἐν τῷ Νουκερίῳ εἰργάζετο, τελευταῖον δὲ, οὐκέτι φέρων τοὺς πόνους, διέγνω νεὼς ἐπιβὰς εἰς Ἔφεσον ἀνάγεσθαι· καὶ ὁ μὲν νύκτωρ κατελθὼν ἐπὶ θάλασσαν ἐπιτυγχάνει πλοίῳ ἀναγομένῳ, καὶ ἐπιβὰς ἔπλει τὴν ἐπὶ Σικελίαν πάλιν, ὡς ἐκεῖθεν ἐπὶ Κρήτην τε καὶ Κύπρον καὶ Ῥόδον ἀφιξόμενος, κἀκεῖθεν εἰς Ἔφεσον γενησόμενος· ἤλπιζε δὲ ἐν τῷ μακρῷ πλῷ καὶ περὶ Ἀνθίας τι πυθέσθαι. Καὶ ὁ μὲν ὀλίγα ἔχων τὰ ἐπιτήδεια ἀναγόμενος καὶ διανύσας τὸν πλοῦν, τὰ μὲν πρῶτα ἐπὶ τῆς Σικελίας ἔρχεται, καὶ εὑρίσκει τὸν πρότερον ξένον τὸν Αἰγιαλέα τεθνηκότα· ἐπενέγκας δὲ αὐτῷ χοὰς καὶ πολλὰ καταδακρύσας, ἀναχθεὶς πάλιν καὶ Κρήτην παρελθὼν, ἐν Κύπρῳ γενόμενος, ἡμέρας διατρίψας ὀλίγας καὶ εὐξάμενος τῇ πατρίῳ Κυπρίων θεῷ, ἀνήγετο, καὶ ἧκεν εἰς Ῥόδον· ἐνταῦθα πλησίον τοῦ λιμένος εἰσῳκίσατο. Καὶ ἤδη τε ἐγγὺς ἐγίνετο Ἐφέσου, καὶ πάντων αὐτὸν ἔννοια τῶν δεινῶν εἰσήρχετο, τῆς πατρίδος, τῶν πατέρων, τῆς Ἀνθίας, τῶν οἰκετῶν· καὶ ἀναστενάξας, φεῦ, ἔφη, τῶν κακῶν· εἰς Ἔφεσον ἵξομαι μόνος, καὶ πατράσιν ὀφθήσομαι τοῖς ἐμαυτοῦ χωρὶς Ἀνθίας, καὶ πλεύσομαι πλοῦν ὁ δυστυχὴς κενὸν, καὶ διηγήσομαι διηγήματα

ἴσως ἄπιστα, κοινωνὸν ὧν πέπονθα οὐκ ἔχων· ἀλλὰ καρτέρησον, Ἁβροκόμη, καὶ γενόμενος ἐν Ἐφέσῳ, τοσοῦτον ἐπιβίωσον χρόνον, τάφον ἔγειρον Ἀνθίᾳ, καὶ θρήνησον αὐτὴν, καὶ χοὰς ἐπένεγκαι, καὶ σαυτὸν ἤδη παρ' αὐτὴν ἄγε. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ περιῄει τὴν πόλιν ἀλύων, ἀπορίᾳ μὲν τῇ κατὰ τὴν Ἀνθίαν, ἀπορίᾳ δὲ τῶν ἐπιτηδείων. Ὁ δὲ Λεύκων ἐν τούτῳ καὶ ἡ Ῥόδη, διατρίβοντες ἐν Ῥόδῳ, ἀνάθημα ἀνατεθείκεσαν ἐν τῷ τοῦ Ἡλίου ἱερῷ παρὰ τὴν χρυσῆν πανοπλίαν, ἣν Ἀνθία καὶ Ἁβροκόμης ἀνατεθείκεσαν· ἀνέθεσαν στήλην γράμμασι χρυσοῖς γεγραμμένην ὑπὲρ Ἁβροκόμου καὶ Ἀνθίας, ἀνεγέγραπτο δὲ καὶ τῶν ἀναθέντων τὰ ὀνόματα, ὅ τε Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη· ταύτῃ τῇ στήλῃ ὁ Ἁβροκόμης ἐπιτυγχάνει, ἐληλύθει δὲ προσεύξασθαι τῷ θεῷ. Ἀναγνοὺς οὖν καὶ γνωρίσας τοὺς ἀναθέντας καὶ τὴν οἰκετῶν εὔνοιαν, πλησίον δὲ καὶ τὴν πανοπλίαν ἰδὼν, μέγα ἀνωδύρετο παρακαθεσθεὶς τῇ στήλῃ, ὦ πάντα, ἔλεγεν, ἐγὼ δυςτυχής· ἐπὶ τὸ τέρμα ἥκω τοῦ βίου, καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἐμαυτοῦ συμφορῶν· ἰδοὺ, ταύτην μὲν τὴν πανοπλίαν ἐγὼ μετ' Ἀνθίας ἀνέθηκα, καὶ μετ' ἐκείνης ἀποπλεύσας Ῥόδου, ἥκω νῦν ἐκείνην οὐκ ἄγων· εἰ δὲ αὕτη ἡ στήλη τῶν συντρόφων τῶν ἡμετέρων ὑπὲρ ἀμφοτέρων τὸ ἀνάθημα, τίς οὖν γένωμαι μόνος; ποῦ δὲ τοὺς φιλτάτους ἀνεύρω; Ταῦτα ἐθρήνει λέγων· καὶ ἐν τούτῳ ἐφίσταται ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη συνήθως εὐχόμενοι τῷ θεῷ, καὶ θεωροῦσι τὸν Ἁβροκόμην τῇ στήλῃ παρακαθεζόμενον καὶ εἰς τὴν πανοπλίαν ἀποβλέποντα, καὶ γνωρίζουσι μὲν οὐχὶ, θαυμάζουσι δὲ, ὅςτις ὢν ἀλλοτρίοις ἀναθήμασι παραμένοι. Καὶ δὴ ὁ Λεύκων ἔφη· ὦ μειράκιον, τί βουλόμενος ἀναθήμασιν οὐδέν σοι προςήκουσι παρακαθεζόμενος ὀδύρῃ καὶ θρηνεῖς; τί δέ σοι τούτων μέλει; τί δὲ τῶν ἐνταῦθα ἀναγεγραμμένων κοινωνεῖ σοι; Ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὸν Ἁβροκόμης· ἐμὰ, φησὶν, ἐμὰ τὰ ἀναθήματα Λεύκωνος καὶ Ῥόδης, οὓς ἰδεῖν εὔχομαι μετὰ Ἀνθίαν Ἁβροκόμης ὁ δυςτυχής. Ἀκούσαντες οἱ περὶ τὸν Λεύκωνα εὐθὺς μὲν ἀχανεῖς ἐγένοντο· ἀνενεγκόντες δὲ κατὰ μικρὸν, ἐγνώριζον ἐκ τοῦ σχήματος, ἐκ τῆς φωνῆς, ἐξ ὧν ἔλεγεν, ἐξ ὧν Ἀνθίας ἐμέμνητο· καὶ πίπτουσι πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, καὶ τὰ καθ' αὑτοὺς διηγοῦνται, τὴν ὁδὸν τὴν

εἰς Συρίαν ἀπὸ Τύρου, τὴν Μαντοῦς ὀργὴν, τὴν ἔκδοσιν, τὴν πρᾶσιν τὴν εἰς Λυκίαν, τὴν τῶν δεσποτῶν τελευτὴν, τὴν περιουσίαν, τὴν εἰς Ῥόδον ἄφιξιν· καὶ δὴ παραλαβόντες ἄγουσιν εἰς τὴν οἰκίαν, ἔνθα αὐτοὶ κατήγοντο, καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν παραδιδόασι, καὶ ἐπεμελοῦντο, καὶ ἐθεραπεύοντο, καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλουν· τῷ δὲ ἦν οὐδὲν Ἀνθίας τιμιώτερον, ἀλλ' ἐκείνην ἐθρήνει παρ' ἕκαστα.

XI. Καὶ ὁ μὲν ἐν Ῥόδῳ διῆγε μετὰ τῶν συντρόφων, ὅ τι πράξει βουλευόμενος, ὁ δὲ Ἱππόθοος διέγνω τὴν Ἀνθίαν ἀγαγεῖν ἀπὸ Ἰταλίας εἰς Ἔφεσον, ὡς ἀποδώσων τε τοῖς γονεῦσι καὶ περὶ Ἁβροκόμου ἐκεῖ τι πευσόμενος· καὶ δὴ ἐμβαλὼν πάντα τὰ αὐτοῦ εἰς ναῦν μεγάλην Ἐφεσίαν, μετὰ τῆς Ἀνθίας ἀνήγετο, καὶ διανύσας μάλα ἀσμένως τὸν πλοῦν, οὐ πολλαῖς ἡμέραις εἰς Ῥόδον καταίρει νυκτὸς ἔτι, κἀνταῦθα παράγεται παρά τινι πρεσβύτιδι, Ἀλθαίᾳ τὸ ὄνομα, πλησίον δὲ τῆς θαλάσσης, καὶ τήν τε Ἀνθίαν παράγει παρὰ τὴν ξένην, καὶ αὐτὸς ἐκείνης μὲν τῆς νυκτὸς ἀνεπαύσατο· τῇ δὲ ἑξῆς ἤδη μὲν περὶ τὸν πλοῦν ἐγίνοντο, ἑορτὴ δέ τις ἤγετο μεγαλοπρεπὴς, δημοσίᾳ τῶν Ῥοδίων ἀγόντων τῷ Ἡλίῳ, καὶ πομπή τε καὶ θυσία καὶ πολιτῶν ἑορταζόντων πλῆθος. Ἐνταῦθα παρῆσαν ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, οὐ τοσοῦτον τῆς ἑορτῆς μεθέξοντες, ὅσον ἀναζητήσοντες, εἴ τι περὶ Ἀνθίας πύθοιντο. Καὶ δὴ ἧκεν ὁ Ἱππόθοος εἰς τὸ ἱερὸν, ἄγων τὴν Ἀνθίαν· ἡ δὲ ἀπιδοῦσα εἰς τὰ ἀναθήματα, καὶ ἐν ἀναμνήσει τῶν πρότερον γενομένη, ὦ τὰ πάντων, ἔφησεν, ἀνθρώπων ἐφορῶν, Ἥλιε, μόνην ἐμὲ τὴν δυστυχῆ παρελθὼν, πρότερον μὲν ἐν Ῥόδῳ γενομένη, εὐτυχῶς τέ σε προσεκύνουν, καὶ θυσίας ἔθυον μετὰ Ἁβροκόμου, καὶ εὐδαίμων τότε ἐνομιζόμην· νυνὶ δὲ δούλη μὲν ἀντ' ἐλευθέρας, αἰχμάλωτος δὲ, ἡ δυστυχὴς, ἀντὶ τῆς μακαρίας, καὶ εἰς Ἔφεσον ἔρχομαι μόνη, καὶ φανοῦμαι τοῖς οἰκείοις, Ἁβροκόμην οὐκ ἔχουσα. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ πολλὰ ἐπεδάκρυε, καὶ δεῖται τοῦ Ἱπποθόου, ἐπιτρέψαι αὐτῇ τῆς κόμης ἀφελεῖν τῆς αὐτῆς, καὶ ἀναθεῖναι τῷ Ἡλίῳ, καὶ εὔξασθαί τι περὶ Ἁβροκόμου. Συγχωρεῖ ὁ Ἱππόθοος, καὶ ἀποτεμοῦσα τῶν πλοκάμων ὅσα ἐδύνατο, καὶ ἐπιτηδείου καιροῦ λαβομένη, πάντων ἀπηλλαγμένων, ἀνατίθησιν ἐπιγρά-

φασα· ΤΠΕΡ. ΤΟΤ. ΑΝΔΡΟΣ. ΑΒΡΟΚΟΜΟΤ. ΑΝΘΙΑ. ΤΗΝ. ΚΟΜΗΝ. ΤΩΙ. ΘΕΩΙ. ΑΝΕΘΗΚΕ. Ταῦτα ποιήσασα καὶ εὐξαμένη ἀπῄει μετὰ τοῦ Ἱπποθόου.

XII. Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, τέως ὄντες περὶ τὴν πομπὴν, ἐφίστανται τῷ ἱερῷ, καὶ βλέπουσι τὰ ἀναθήματα, καὶ γνωρίζουσι τῶν δεσποτῶν τὰ ὀνόματα, καὶ πρῶτον ἀσπάζονται τὴν κόμην, καὶ πολλὰ κατωδύροντο οὕτως, ὡς Ἀνθίαν ὁρῶντες· τελευταῖον δὲ περιῄεσαν, εἴ που κἀκείνην εὑρεῖν δυνήσονται· ἤδη δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων ἐγνώριζον τὰ ὀνόματα ἐκ τῆς προτέρας ἐπιδημίας, κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν οὐδὲν εὑρίσκοντες ἀπηλλάγησαν, καὶ τῷ Ἀβροκόμῃ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ ὄντα ἐμήνυσαν· ὁ δὲ ἔπαθε μὲν τὴν ψυχὴν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος, εὔελπις δὲ ἦν, ὡς Ἀνθίαν εὑρήσων. Τῇ δὲ ἑξῆς ἧκεν ἡ Ἀνθία πάλιν εἰς τὸ ἱερὸν μετὰ τοῦ Ἱπποθόου, οὐκ ὄντος αὐτοῖς πλοὸς, προςκαθίσασα δὲ τοῖς ἀναθήμασιν ἐδάκρυέ τε καὶ ἀνέστενεν· ἐν τούτῳ δὲ ἐπεισίασιν ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, τὸν Ἀβροκόμην καταλιπόντες ἔνδον, ἀθύμως ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς διακείμενον· ἐλθόντες δὲ ὁρῶσι τὴν Ἀνθίαν, καὶ ἦν μὲν ἔτι ἄγνωστος αὐτοῖς, συμβάλλουσι δὲ πάντα, ἔρωτα, δάκρυα, τὰ ἀναθήματα, τὰ ὀνόματα, τὸ εἶδος. Οὕτως κατὰ βραχὺ ἐγνώριζον αὐτήν· προςπεσόντες δὲ τοῖς γόνασιν, ἔκειντο ἀχανεῖς· ἡ δὲ ἐτεθαυμάκει, τίνες τε ἦσαν, καὶ τί βούλοιντο· οὐ γὰρ ἄν ποτε Λεύκωνα καὶ Ῥόδην ἤλπισεν. Οἱ δὲ ἐν ἑαυτοῖς γενόμενοι, ὦ δέσποινα, ἔφασαν, Ἀνθία, ἡμεῖς οἰκέται σοὶ Λεύκων καὶ Ῥόδη, οἱ τῆς ἀποδημίας κοινωνήσαντες καὶ τοῦ λῃστηρίου. ἀλλὰ τίς ἐνταῦθα ἄγει σε τύχη; θάρσει, δέσποινα· Ἀβροκόμης σώζεται, καὶ ἔστιν ἐνταῦθα ἀεὶ σε θρηνῶν. Ἀκούσασα ἡ Ἀνθία ἐξεπλάγη τοῦ λόγου, μόγις δὲ ἀνενεγκοῦσα καὶ γνωρίσασα, περιβάλλει τε αὐτοὺς καὶ ἀσπάζεται, καὶ σαφέστατα τὰ κατὰ Ἀβροκόμην μανθάνει.

XIII. Συνέῤῥει δὲ ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων, πυνθανόμενον τῆς Ἀνθίας εὕρεσιν καὶ Ἀβροκόμου· παρῆν δὲ ἐν τούτῳ καὶ ὁ Ἱππόθοος, ἐγνωρίσθη τε τοῖς περὶ τὸν Λεύκωνα, καὶ αὐτὸς ἐξέμαθεν οἵ τινές εἰσι· καὶ ἦν τὰ μὲν ἄλλα ἐν αὐτοῖς ἐπιτηδείως, τὸ δὲ . . ὅτι μηδέπω Ἀβροκόμης ταῦτα

ἐπίσταται· ἔτρεχον δὲ, ὡς εἶχον, ἐπὶ τὴν οἰκίαν. Ὁ δὲ, ὡς ἤκουσεν ὑπό τινος τῶν Ῥοδίων τὴν τῆς Ἀνθίας εὕρεσιν, διὰ μέσης τῆς πόλεως, βοῶν Ἀνθία, ἐοικὼς μεμηνότι ἔθει, καὶ δὴ συντυγχάνει τοῖς περὶ τὴν Ἀνθίαν πρὸς τῷ ἱερῷ τῆς Ἴσιδος· πολὺ δὲ τῶν Ῥοδίων πλῆθος ἐφείπετο. Ὡς δὲ εἶδον ἀλλήλους, εὐθὺς ἀνεγνώρισαν· τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἐβούλοντο αἱ ψυχαί· καὶ περιλαβόντες ἀλλήλους, εἰς γῆν κατηνέχθησαν· κατεῖχε δὲ αὐτοὺς πολλὰ καὶ ποικίλα πάθη, ἡδονὴ, λύπη, φόβος, ἡ τῶν προτέρων μνήμη, τὸ τῶν μελλόντων δέος· ὁ δὲ δῆμος ὁ Ῥοδίων ἀνευφήμησέ τε καὶ ἀνωλόλυξε, μεγάλην θεὸν ἀνακαλοῦντες τὴν Ἶσιν, πάλιν, λέγοντες, ὁρῶμεν Ἁβροκόμην καὶ Ἀνθίαν, τοὺς καλούς. Οἱ δὲ ἀναλαβόντες ἑαυτοὺς, διαναστάντες, εἰς τὸ τῆς Ἴσιδος ἱερὸν εἰςῆλθον, σοὶ, λέγοντες, ὦ μεγίστη θεὰ, τὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν χάριν οἴδαμεν, διὰ σὲ, ὦ πάντων ἡμῖν τιμιωτάτη, ἑαυτοὺς ἀπειλήφαμεν· προὐκυλίοντό τε τοῦ τεμένους, καὶ τῷ βωμῷ προςέπιπτον. Καὶ τότε μὲν αὐτοὺς ἄγουσι παρὰ τὸν Λεύκωνα εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ὁ Ἱππόθοος τὰ αὑτοῦ μετεσκευάζετο παρὰ τὸν Λεύκωνα, καὶ ἦσαν ἕτοιμοι πρὸς τὸν εἰς Ἔφεσον πλοῦν· ὡς δὲ ἔθυσαν ἐκείνης τῆς ἡμέρας καὶ εὐωχήθησαν, πολλὰ καὶ ποικίλα παρὰ πάντων τὰ διηγήματα, ὅσα τε ἔπαθεν ἕκαστος, καὶ ὅσα ἔδρασε, παρεξέτεινέ τε ἐπὶ πολὺ τὸ συμπόσιον, ὡς αὐτοὺς ἀπολαβόντες χρόνῳ. Ἐπεὶ δὲ νὺξ ἤδη ἐγεγόνει, ἀνεπαύοντο οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ὅπως ἔτυχον, Λεύκων μὲν καὶ Ῥόδη, Ἱππόθοος δὲ καὶ τὸ μειράκιον τὸ ἐκ Σικελίας, τὸ ἀκολουθῆσαν εἰς Ἰταλίαν ἰόντι αὐτῷ, ὁ Κλεισθένης ὁ καλός· ἡ δὲ Ἀνθία ἀνεπαύετο μετὰ Ἁβροκόμου.

XIV. Ὡς δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες κατεκοιμήθησαν, ἡσυχία δὲ ἦν ἀκριβής, περιλαβοῦσα ἡ Ἀνθία τὸν Ἁβροκόμην ἔκλαεν, ἄνερ, λέγουσα, καὶ δέσποτα, ἀπείληφά σε, πολλὴν γῆν πλανηθεῖσα καὶ θάλασσαν, λῃστῶν ἀπειλὰς ἐκφυγοῦσα, καὶ πειρατῶν ἐπιβουλὰς καὶ πορνοβοσκῶν ὕβρεις καὶ δεσμὰ καὶ τάφρους καὶ ξύλα καὶ φάρμακα καὶ τάφους· ἀλλ' ἥκω σοὶ τοιαύτη, τῆς ἐμῆς ψυχῆς Ἁβροκόμη δέσποτα, οἵα τὸ πρῶτον ἀπηλλάγην εἰς Συρίαν ἐκ Τύρου· ἔπεισε δέ με ἁμαρτεῖν οὐδεὶς, οὐ Μοῖρις ἐν Συρίᾳ, οὐ Περίλαος ἐν Κιλικίᾳ, οὐκ ἐν

Αἰγύπτῳ Ψάμμις καὶ Πολύϊδος, οὐκ Ἀγχίαλος ἐν Αἰθιοπίᾳ, οὐκ ἐν Τάραντι ὁ δεσπότης· ἀλλ' ἁγνὴ μένω σοι, πᾶσαν σωφροσύνης μηχανὴν πεποιημένη· σὺ δὲ ἄρα, Ἀβροκόμη, σώφρων ἔμεινας, ἤ μέ τις παρευδοκίμησεν ἄλλη καλή, ἢ μή τις ἠνάγκασέ σε ἐπιλαθέσθαι τῶν ὅρκων τε κἀμοῦ; Ταῦτα ἔλεγε καὶ κατεφίλει συνεχῶς· ὁ δὲ Ἀβροκόμης, ἀλλὰ ὀμνύω σοι, φησὶ, τὴν μόγις ἡμῖν ἡμέραν ποθεινὴν εὑρημένην, ὡς οὔτε παρθένος ἐμοί τις ἔδοξεν εἶναι καλὴ, οὔτ' ἄλλη τις ὀφθεῖσα ἤρεσε γυνή, ἀλλὰ τοιοῦτον εἴληφας Ἀβροκόμην καθαρὸν, οἷον ἐν Τύρῳ κατέλιπες ἐν δεσμωτηρίῳ. Ταῦτα δι' ὅλης νυκτὸς ἀλλήλοις ἀπελογοῦντο, καὶ ῥαδίως ἔπειθον ἀλλήλους, ἐπεὶ τοῦτο ἤθελον.

XV. Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἐπιβάντες νεὼς, πάντα ἐνθέμενοι τὰ αὑτῶν, ἐπανήγοντο, παραπέμποντος αὐτοὺς παντὸς τοῦ Ῥοδίων πλήθους· συναπῄει δὲ καὶ ὁ Ἱππόθοος, τά τε αὑτοῦ πάντα ἐπαγόμενος καὶ τὸν Κλεισθένη· καὶ ἡμέραις ὀλίγαις διανύσαντες τὸν πλοῦν, κατῆραν εἰς Ἔφεσον. Προπέπυστο τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἡ πόλις ἅπασα· ὡς δὲ ἐξέβησαν, εὐθὺς, ὡς εἶχον, ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος ᾔεσαν, καὶ πολλὰ ηὔχοντο, καὶ θύσαντες ἄλλα ἐνέθεσαν ἀναθήματα, καὶ δὴ καὶ τὴν γραφὴν τῇ θεῷ ἀνέθεσαν, πάντα ὅσα τε ἔπαθον, καὶ ὅσα ἔδρασαν· καὶ ταῦτα ποιήσαντες, ἀνελθόντες εἰς τὴν πόλιν, τοῖς γονεῦσιν αὐτῶν τάφους κατεσκεύασαν μεγάλους· ἔτυχον γὰρ ὑπὸ γήρως καὶ ἀθυμίας προτεθνηκότες· καὶ αὐτοὶ τοῦ λοιποῦ διῆγον, ἑορτὴν ἄγοντες, τὸν μετ' ἀλλήλων βίον· καὶ ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη κοινωνοὶ πάντων τοῖς συντρόφοις ἦσαν. Διέγνω δὲ καὶ ὁ Ἱππόθοος ἐν Ἐφέσῳ τὸν λοιπὸν καταβιῶναι χρόνον, καὶ ἤδη Ὑπεράνθους τάφον ἤγειρεν κατὰ Λέσβον μέγαν γενόμενον· καὶ τὸν Κλεισθένη παῖδα ποιησάμενος ὁ Ἱππόθοος διῆγεν ἐν Ἐφέσῳ μετὰ Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας.

ANNOTATIO CRITICA
IN XENOPHONTEM EPHESIVM.

I.

I, 1. p. 3, 3. ed. nostr. *μέγα δέ τι χρῆμα*, Cod. non male: *Lycomedi nascitur filius, sed insignis pulchritudine*: (non quales vulgo esse solent.) praeterea commate distinguendum post *ὑπερβαλλούσῃ*, ut genitivus *κάλλους* revocetur ad *παῖς Ἁβροκ.* et verba *μέγα δέ τι χρῆμα ὡραιότητι σώματος ὑπερβαλλούσῃ* iungantur. *μέγα δή τι χρῆμα*, Hemst. Locell. Peerlk. solita quidem structura.

I, 1. p. 3, 5. *ἀεὶ μὲν καὶ καθ' ἡμέραν*, similiter Anonymus apud Suid. T. III. p. 27. et 34. Kust. *ἀεί γε καὶ καθ' ἡμέραν*, add. Bast. et Schaef. ad Greg. Cor. p. 169. C. G. Iacob. Luc. Toxar. 49. p. 137. In probato tamen scriptore Attico vix tolerares *καὶ* illud, Plat. Legg. II. p. 664. A. Polit. p. 295. B. Phileb. p. 21. B. 22. B. Phaedr. p. 75. D.

I, 1. p. 3, 10. *μεγάλας εἶχον ἐν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας*, improbante Hemsterhusio, qui praefert *ἐπ' αὐτῷ*. Sed meminerimus nos in Xenophonte Ephesio versari, cuius Graecitas, quamvis proba atque elegans, non est tamen exigenda ad auream illam Xenophontis Atheniensis, Platonis, Thucydidis, Demosthenis, ut ait Locella. Attamen neque Atheniensis Xenophon respuit *μεγάλας ἐλπίδας ἔν τινι*, Cyrop. I, 4, 25. memor. II, 2, 28. de rep. Ath. II, 15.

I, 1. p. 3, 19. *ὅτι ἔνι καλὸς αὐτός*, Cod. *ἔνι*, Riccard. *ἐστὶ*, marg. Riccard. sed *εἷς καλὸς αὐτός*, Cocch. Loc. Peerlk. Recepi *ἓν καλὸν αὐτός*. Paulo ante, *πάντων δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα δὴ ἐλέγετο καλά*. I, 2. p. 4, 30. *οὐδεὶς ἄλλο τι ἢ Ἀνθίαν ἔλεγεν*. I, 4. p. 5, 31. *νῦν οὐδὲν ὄντα θεὸν νικῆσαί με δεῖ*.

I, 1. p. 3, 21. *ὡς οὐδένα ἡγούμενος*, suspicatus est Blomfield. ad Aesch. Pers. gloss. 504.

I, 1. p. 3, 22. εἰ δέ που ἱερὸν, sine caussa idonea εἰκόνα coniecit Caes. Lucchesin. saggio d'osserv. sopra un' opera pubbl. col titulo Feste della Grecia, p. 21. FR. OSANN.

I, 1. p. 3, 23. Ἔρωτος παντὸς καλλίονα cum Hemsterh. in κρείττονα mutare satis quidem expeditum, sed minus pro more Xenophontis nostri: vide modo I, 4. p. 5, 30. οὐ καρτερήσω νῦν; οὐ μενῶ γεννικός; οὐκ ἔσομαι κάλλιων Ἔρωτος; nam in his quoque non de pulchritudine Amoris, sed de vi eius et potentia agitur: alter igitur locus alterum tueatur.

I, 2. p. 3, 28. ἐζήτει, cum Cod. non ἐξήτει, quod praebent edd. ante Locell., v. Bast. epist. crit. p. 237. et nos ad Parthen. XVIII, 2. frequentissima est permutatio inter ζ et ξ, conf. I, 13. p. 12, 33.

I, 2. p. 3, 30. περιβαλόμενος, recte Peerlk. ex Cod. περιβαλλόμενος, Loc.

I, 2. p. 3. ult. ἤγετο δὲ τῆς Ἀρτέμιδος κτλ. haec verba sic distinguenda suspicor: ἤγετο δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἐπιχώριος ἑορτή· ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερὸν (στάδιοι δέ εἰσιν ἑπτὰ) ἔδει πομπεύειν κτλ. Quis enim δὲ illud post στάδιοι collocatum ferat? et fortasse etiam δὲ post ἔδει retineri potest. Non multum discedit a nostra ratione Peerlkamp. FR. OSANN.

I, 2. p. 4, 1. Hemsterhusio praeeunte colon posui post ἱερόν, sustuli post ἑορτή.

I, 2. p. 4, 7. ἔθος ἦν ἐκείνῃ τῇ πανηγύρει, Cod. ἐν ἐκείνῃ τῇ π. placuit Locellae, iure vituperante Peerlk.

I, 2. p. 4, 11. καὶ σκεύη κυνηγετικά, τὰ μὲν πολεμικά, τὰ δὲ πλεῖστα εἰρηνικά. Vix intelligas, quo sensu instrumenta venatoria partim bellica dicantur, partim pacalia: fortasse post κυνηγετικὰ supplendum καὶ ὅπλα.

I, 2. p. 4, 18. ἡ πολλὴ καθειμένη, articulum delendum esse ad Philem. lex. p. 56. monuit Osann. infra I, 13. p. 12, 23. κόμη ἦν αὐτῷ αὐχμηρὰ καθειμένη.

I, 2. p. 4, 27. περικοιημένην, Cod. Forma ne recentioribus quidem scriptoribus satis usitata, quod statuisse Coraen ad Heliod. p. 6. miror: vix περιεκοιημένην a Xenophonte profectum putem, siquidem exempla, quae proferuntur, aut ipsa sunt vitiosa correctuque facillima, aut e talibus scriptoribus petita, quorum nulla in his auctoritas: sunt ex eorum numero, quae laudat Dorvill. ad Charit. p. 553. quam ob rem nunc diplasiasmum praetuli. Sed suspicor, aliud quid magis reconditi adhuc latere eam fere in sententiam, quam expressit Locella, *aliam quamdam a dea sibi adsimilatam.*

I, 2. p. 4, 33. Post verba, ἔτρεψαν δὲ τὰς ὄψεις ἐπ' αὐτόν, distinxi commate, sequentia continuavi, ita tamen u

rursus virgulam post *ἐκπεπληγμένοι* inseruerim, post *λέγοντες* sustulerim.

I, 2. p. 4, 34. *ἀπὸ τῆς θέας*, Palaireto adstipuler, *ὑπὸ* corrigenti. FR. OSANN.

I, 2. p. 4. ult. *καὶ ταῦτα ἦν πρῶτα*, fortasse *τὰ πρῶτα*. FR. IACOBS.

I, 3. p. 5, 6. Post *παρθένοι* minor ponenda distinctio: apodosis incipit ab *ἐνταῦθα*. FR. IACOBS.

I, 3. p. 5, 21. *ἐν αὐτοῖς ἐνεκαίετο* reponendum videtur pro vulg. *ἐν ἑαυτοῖς ἀνεκαίετο*, prius ex coniectura necessaria, posterius ex Cod. Praepositionis enim iterationem in verbis compositis neque Graeci, neque Latini reformidant, Huschk. ad Tibull. I, 10, 60. Ceterum de permixtione pronominum adiectivorum et reflexivorum v. nostrum I, 5. p. 7, 5. 10. p. 10, 7. II, 12. p. 24, 4. III, 1. p. 26, 15. 4. p. 29, 15. 5. p. 30, 25. 9. p. 33, 8. V, 1. p. 40, 10. 12. 3. p. 43, 24. 5. p. 45, 10. 6. p. 46, 26. 8. p. 48, 4. 9. p. 50, 13. 10. p. 52, 5. 11. p. 52, 12. 13. p. 55, 14. 16. 15. p. 58, 16. Achill. Tat. II, 13. extr. VIII, 17. p. 192, 11. Heliod. I, 20. p. 40. V, 5. p. 212.

I, 4. p. 5, 25. *λαβὼν δὲ τὴν κόμην*, fortasse *βαλὼν δὲ τὴν κόῤῥην*, ut Epigr. adesp. 272. *φιλὸν γηραιῷ χειρὶ βαλὼν κρόταφον*. FR. IACOBS.

I, 4. p. 5, 25. Post *σπαράξας* addunt Hemst. Loc. Peerlk. *περιῤῥηξάμενός τε*, quasi sollennis loquendi mos *σπαράττειν κόμας* reposcat vel *ῥήξασθαι ἐσθῆτα*, respuat *σπαράττειν ἐσθῆτα*. Sed unus sufficit Lucian. Asin. 22. *παρθένον κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν κόμην*. Addunt Basil. T. II. p. 67. E. *τὴν ἐσθῆτα κατασπαράττειν*.

I, 4. p. 5, 30. *ὦ πάντα ἄνανδρος ἔτι καὶ πονηρός*, vehementer displicent propter languidum *ἔτι* adverbium: praestat *ἄνανδρος ἐγὼ καὶ π.* Compara nostrum III, 5. p. 29, 30. *ὦ πάντα ἄδικος ἐγὼ καὶ πονηρά*.

I, 4. p. 5, 31. Etiam post verba, *νῦν οὐδὲν ὄντα θεὸν νικῆσαί με δεῖ*, interrogavi.

I, 4. p. 5, 34. *οὐκ ἂν Ἔρως ποτέ μου κρατήσει*, Cod. neque aliter III, 8. p. 32, 12. *οὐ γάρ ἐντεῦθέν μέ τις ἐξέλοιτο, οὐδ' ἂν ἐπίδοιμι τὸν ἥλιον, οὐδ' ἂν εἰς φῶς ἐλεύσομαι*. Locella *κρατῆσαι*, nihil monito lectore: sequutus est Peerlk.

I, 4. p. 5, 35. *ἀντικίπτοντα*, an fort. *ἀντιτύκτοντα*? FR. OSANN.

I, 4. p. 6, 1. *ἱκέτην ἔχεις ἄσωτον σόν*, frustra vulgata defenditur. Verum vidit Hemst. Fortasse praeterea scribendum: *ἱκέτην ἔχεις· ἀλλὰ σῶσον τὸν ἐπί σε καταπεφευγότα*. FR. IACOBS.

I, 4. p. 6, 1. Nulla distinctio placet neque ante *ἄσωτον*, neque post. Si tamen mutatione opus, scripserim: *ἱκέτην ἔχεις ἄσωτον τὸν ἐπί σε καταπεφευγότα τῶν πάντων δεσπότην.*

I, 4. p. 6, 14. *τίνι πάντα κοινώσομαι;* rectius scripsisset *τἀμὰ* aut *ταῦτα*. FR. IACOBS.

I, 5. p. 6, 19. *ᾔει μὲν Ἁβροκόμης —, ᾔει ἡ παρθένος —,* Cod. sed Abresch. *ᾔει δὲ ἡ παρθένος*, quocum faciunt Loc. et Peerlk. Equidem codicis lectionem servavi, sed commate tantum post *τῆς θεοῦ* interpunxi, ita ut *ᾔει μὲν Ἁβροκ.* et *ἦν δὲ αὐτοῖς* sibi respondeant.

I, 5. p. 6, 25. *τοσοῦτο δέ, ἐστέναξεν* — sic distingue. FR. IACOBS.

I, 5. p. 6, 29. *ἑώρων δὲ ἅπασαι Ἁβροκόμην*, Cod. *εἰς Ἁβροκ.* Loc. Peerlk. Eieci praepositionem sine necessitate illatam.

I, 5. p. 6. ult. *καὶ Εὐίππη*, Cod. articulum addidit Loc. et cum eo Peerlk. Sed prorsus ut hic I, 10. p. 10, 14. *ὁ δὲ Μεγαμήδης καὶ Εὐίππη*, et I, 16. p. 14, 19. *ὁ Κόρυμβος καὶ Εὔξεινος*, quamvis utroque loco articulum suppleant editores.

I, 5. p. 7, 1. *καὶ περὶ τῆς Ἀνθίας*, *καὶ* abesse malis. FR. IACOBS.

I, 5. p. 7, 12. *αὐτῶν τὴν συμφοράν*, *suum utrimque malum:* Cod. quidem *αὐτῶν*, sed in apicibus ne nimium ei tribuas cavendum. Vide quae ad I, 3. p 5, 21. monuimus.

I, 6. p. 7, 21. sq. In oraculo v. 2. fort. *ἀμφοτέρους μία νοῦσος ἔχει· λύσις εὖ μὲν ἀρεστή· δεινὰ δ᾽ ὁρῶ* — v. 9. *θάλαμος*, fort. *βάσανος*. v. 10. *Νείλου* ob verba *χρᾷ δὲ ὁ θεὸς* sincerum esse, recte dubitatur. Fort. *ποταμοῦ δίου*. est enim *διιπετὴς Νεῖλος*. Ex sequentibus me non expedio. FR. IACOBS.

ibid. v. 2. *ἀμφοτέρους μία νοῦσος ἔχει, κτλ. eodem utrique morbo tenentur*, (amore) *ex quo ipso medicina oriri solet: horrenda vero iis pericula imminere video.* v. 4. *λυσσοδίωκτοι*, *nunc suo, nunc aliorum amore furibundo perciti.* v. 5. *δεσμὰ δὲ μοχθήσουσι*, *vincula patientur*, Valck. ad Eur. Phoen. 704. v. 8. ante v. 6. 7. collocandus et levi mutatione, *παριστᾶσ᾽ ὄλβια δῶρα*, restituendus videtur: *sed post mala meliore adhuc fato fruuntur, et ad undas Nili Isidi servatrici exin felicia dona dicant.*

I, 7. p. 8, 8. *μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία ἥδετο μὲν*, ab Abr. Loc. Peerlk. varie sunt tentata, sed frustra: *accepto de nuptiis nuncio gavisa est Anthia, ὡς ἐπύθετο καὶ τὸν χρησμὸν καὶ τὸν γάμον.*

I, 8. p. 8, 16. *καὶ εἰςάγοντες κατέκλινον.* Scrib. *εἰςαγαγόντες κατέκλιναν*, ut infra *κατέκλιναν τὴν Ἀνθίαν, ἀγαγόντες πρὸς τὸν Ἁβροκ.* FR. IACOBS.

I, 8. p. 8, 17. θάλαμος πεποιημένος idem est, qui Homero ποιητός, εὖ πεποιημένος, τυκτός et τετυγμένος, Eust. ad Iliad. p. 679, 21. 803, 19. 1074, 26. Quod vero pro αὐτοῖς rescribi iubebat Hemst. οὕτως, abhorret a scriptoris sententia: κλίνη enim et σκηνή differunt a θαλάμῳ, Boettig. nupt. Aldobrand. p. 148.

I, 8. p. 8, 25. ὑπ' αὐτῇ τῇ σκηνῇ probabiliter coniecit Peerlk.

I, 9. p. 8, 29. ἀλλήλοις ex Cod. revocavi: ἀλλήλους, Loc. Peerlk. pro consueta verbi προςειπεῖν structura. Mihi dativus excusationem habere videtur in verbo ἀντιβλέψαι.

I, 9. p. 8, 32. ἀνενεγκών, II, 1. p. 16, 5. 3. p. 18, 6. V, 10. p. 51, 33. 12. p. 53, 29. Demosth. pro Megalop. 31. p. 210, 15. Schaef. appar. T. I. p. 861. Villois. ad Long. p. 210. Buttm. Lexil. T. I. p. 265.

I, 9. p. 8, 33. περιέλαβε, an περιέβαλε? conf. II, 8. p. 21, 3. FR. OSANN. adde III, 7. p. 31, 34. 10. p. 34, 4. sed ex contrario V, 14. p. 54, 29. περιλαβοῦσα ἡ Ἀνθία τὸν Ἀβροκόμην.

I, 9. p. 8. ult. τῶν πώποτε γαμουμένων, coni. Orell. post Isocr. de permut. p. 463.

I, 9. p. 9, 5. ταί, perrara vocabuli significatione: hic enim et Achill. Tat. II, 5. p. 29, 29. in eo interrogationis genere positum est, quod certam quandam rei persuasionem continet: nolim igitur cum Iacobsio in Achillis loco laudato quicquam immutare.

I, 9. p. 9, 9. πόμα, quin in Atticorum πῶμα mutarem, parum abfuit, Pors. ad Eur. Hec. 396. Lobeck. ad Phryn. p. 456. certe ἔκπωμα est III, 7.

I, 9. p. 9, 10. συμφύντες ἀλλήλοις ἀναμιγῶμεν, ex sententia veterum haec pro puella minus pudica dicta sunt: statuebant scilicet mulierum in coitu decuplo vehementiorem esse stimulum quam virorum, fragm. Melampodiae apud Apollod. III, 6, 7. et Tzetz. ad Lycophr. 683. Anon. apud Huschk. anal. crit. p. 247. et Anthol. Pal. X, 120. (est Nonn. Dionys. XLII, 210.) Phleg. Trall. 4. aliter sentit Hippocr. de genit. VI, 13.

I, 9. p. 9, 15. συνεῤῥαφήκει restitui cum Bast. append. ad epist. crit. p. 55. συνηραφήκει, Cod. quod monstrum vocabuli dicens, συνεῤῥάφει parum feliciter correxit Loc., quem sequutus est Peerlk.

I, 9. p. 9, 15. διὰ τῶν χειλέων κτλ. tautologiam a Locella observatam tolles, scribens: διὰ τῶν χειλέων ἐκ ψυχῆς καὶ εἰς τὴν θατέρου ψυχήν —, excidit καὶ ob praecedens ς. FR. IACOBS.

I, 9. p. 9, 23. ταῦτα dedi ex Cod. ταὐτά, Hemst. Loc. Peerlk.

I, 9. p. 9, 26. τῶν Ἀφροδίτης ἔργων non inepte coniecit Peerlk. nam Ἀφροδίτης ἔρωτες unquam dixisse veteres, quis credat?

I, 10. p. 9, 31. χρόνων, Cod. Amplexus sum, quod suasit Hemst. ἀπολαύσαντες ἀλλήλων ὧν ἐπεθύμησαν χρόνῳ καλῶν, *fruebantur alter alterius pulchritudine, quod diu expetiverant*, χρόνῳ, per longum tempus, III, 8. p. 28, 3. V, 1. p. 40, 21. Iacobsius tamen pro χρόνων καλῶν suspicatus est χρόνον οὐκ ὀλίγον, et Orell. post Isocr. de permut. p. 463. χρόνων πολλῶν.

I, 10. p. 10, 5. εὐχαὶ τοῦ δήμου παντὸς, articulum cum Peerlk. ex Cod. addidi.

I, 10. p. 10, 14. Articulum ante Εὐίππη cum Cod. delevi, v. ad I, 5. p. 6. ult. Statim post correxi ἐπεπόνθεσαν. Loc. et Peerlk. ἐπεπόνθησαν, vitiose.

I, 10. p. 10, 22. ἐκάλει μέγα conjungit Orell. post Isocr. de permut. p. 463.

I, 11. p. 10, 33. πολλὰ ἀνανοοῦντες, vocabulum rarissime obvium: hinc πολλὰ ἅμα νοοῦντες aut ἅμα ἐννοοῦντες proposuit Iacobs. in Wolfii anal. litter. III. p. 38. et ad Philostr. imag. II, 23. p. 527. ut I, 10. p. 22, 7. et III, 5. p. 29, 27. ἐνενοεῖτο δὲ ἅμα πολλά, v. III, 1. p. 26, 3. 3. p. 28, 36. Peerlk. ad V, 13. qui item in priorem Iacobsii emendationem inciderat. Nunc tamen bene monet, extare vocem ἀνανοεῖν etiam in Theod. Prodr. VIII. p. 350.

I, 11, p. 11, 8. ἂν δ' ἄρα τι εἴη πεπρωμένον παθεῖν, Cod. Dedi, quod locus postulare videbatur, ἂν δ' ἄρα τι καὶ ᾖ πεπρωμένον παθεῖν.

I, 11. p. 11, 9. ὀμόσωμεν ἑαυτοῖς, φιλτάτη, ὡς σὺ μὲν ἐμοὶ μενεῖς ἁγνὴ, — ἐγὼ δὲ, ὅτι οὐκ ἄλλῃ γυναικὶ συνοικήσαιμι, Cod. οὐκ ἂν ἄλλῃ γυν. Hemst. Loc. Peerlk. Sed emendatione vix erat opus, nisi haec quoque putes corrigenda, III, 5. p. 29, 36. οὐ γάρ ποτε ἑκοῦσα ἀδικήσαιμί σε, et similia, de quibus consule Herm. de partic. ἄν. III, 5. p. 154. sqq.

I, 11. p. 11, 13. περὶ ἀνδρὸς ἔτι κατ' ἐμοῦ σκέψῃ, v. Iacobs. in Wolfii anal. litter. III. p. 39. ubi corrigit, ἔτι καὶ γάμον σκέψομαι, sive quod deinceps per litteras mecum communicavit, σκεψαίμην.

ibid. Locus desperatus, sine mutatione vix sanandus. Iacobsii coniecturam ἔτι καὶ γάμον σκέψομαι, Arntzen. diss. crit. iur. p. 15. occupaverat. Lenior videtur haec emendandi ratio: εἰ καὶ ἐμοῦ σκέψις. FR. OSANN.

I, 12. p. 11, 29. ἄλλοι μὲν ἔλεγον, scribendum procul dubio: ἀλλ' οἱ μὲν ἔλεγον. FR. IACOBS.

I, 12. p. 11, 30. προςεποιοῦντο, Cod. quod quum sensu carere animadverterent omnes, προςηύχοντο placuit Hemst. Loc. Peerlk. Sed προςεπιτνεῦντο proposuit Elsner. quod ut facillimum simul et exquisitissimum amplexus sum.

I, 12. p. 11, 31. ἐπεύχονται δὲ αὐτοὺς δημοσίᾳ, quamvis habeat Cod., tamen inde ab Hemst. spreverunt editores, praetuleruntque αὐτοῖς. Attamen Aristaen. II, 2, quoque verbum ἐπεύχεσθαι quarto casui iunxit, cognatumque προςεύχεσθαι, quod vulgo dativum regnat, haud secus interdum construitur cum accusativo, v. interpp. ad Aristoph. Plut. 953.

I, 12. p. 12, 4. ἦν αὐτοῖς ὁ πλοῦς ἀσμένοις, coni. Blomfield. ad Aesch. Prom. gloss. 23. frustra.

I, 12. p. 12, 8. Haec ita transponit Orell. post Isocr. de permut. p. 464. — καὶ πότος καὶ μέθη. Ἐν τούτῳ καὶ (ἡ) ἀρχὴ τ. μ.

I, 12. p. 12, 10. ἐπιστᾶσα δὲ τὴν ναῦν ἐδόκει καίειν, haec solito negligentius tractavit Locella, post ναῦν commate distinguens et ἐπιστᾶσα potestate transitiva accipiens, *sistens navim*. Participium vero non ad navim pertinet, sed ad Habrocomem, (τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ ἐφίσταται γυνή,) neque unquam transitive usurpatur hic aoristus. Comma igitur rectius post ἐπιστᾶσα δὲ locum habet, supplendusque est dativus: plene loquitur noster, II, 8. p. 21, 5. 13. p. 24, 19. III, 3. p. 28, 23. V, 8. p. 48, 12. 12. p. 53, 4. Sensus igitur hic est: *postquam ad Habrocomem per somnium accessit mulier*, quod eam fecisse visam esse ex prioribus novimus, *navim apparuit incendere.*

I, 13. p. 12, 16. παρώρμουν ex Hemst. coniectura dederant Loc. et Peerlk., sed προςώρμουν, quae Cod. lectio, aptius esse postea ipse intellexit Loc. In editione nostra προσώρμσυν expressum errore typographico.

I, 13. p. 12, 18. ἐν τῇ νηί, Hemst. Loc. Peerlk. sed praepositionem non agnoscit Cod.

I, 13. p. 12, 27. ἐφίστανται δέ, Cod. recte adstipulante Peerlk. δή, Hemst. et Loc.

I, 13. p. 12, 29. τριήρης ἦν, parenthesi inclusit Mitscherl. τριήρης δὲ ἦν, Peerlk. Sed verum vidit Mitscherl. Apparet nunc, quo modo etiam per malaciam velociter navigare potuerit Corymbus: tunc ἐλαυνομένη ναῦς non de Habrocomis, sed de piratarum navi capienda, σὺν ὀξύτητι πολλῇ vero cum ἐλαυνομένῃ τῇ νηὶ copulanda et pleniore distinctione a sequentibus separanda. Longe aliam tamen viam tentavit Iacobs. in Wolfii anal. litter. III. p. 40. δι' εἰρεσίαν reponens pro τριήρης ἦν.

I, 13. p. 12, 29. Locellae adstipulor, verba τριήρης ἦν ex margine irrepsisse suspicato. FR. OSANN.

I, 13, p. 12, 32. ἀπεσφάζοντο, Herm. de emend. Graec. gramm. rat. p. 235. Bast. epist. crit. p. 237. Peerlk. Levi corruptela ἀπεσφάζοντο, Cod. unde ἀπεσφάξαντο contra linguae praecepta effecit Locella.

I, 14. p. 13, 12. ὦ μακάριοι μέλλοντες ἀποθνήσκειν εὐτυχῶς, Cod. οἱ μέλλοντες, Hemst. Loc. Peerlk. Participium sine articulo exclamationis caussam addit.

I, 14. p. 13, 32. τοῦ πλοὸς, recentiorem genitivi formam restitui ex Cod., qui in accentu tantum depravatum exhibet πλόος, conf. III, 8. p. 32, 29. V, 13. p. 53, 15. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 687. Lobeck. ad Phryn. p. 453. Locella maluit τοῦ πλοῦ, assentitur Peerlk.

I, 14. p. 13, 34. συνήθεια, scrib. cum Abresch. ἡ συνήθεια. praeterea fortasse ἀεὶ in hac ῥήσει excidit. FR. IACOBS.

I, 14. p. 13, 35. ἐν μὲν τῷ πόνῳ. an τῷ πόντῳ? FR. IACOBS.

I, 15. p. 14, 13. ὧν ἐκτησάμεθα πόνων, revocavi ex Cod. πόνοι sunt laboribus parta et comparata: ita Latini *laboribus frui*, iis uti, quae laboribus sunt acquisita: similiter ἡμέτερος κάματος, Odyss. XIV, 417. Hemst. vero et Loc. πόνῳ, Peerlk. μετὰ πόνων, neutrum probabilius.

I, 15. p. 14, 16. κατὰ ταῦτα, recte Cod., ποιήσασθαι πόνους, idem: κατὰ ταὐτὰ et ποιήσασθαι λόγους, Hemst. Loc. Peerlk.

I, 16. p. 14, 19. Articulum repudiavi, ante Εὔξεινος a Locella sine idonea caussa invectum, v. ad I, 5. p. 6. ult. et 10. p. 10, 14.

I, 16. p. 14, 26. τῇ τύχῃ, ex Hemst. emendatione adoptavi cum Peerlk. q. v.: τῇ ψυχῇ, Cod. Loc.

I, 16. p. 15, 6. τὸν ἔρωτα Εὐξείνου, Cod. τοῦ Εὐξείνου, Loc. Peerlk. τὸν Εὐξείνου malui cum Mitscherl. sic ἡ θυγατὴρ ἡ Ἀψύρτου, II, 4. p. 18, 12. τοῖς μόναις τοῖς Ἀψύρτου, II, 10. p. 21, 33. τὸ σῶμα τὸ Θελξινόης, V, 1. p. 48, 19. sed etiam τὸν ἔρωτα τοῦ Μοίριδος, II, 11. p. 22, 24.

II.

II, 1. p. 16, 6. Geminatum illud πειρατῶν diligenter servavi: tales repetitiones non sine vi frequentat noster, v. Loc. Blomfield. ad Aesch. Agam. 175. qui ita jungit: ἐν γῇ βαρβάρων, πειρατῶν ὕβρει παραδοθέντες; altero πειρατῶν omisso.

II, 1. p. 16, 13. Ἀνθίας sine articulo scripsi, Cod. sequutus.

II, 1. p. 16, 17. ταχέως δὲ τὰ τῶν δρκων ἀναγκαζόμε-

θα, celeriter cogimur ad efficienda ea, ad quae nos iureiurando adstrinximus, coniecit Iacobs. ad Philostr. iun. imag. 10. p. 646. de quo usu v. Heind. ad Plat. Phaedr. 41. Heusd. spec. crit. p. 33.

II, 2. p. 16, 25. πυθόμενος, quod in contextu exhibui, certa est emendatio Erfurdtii, anno 1811 mecum communicata, v. Seebod. horreum philol. et paedag. I, 4. p. 820. II, 1. p. 156. postea idem, sed dubitanter, proposuit Peerlk. ἡγούμενος corrupta est Cod. lectio: κατηχούμενος coniecit nimis audacter Hemst.

II, 3. p. 17, 16. ὑπελείπετο, Cod. et edd. ante Loc., vocabulum e stadio sumtum, *Manto Habrocomis pulchritudine multum est superata:* ἀπελείπετο, Hemst. Loc. Peerlk.

II, 3. p. 17, 18. fort. ἠπόρει ὅ τι ποιήσει, Orell. post Isocr. de permut. p. 465. conf. II, 4. p. 18, 34. II, 12. p. 24, 31. V, 8. p. 47, 33.

II, 3. p. 17, 22. τὴν σύντροφον τῆς Ἀνθίας, οὖσαν ἡλικιῶτιν καὶ κόρην, comma vulgo post ουσαν collocatum ante participium ponere malui.

II, 3. p. 17, 35. ἐξαιρέτως. ἐξ ἔρωτος, Hemst. vid. ad Ach. Tat. p. 500. FR. IACOBS.

II, 3. p. 18, 2. εἰ μὴ τύχοι, formarum errore: scr. τύχῃ.

II, 4. p. 18, 11. ἔφη post τί ποιοῦμεν sine caussa inseruit Loc. conf. II, 14. p. 25, 6. III, 4. p. 29, 16. 9. p. 33, 25.

II, 4. p. 18, 11. τί δὲ βουλευόμεθα, οἰκέται; fort. συνοικέται, sensu τῶν συνδούλων.

II, 4. p. 18, 14. ὅπως σοι δοκεῖ βουλευσάμενος, nulla iam Habrocomis supererat facultas consultandi, *ut ipsi videretur:* necessitati erat parendum. Quare legerim: ὅπως θεοῖς δοκεῖ βουλ. FR. IACOBS.

II, 5. p. 19, 1. *Μαντὼ ἐρᾷ σοῦ, μηκέτι φέρειν δυναμένη*, aut καὶ μηκέτι φ. δ., aut *Μαντὼ* ἐρῶσα, μηκέτι φ. δ., vid. ad Ach. Tat. p. 828. FR. IACOBS.

II, 5. p. 19, 2. post φιλούσῃ excidit colon.

II, 5. p. 19, 3. μή με παρίδῃς, fort. περιίδῃς, II, 4. p. 18, 15. Long. III, 16. IV, 19. Achill. Tat. IV, 8. init. Heliod. IV, 7. p. 174. eodem tamen modo παριδεῖν apud Heliod. II, 33. p. 121.

II, 5. p. 19, 5. συνοικίσαι vere correxisse Hemst. docet Parthen. II, 3.

II, 5. p. 19, 6. ἐννόει μὲν οἷα πείσῃ, restitui e Cod. ἐννόει οἷα μὲν π. Loc. Peerlk.

II, 5. p. 19, 8. Ante κοινωνοὶ comma inserui. In seqq. quoque elegantius foret καὶ σύμβουλοι γεν., sed contra codicem quicquam mutare nolui.

II, 5. p. 19, 27. ἐπεβούλευσε δὲ καὶ σοὶ λέγων ἐρᾶν μου, quo modo Habrocomes dici potuit *insidiari* Apsyrto, eo quod se filiam eius amare prae se ferebat? nec respondent verba Apsyrti, manifesto ad hanc filiae accusationem spectantia: ἐτόλμησας εἰς δεσπότας τοὺς σοὺς ὑβρίσαι. Num igitur Xenophon verbo usus est Homerico, ὕβρεως significationem habente: ἐπελώβευσε δὲ καὶ σοὶ —. Vid. Schol. ad Odyss. β. 322. FR. IACOBS.

II, 6. p. 19. ult. οὐδὲ λόγον ἀκοῦσαι, in lacunae suspicionem vocavit Loc. frustra: μηδὲ φωνὴν ἀνάσχησθε, Demosth. de cor. 10. p. 228, 16.

II, 7. p. 20, 16. Ἀνθία δὲ πάντα πένθος ἦν, Cod. Peerlk. bene, conf. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 411. 648. Ἀνθίᾳ, Abresch. Loc.

II, 7. p. 20, 30. ὡς ἐγὼ μενῶ σή, καὶ ζῶσα, κἂν ἀποθανεῖν δεήσῃ. vulgo quidem duplex καὶ sibi respondet, sed ita ut utroque loco participium aut quaecunque alia sit pars orationis repetatur: hic vero transitus ex participio in coniunctivum transitum quoque particularum καὶ et κἂν effecit. Reisigius quidem coniect. in Aristoph. p. 44. scripsit: ὡς ἐγὼ μενῶ σὴ καὶ ζῶσα κἂν ἀποθανεῖν δέῃ σή. sed molestior est pronominis σὴ iteratio.

II, 8. p. 21, 7. ἵππον ἄλλην θήλειαν, offensioni fuit Palaireto, qui ἵππον καλὴν θ. volebat, temere, v. ad Parthen. I. p. 50.

II, 9. p. 21, 17. οἰκέτῃ συνουσιάζειν, fort. συνοικίζειν, FR. IACOBS. Mihi praestare videtur, tollere comma post ἐνενόει, reponere ante αἰπόλῳ, neque in infinitivo συνουσιάζειν cum Loc. Peerlk. et aliis haesi: *apud animum statuit Manto, Anthiam consuescere cum servo eoque ex vilissimorum numero, cum agresti caprario.* Caprarii enim prae ceteris pastoribus insignes erant morum feritate et lascivia, ut bubulci iactatione quadam et ὑπερηφανίᾳ, Theocr. I, 87. Long. I, 19.

II, 9. p. 21, 24. τηρῆσαι, *servare* sc. *intactam*, neque aliter absolute positum φυλάττειν ἑαυτήν, sc. ἁγνήν, IV, 5. non igitur necessarium, quod fecit Loc., ἁγνὴν supplere ad τηρῆσαι. Plene ἄχραντον τηρῆσαι, τηρῆσαι παρθένον et similia, de quibus Peerlk. *te mihi servet Amor*, i. e. fidam et pudicam praestet, Tibull. I, 6, 76. Wunderl. in obss. p. 153.

II, 10. p. 21, 34. πόνηρα, v. Geo. Ios. Bekker. spec. Philostr. p. 100.

II, 10. p. 22, 8. τί δὲ πλούτων, *divitiarum*, de hoc plurali v. Schaefer. ad Dion. Hal. de comp. verb. p. 365. et Peerlk.

II, 11. p. 22, 21. πολλὰ ὑπισχνεῖτο συγκρύψαντι, scrib. συγκύψαντι, Iacobs. ad Achill. Tat. p. 451.

II, 11. p. 22, 28. ὑπὲρ τῶν ἐν Τύρῳ, *Tyriis graviora*, cum de poenis, quae Tyri perpessus erat Habrocomes, tum de Anthiae ab Habrocome separatione: utroque vero durior erat mors.

II, 11. p. 22. ult. ὡς μέχρι νῦν εὐσέβησας, Cod. ὃς μέχρι νῦν εὐσ. Hemst. Loc. Peerlk. ut satis elegans, ita minus necessarium.

II, 11. p. 23, 6. ἀποκτεῖναι, Cod. cur deseratur nulla idonea est caussa: ἀποκτείνας, Hemst. Loc. Peerlk. hoc quoque recte dicitur, sed alteri non est quod praeferatur.

II, 11. p. 23, 20. ἐπ' αἰγιαλοῦ τινος, Cod. τινες, Koen. Loc. Peerlk. quum in incerto relinquatur litus, quod exceperit naufragos, neque de singulis tantum sospitibus dictum sit, sed de universis, nihil novandum duxi.

II, 12. p. 23, 33. ἐλθὼν οὖν ἐν τῷ ἀγρῷ. Post verba ἐλθὼν οὖν nonnulla excidisse videntur, v. c. εἰς τὴν Συρίαν, ἐρευνήσων ἐν τῷ ἀγρῷ. In seqq. pro ἄγει δὴ — requiritur εὗρε, ἀθρεῖ, aut simile quid. FR. IACOBS.

II, 12. p. 24, 1. ὅτι καὶ Ἀνθία, noli in dubium vocare καὶ coniunctionem, quam simili abundantia habet Cod. III, 3. p. 28, 30. ποῦ δὲ ἄρα καὶ πέφευγε; III, 12. p. 35, 9. δεινὴ καὶ ἐρασθῆναι.

II, 12. p. 24, 4. ὁ δὲ αὐτὸν, Cod. dedi αὐτὰν, v. ad I, 3. p. 5, 21.

II, 13. p. 24, 10. ξύλα bene habent; lignorum enim in sacris apparandis maxime opus erat, ita ut neque σκῦλα, neque ξόανα, neque ξύστα placeant.

II, 13. p. 24, 18. ἀνὴρ τὰ πρῶτα τῶν ἐν Κιλ. δυν., omnia sana esse docent Wessel. ad Herodot. VI, 100. et Hemst. ad Luc. Tim. 35. quamvis transpositio in promptu foret, τῶν τὰ πρῶτα ἐν Κιλ. δυν., I, 1. p. 3, 1. III, 2. p. 26, 17. III, 9. p. 33, 15. V, 1. p. 40, 16. Heliod. IV, 6. p. 169.

II, 13. p. 24, 20. πάντας τε ἀπέκτεινεν κτλ. Nitzsch. ad Plat. Ion. p. 78.

II, 13. p. 24, 25. ἡ δὲ συνήθης αὐτῷ τῆς κόρης ὄψις εἰς ἔρωτα ἤγαγε, Cod. αὐτὸν, Loc. et Peerlkamp. *consuetus Perilao adspectus Anthiae in amorem eum induxerat*, solenni adiectivi συνήθης usu.

II, 13. p. 24, 35. καὶ σκήπτεται. Fortasse mutata distinctione scribendum: καὶ ἄχραντον τηρῆσαι, καὶ εὐχὴν aut εὖχος σκήπτεται. (votum, quo se adstrinxerit, praetexens.) Ὁ δὲ Περίλαος πείθεται — FR. IACOBS. Sed facilius fortasse Orell. post Isocr. de permut. p. 463. καὶ ἡ μὲν σκήπτεται, ὁ δὲ —.

II, 14. p. 25, 3. ἐπεπλάνητο γὰρ καὶ αὐτὸς τῆς ἐπὶ εὐ-

θὺ ὁδοῦ, procul dubio servandum: *Habrocomes haud secus atque Hippothous rectissima ibat via per aspera sylvarum.* ἀπεπλάνηcο, Hemst. Loc. Peerlk. Locella tamen in notis merito iam aspernatus est Hemsterhusii coniecturam, sed verba καὶ αὐτὸς minus recte explicuit, quemadmodum *Anthia.*

II, 14. p. 25, 6. ἔφη post ὀρῶ γάρ se de suo addidit Loc. temere: conf. ad III, 4. p. 29, 16.

II, 14. p. 25, 15. τοὺς ἵππους, Cod. τὸν ἵππον, Salvin. Loc. Perlk. Habrocomes equo vectus Hippothoo pediti obviam factus erat: sed hic quoque equum habebat, quamquam eo in sylva abscondito tunc non utebatur: quum vero uterque ad antrum latronis pervenissent, et se et equos suos reficiendi erat tempus.

III.

III, 1. p. 26, 12. καὶ ὃς — ἔφη, offenderet pronomen demonstrativum ὅς, nisi certa exempla antiquorum scriptorum extarent non Homerici tantum ἦ δ᾽ ὅς, quod apud Platonem quoque est frequentissimum, sed etiam Herodotei καὶ ὅς, unde interdum transiit ad Atticos, a quibus mutuatus est Xenophon noster.

III, 1. p. 26, 13. ἐδεῖτο reposui pro Ionico ἐδέετο, quod ab hoc dicendi genere alienum.

III, 1. p. 26, 14. καθ᾽ αὑτὸν dedi pro vulg. κατ᾽ αὐτὸν, conf. quod modo praecesserat, τὰ καθ᾽ αὑτὸν διηγήσασθαι, et διηγήσατο τὰ καθ᾽ αὑτὸν, (vulgo male κατ᾽ αὐτὸν, sed recte ibidem, ἄρχεται τῶν αὑτοῦ διηγημάτων.) V, 1. p. 41, 12. τὰ καθ᾽ αὑτοὺς διηγοῦνται, V, 10. p. 51. ult.

III, 2. p. 26, 25. ὁδοιπορεῖ scripsi cum Schaefero: ὁδοιπορεῖ Cod. et edd.

III, 2. p. 26, 28. ἀλλήλοις ἀνύποπτον, fort. ἄλλως, FR. IACOBS.

III, 8. p. 26, 32. τὸ τῆς ἡλικίας ἄλλως ἀνύποπτον, conl. Orell. post Isocr. de permut. p. 463. conf. II, 14. p. 25, 7. ἄλλως ἀνδρικόν. Achill. Tat. II, 13. καὶ ἄλλως ἐρῶντα.

III, 2. p. 27, 3. Comma post ἁλίσκεται praetuli, III, 11. p. 34, 24. etsi genitivus verbo ἁλίσκεσθαι iunctus per se minime est rarus, v. IV, 6. p. 40, 7. ibique Peerlk.

III, 2. p. 27, 5. sq. ἀλλὰ γὰρ μαστροποὺς τῷ μειρακίῳ προσέπεμπεν· ὡς δὲ ἀνήνυτον ἦν αὐτῷ — coniecit Iacobs ad Achill. Tat. p. 839. αὐτῷ, Aristomacho.

III, 2. p. 27, 22. ἐπαγόμενος καὶ τὸν Ὑπεράνθην, ac curatius certe dixisset ἀπαγόμενος, *abducens mecum:* sic III, 5. p. 30, 2. ἀπαγαγοῦσα αὐτὸν ἐπ᾽ οἴκημα.

III, 2. p. 27, 25. ἡμῖν post κατὰ Λέσβον habet Cod. agnoscuntque edd. fere omnes, ut apud Loc. negligentia tantum excidisse videatur: reduxi igitur.

III, 2. p. 27, 25. Epitaphium sic scribendum arbitrabar:

Ἱππόθοος κλεινῷ τεῦξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνθῃ,
οὐ φατὸν ἐκ θανάτοιο παθὼν ἱεροῖο πολίτου,
ἐς βάθος Αἰγαίης ἄνθος κλυτὸν ὁππότε δαίμων
ἥρπασεν, ἐν πελάγει μεγάλου πνεύσαντος ἀήτου.

FR. IACOBS. Versus admodum salebrosi et nulla fortasse manu critica sanandi: mihi tamen haec in mentem venerant:

Ἱππόθοος κλεινοῦ τεῦξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνθου
καὶ τάφον ἐκ θανάτου ἀγατὸν ἱεροῖο πολίτου,
ἐς βάθος ἐκ γαίης ἄνθος κλυτὸν ὅν ποτε δαίμων
ἥρπασεν, ἐν πελάγει μεγάλου πνεύσαντος ἀήτου.

Hippothous perfecit hunc tumulum mirandumque post mortem sepulcrum clari Hyperanthis, sancti civis, quem, inclytum florem, deus aliquando ex terra in profundum abripuit, procella gravi in pelago flante. — Codex habet κλεινῷ τ. τ. σ. Ὑπεράνθῃ, (quod fortasse ferri possit, dummodo leve anacoluthon statuamus.) αὖ τάφον, ἀγαθὸν, post πολίτου denique nulla distinctio, sed comma post γαίης. De singulis, quas fecimus, mutationibus pauca sunt, quae moneamus: τάφος καὶ σῆμα iunxit Hesiod. scut. Herc. 477. στήλη καὶ χῶμα τάφου, Simonid. Anth. Pal. VII, 24, 4. ἠρίον αἰπύ τε σᾶμα, Theocr. I, 126. et τάφος ἀγατὸς eodem prorsus modo dictum est, quo σᾶμα μακάρεσσιν ἀγατόν, Theocr. I, 127. plura de hoc adiectivo v. apud Ruhnk. epist. crit. p. 26.

III, 2. p. 28, 2. εἰς μὲν Πέρινθον ἐλθεῖν, scrib. ἀνελθεῖν, FR. IACOBS.

III, 3. p. 28, 22. Interpunctionem post παρῆλθον sustuli.

III, 3. p. 28, 32. ἐστὶ ante πόῤῥω reduxi: ἔσται coniectura est Hemst., quem sequuntur Loc. et Peerlk.

III, 3. p. 28, 32 seq. πρὸς αὐτοῦ σοι ψυχὴν Ὑ. Cod. et Loc. πρὸς αὐτοῦ σου ψυχῆς Ὑ. Hemst. πρὸς αὐτοῦ σε ψυχῆς Ὑ. Peerlk. quod recepi: de interposito σε pronomine eiusque usu elliptico v. Valck. Eur. Phoen. 1659. Pors. Eur. Med. 325. Reisig. Soph. Oed. Col. enarr. 241.

III, 3. p. 29, 1. τὰ περὶ τὸν γάμον ἱερεῖα, καὶ κατήγετο — Cod. equidem cum Abreschio verba ἱερεῖα καὶ sedes suas mutare iussi.

III, 4. p. 29, 15. περὶ τῶν αὐτῆς dedi pro vulg. αὐτῆς, v. ad I, 8.

III, 4. p. 29, 16. ὁ δὲ [ἔλεγεν] ὅτι οὐδὲν ἐπίσταιτο addidit ἔλεγ. Loc., quod uncinis inclusi: itidem sine necessitate scriptori obtrusum est ἔφη, II, 14. p. 25, 6.

III, 4. p. 29, 19. παρ' ἕκαστα, V, 10.

III, 4. p. 29, 21. ἐπεὶ ἄρα καὶ π. coni. Orell. post Isocr. de permut. p. 464.

III, 5. p. 30, 5. ξυμπρᾶξαι revocavi ex edd. ante Loc. conf. V, 4. p. 44, 24. Long. II, 39. Achill. Tat. V, 14. extr. Heliod. II, 30. p. 114. Lobeck. ad Phryn. p. 749. 750. ξυμπράξαι, Loc. Peerlk.

III, 5. p. 30, 14. φάρμακον εὑρὼν, ποθὲν ὃ κακῶν με ἀπαλλάξει, vulg. At verum viderunt Peerlk. et Iacobs. φάρμακον εὑρὼν ποθεν, ὃ κακῶν με ἀ. Sic optime indicatur, medicarum rerum prorsus imperitam esse Anthiam, neque scire eam, utrum tale venenum dari possit nec ne: pertinet huc III, 9. p. 33, 6. εἴ τις ἐπίσταιτο κόρην ποθὲν ξένην, et paullo infra p. 33, 20. de eodem hoc veneno, πιοῦσα φάρμακόν ποθεν.

III, 5. p. 30, 23. δοῦναί τι τὸ φάρμακον, pro ἀλλὰ δοῦναι, Schaefer. appar. Demosth. T. I. p. 645.

III, 5. p. 30, 24. περιδέραιά τε αὐτῆς dedi pro vulg. αὑτῆς.

III, 5. p. 30, 35. πολλὴν γνοῦσα χάριν, αὐτὸν ἀποπέμπει, Hemst. Loc. Peerlk. sed πολλὴν γνοῦσα χάριν αὐτῷ, ἀποπέμπει. Cod. et edd. ante Loc. quod unice esse verum ostenderunt Villois. anecd. Vol. II. p. 80. et inprimis Bast. epist. crit. p. 173. 174. conf. Charit. III, 2. bis. 8. VIII, 5.

III, 6. p. 31, 2. ἐξάγοντες dedi ex felicissima Peerlkampii coniectura: vulgo ἐξαίροντες.

III, 6. p. 31, 7. καὶ ὑμέναιος ἤγετο, Cod. sed ᾔδετο, Hemst. Loc. Peerlk. innumeris sane veterum locis, Longi praecipue et Heliodori, in loquutionem ὑμέναιον ᾄδειν conspirantibus. Tamen de nostris Xenophontis verbis dubito adhuc: ὑμέναιον ἄγειν in Achill. Tat. V, 16. libri omnes agnoscunt: consimilia alia praebet Iacobs. ad Achill. p. 795. in quibus *tibias agere* apud Appuleium. Etsi igitur bis legitur ὑμέναιον ᾄδειν apud Xenophontem nostrum, I, 8. p. 8, 17. III, 5. p. 29, 34. hic tamen codicis auctoritatem sequi malui, cui favet analogia dictionum ἑορτὴν ἄγειν, παννυχίδας ἄγειν, ἱερὰ ἄγειν, Ὀλύμπια s. Ἀπατούρια ἄγειν, Herodot. I, 147. 148. 183. VIII, 26. Schaefer ad schol. Par. Apoll. Rhod. III, 1244. etc.

III, 6. p. 31, 14. σκηψαμένη δὲ τῇ ἀγωνίᾳ, fort. σκηψαμένη δ' ἐν τῇ ἀγ. quum in illo angore esset, consilium agitans de veneno sumendo. FR. IACOBS.

III, 6. p. 31, 15. ὡς δὴ πιομένη, fort. πιομένη.

III, 7. p. 32, 4. κόσμον ἄλλον ἐπικαύσας, Cod. et edd. ante Loc., etiam Mitscherl., neque consulto omisisse videtur Loc. Nihil de loci scriptura monuit Peerlk.

III, 8. p. 32, 10. πάντα καινά, scribendum videtur Iacobsio ad Achill. Tat. p. 830. παντάλαινα.

III, 8. p. 32, 13. οὐδ' ἂν εἰς φῶς ἐλεύσομαι, Herm. de part. ἄν. I, 8. p. 37.

III, 8. p. 32, 29. ἐν δὲ τῷ πλοῖ dedi pro mendosa codicis scriptura πλόῳ. Salvin. Loc. Peerlk. πλοίῳ, Loc. in annot. πλῷ. Vid. ad I, 14. p. 18, 32.

III, 8. p. 33, 1. ἡμέραις οὐκ ὀλίγαις, Cod. Locella tamen negativam particulam in dubium vocavit, et Peerlk. haud cunctanter eam eiecit. Cursus quidem Tyro Alexandriam longior esse non poterat navigatione inde a Rhodo usque Tyrum, et hanc diebus quinque absolutam fuisse, scimus ex superioribus, I, 12. 13. 14. Sed his in re nostra nihil probatur: cursus enim celeritas non a longitudine tantum itineris pendet, sed a multis praeterea aliis, a ventis magis minusve secundis, tempestate et malacia, piratarum insidiis et quaecunque navim cursu suo depellere possunt. Servavi igitur negationem, etiam alias Xenophonti adamatam, v. c. οὐκ ὀλίγαι, IV, 1. p. 36, 17. V, 2. p. 42, 33. οὐ πολλαί, V, 11. p. 52, 14. etc.

III, 9. p. 33, 8. δεῖπνον δὲ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον παρεσκεύασαν, minime cum Loc. mutandum erat in αὐτοῖς. Habrocomi scilicet et Hippothoo coenam parant socii huius.

III, 9. p. 33, 11 sq. Diu est, quod emendavi: προϊοῦσι δὲ τοῦ πότου εὐκαίρως τοῖς περὶ τὸν Ἱππόθοον παροῦσά τις —. FR. IACOBS. in idem incidit Osann. προϊούσα δὲ τοῦ πότου ἀκαίρως —, Herm. Tollius apud Bredov. epist. Paris. p. 101. καιρίως, Peerlk.

III, 9. p. 33, 24. ὀψὲ δὲ καὶ ἀναθορών, Cod. ὀψὲ δὲ καὶ μόλις ἀναθ. Peerlk. sed praestat ὀψὲ δὲ δὴ ἀναθ. cum Iacobsio ad Achill. Tat. p. 738. tamen de emendationis necessitate mihi nondum persuasum, vid. ad II, 12. p. 24, 1. *sero vel exsiliens, non tantum exsurgens.*

III, 9. p. 33, 29. τῇ κόρῃ παλαικώρῳ, scrib. τῇ κόρῃ τῇ ταλ. FR. IACOBS.

III, 10 p. 34, 10. καταλικὼν πάντας, scr. κ. πάντα. FR. IACOBS. Ceterum nimius in modestia est Locella: simillimae enim absentiarum caussae et ab Achille Tatio et ab Heliodoro finguntur.

III, 10. p. 34, 12. τοὺς συλήσαντας πάντα, fort. τ (τοὺς) Ἀνθίαν. FR. IACOBS.

III, 11. p. 34, 30. καὶ ἔλεγεν ἔτι τὸν χρόνον ἐνιαυτῷ τίθεσθαι, Cod. Suspicabar fuisse: καὶ ἔλεγεν, ἔτειον χρόνον ἔτι αὐτῇ τίθεσθαι. FR. IACOBS. Fort. καὶ ἔλεγεν, ἔτι τὸν χρόνον ἐνιαυτοῦ δεῖσθαι.

III, 12. p. 34. ult. Nihil mutandum videtur, nisi cum

Hemst. Παραιτόνιον pro Παραίτιον, et cum Peerlk. καὶ φατνικῆς (ἐκβολῆς) ἕλη παραθαλάσσια pro καὶ Φοινίκης ὅση παραθαλάσσιος.

IV.

IV, 1. p. 36, 1. ἐπὶ τὴν Συρίαν retinui cum Loc. et Peerlk. quamquam solet noster τὴν ἐπὶ — II, 12. p. 24, 3. III, 10. p. 34, 14. V, 10. p. 50, 21. tamen ipso hoc capite legimus: τὴν Φοινίκης ἐτρέποντο κἀκεῖθεν ἐπ' Αἴγυπτον, quae certe codicis est scriptura. De simili hapaxlegomeno v. ad II, 13. p. 24, 18.

IV, 1. p. 36, 6. πόθεν — δυνήσεται ex Cod. revocavi, posthabito εἴ ποθεν —, quod voluerunt Hemst. Loc. Peerlk.

IV, 1. p. 36, 8. τὴν Φοινίκης Cod. et edd. ante Loc. v. Valcken. Eur. Hipp. 1197. Seidl. Eur. El. 161. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 382. τὴν ἐπὶ Φοιν. Hemst. Loc. Peerlk.

IV, 1. p. 36, 22. καὶ πάντα καταστησάμενοι, Peerlk. ingeniose quidem, sed IV, 3. p. 38, 19. ἦγεν εἰς ἄντρον.

IV, 2. p. 36, 27. Vulgaris distinctio haec erat: μαθὼν οὖν ἕκαστα, οὐκέτι οὐδὲ πυθ. Sed recte iunxit Peerlk. μαθὼν οὖν ἕκαστα οὐκέτι, οὐδὲ πυθ. neque aliter II, 6. p. 19, 32. ἠρεύνησε τὸ πραχθὲν οὐκέτι. A sensu tamen longe aberrat, ita enim vertit: *singulis nondum cognitis.* Aegypti praefectus singula *non ultra s. non amplius* sciscitatus, neque quae facta erant edoctus, ad crucem abduci iussit Habrocomem.

IV, 2. p. 37, 6. τοῦτο γὰρ τῆς ἀνασταυρώσεως ἔθος τῆς ἐκεῖ, Cod. recte: τοῖς ἐκεῖ, Loc. Peerlk. *Mos suspendii in Aegypto usu recepti hic erat:* nam aliis regionibus aliter suffigebant homines, et iure igitur distinguebant ἀνασταύρωσιν τὴν ἔνθα καὶ τὴν ἐκεῖ.

IV, 2. p. 37, 12. Scr. cum Higtio: ἐπὶ τῆς σῆς. Ὁ μὲν ταῦτα ηὔξατο —. FR. IACOBS.

IV, 2. p. 37, 16. φερόμενος δὲ, εἰς τὰς ἐμβολὰς δέχεται τὰς εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Νείλου, Cod. et edd. (praeter Loc. et Peerlk. hi enim ἐκβολὰς scripserunt.) sed procul dubio vitiose, quum passivus verbi δέχεσθαι usus nulla ratione neque explicari, neque defendi possit: cave enim passive accipias Iliad. XIX, 290. ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί, de quibus verbis v. Eustath. p. 1185, 17. Iam ut dicam quod sentiam, mihi una tantum voce leviter mutata totus locus sanandus videtur: scrib. φερόμενος δὲ, εἰς τὰς ἐμβολὰς νήχεται τὰς εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Νείλου, *undis delatus, natat ad ostia Nili, per quae in mare influit.* Nam neque correctione ἐκβολὰς opus esse videtur, quamvis haec sit facillima, et idem vocabulum mox redeat,

conf. Guil. Bud. comm. ling. Graec. p. 231. Steph. thes. Graec. Ling. Vol. I. p. 679. G.

IV, 3. p. 38, 6. χρυσίου, Cod. bene: χρυσοῦ, Loc. et Peerlk. propter ἀργύρου, quod sequitur: sed haec caussa nulla est.

IV, 3. p. 38, 16. ἐνεβαίνοντο δὲ τοῖς Αἰθιόπων ὅροις, media verbi forma admodum est suspecta.

IV, 4. p. 38, 32. ἐκεῖ πευσόμενος, fort. ἐκεῖ πειρώμενός τι μαθεῖν. FR. IACOBS.

IV, 5. p. 39, 8. γυνὴ μεῖναι. Ceteris coniecturis missis, quas certatim ad hunc locum protulerunt critici, nisi malimus transitum statuere in orationem rectam, simpliciter correxerim: γυνὴ μείναιμι. In idem incidisse se significavit mihi FR. IACOBS.

IV, 6. p. 40, 1. ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ἐπὶ τὴν τάφρον. καὶ οἱ κύνες δὲ ἦσαν Αἰγύπτιοι, haec Cod. in quibus aliquid ad orationis integritatem desiderari viderunt Loc. et Abr.: veram emendandi rationem perspexerunt Peerlk. et Iacobs. in Wolfii anal. litter. III. p. 44. ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ἐπὶ τὴν τάφρον καὶ οἱ κύνες· οἱ κύνες δὲ ἦσαν Αἰγύπτιοι.

IV, 6, p. 40, 12. οὐδὲν ἔτι δεινὸν αὐτὴν εἰργάζοντο, frustra sollicitatum a Peerlk., qui οὐδέν τι δεινὸν tentavit: sed lectionem codicis probam sanamque esse ostendit Iacobs. ad Achill. Tat. p. 728. collato Paus. I, 26, 6.

IV, 6. p. 40, 16. κύνες καθειργμένοι, Cod. συγκαθειργμένοι, Hemst. Loc. Peerlk. certe elegantius ob V, 9. p. 49, 15. κύνας αὐτῇ συγκαθεῖρξα.

V.

V, 1. p. 41, 10. παῖδα ἐνόμιζεν αὐτοῦ, Cod. dedi αὑτοῦ, v. ad I, 3. p. 5, 21.

V, 1. p. 41, 12. τὰ κατ' αὐτὸν Cod. dedi τὰ καθ' αὑτὸν, v. ad III, 1. p. 26, 14.

V, 1. p. 41, 15. οὔτε Σικελ. οὔτε ἐπιχώριος, rescripsi cum Mitscherl., οὐδὲ ἐπιχώριος, vulg.

V, 1. p. 41, 17. περιουσίαν ἔχων πολλήν, Cod. edd. ante Loc. Peerlk. recte: nunc quidem, quum in Sicilia degeret Aegialeus, πένης μὲν ἦν καὶ ξένος; olim vero, dum Spartanus esset τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, iam satis apparet, eum pauperem fuisse non potuisse, temporumque rationem accurate esse discernendam: errat igitur Loc. qui ἐχόντων temere recepit, neque melius Orell. post Isocr. de permut. p. 464. περιουσίαν εἶχον πολλήν.

V, 1. p. 41, 19. ἀντερῷ ex Cod. restitui: cur praesenti spreto cum Loc. et Peerlk. ἀντήρα emendaremus, nulla fuit

caussa: quum Thelxinoen amare coepisset Aegialeus, *statim* eius amori *respondet* puella.

V, 1. p. 41, 22. ὠμόσαμεν ἀλλήλοις πολλάκις ἥξειν, iuravimus *saepe nos invicem nobis venturos esse*, Cod. Laur. ex collat. Osanni: antea ex eodem libro afferebatur ἀλλήλους πολλάκις ἕξειν, quod per edd. propagabatur: male. Verum iam sunt subodorati Hemst. et Abr.

V, 1. p. 41, 25. ἐπιχωρίῳ τινὶ νεανίσκῳ, Cod. Laur. ex collat. Osanni, quem v. in Auctar. lexic. Graecor. p. 49. 50. idem iam prius suspicatus erat Albertius. In edd. omnibus hactenus legebatur διαχωρίῳ τ. ν. Vocabulo ἐπιχώριος saepe usus est noster, διαχώριος ignorant omnes.

V, 1. p. 41. ult. ἐν αὐτῇ τῇ τῶν γάμων νυκτὶ κτλ. Nihil mutavi praeter distinctionem, plenam collocans ante ἐν αὐτῇ etc., nullam post νυκτί, neque aliter Peerlk.

V, 1. p. 42, 3. ἐν ἀπορίᾳ vulg. et marg. Riccard. ἀπορίᾳ, praepositione omissa, Cod. Laur. ex collat. Osanni, quam sequutus sum.

V, 1. p. 42, 6. μετ' ἐμαυτοῦ, Cod. Laur. ex collat. Osanni: vulg. μετὰ ἐμαυτοῦ.

V, 1. p. 42, 9. fort. καλὴν δὲ καὶ νῦν ἔτι γενομένην Αἰγιαλεῖ κόρην, v. mox p. 42, 14.

V, 1. p. 42, 17. σὲ δὲ, λέγων, Cod. Laur. ex collat. Osanni: vulg. σὲ δὴ, λέγων.

V, 1. p. 42, 20. ὅρον ἡλικίας, revocavi ex Cod. ὅρον ἡλικίαν, Hemst. Loc. frustra, Peerlk. quoque iure refragante.

V, 1. p. 42, 22. οὐδὲ ἀκοῦσαι, Cod. quem sequutus sum: οὐδὲν ἀκοῦσαι, Hemst. Loc. Peerlk.

V, 2. p. 42, 29. ἐδόκει τῷ Ἱπποθόῳ, Cod. Laur. ex collat. Osanni: articulus desideratur cum in Riccard., tum in edd. omnibus.

V, 2. p. 43, 7. sq. τὸν ἥλιον ἐπόμνυσι καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ θεοὺς, σεμνὴν τηρήσειν, — emend. Orell. post Isocr. de permut. p. 464. ἦ μὴν τηρήσειν —.

V, 2. p. 43, 8. γάμων ἁγνὴν, haec verba fortasse debentur glossatori, FR. IACOBS.

V, 2. p. 43, 12. ἔρχονται δὴ, Cod. Laur. ex collat. Osanni: vulg. ἔρχονται δὲ.

V, 2. p. 43, 12. fort. ἡμέρας τινὰς, quemadmodum III, 1. p. 26, 9. V, 5. p. 46, 4. Heliod. V, 22. p. 241. Peerlk. p. 344. Vide tamen V, 6. p. 46, 26.

V, 2. p. 43, 19. Lacunae signum, quod in Cod. liquido conspicitur, ita fortasse non inepte expleres: καὶ δὴ κἀντεῦθεν ἐκβάντες —.

V, 3. p. 43, 24. τῶν αὑτοῦ, rescripsi: vulg. τῶν αὐτοῦ, conf. I, 3. p. 5, 21.

V, 3. p. 43, 36. μεγάλην τε καὶ εὐδαίμονα, debebam restituere ex Osanni collat. Cod. Laur. Vulg. omittitur τε.

V, 4. p. 44, 1. 2. ἐκκαθᾶραι, ex Cod. revocavi, v. Lobeck. ad Phryn. p. 25. 26. ἐκκαθῆραι, Loc. Peerlk.

V, 4. p. 44, 4. οἱ μηνύσειαν, habet quidem Cod., sed fort. οἱ expungendum.

V, 4. p. 44, 6. ἔρχονται δὴ, Cod. Laur. ex collat. Osanni: vulg. ἔρχονται δὲ.

V, 4. p. 44, 16. Codex et edd. ita: τελευταῖον δὲ, κατῄεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν· ὡς δὲ ἐγένοντο ἐν Μέμφει, ἐπεχείρησεν ὁ Πολύϊδος βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν. Sed facili transpositione succurrendum visum est loco: τελευταῖον δὲ, ὡς κατῄεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐγένοντο δὲ ἐν Μέμφει, ἐπεχείρησεν ὁ Πολύϊδος κτλ. quod eo minus in ordinem recipere dubitavi, quum in eandem mutationem inciderit etiam Peerlk.

V, 4. p. 44, 19. Collocavi maiorem interpunctionem post verba, ἐπὶ τὸ τῆς Ἴσιδος ἱερὸν ἔρχεται, idem praebentibus edd. Lond. et Luc.

V, 4. p. 44, 24. μηδὲ ὑβρίσαι, utique scribendum erat propter antecedens μή ποτε βιάσασθαι: fluctuat praeterea lectio, nam Cod. Laur. ex collat. Osanni habet, ἂν δὲ ὑβρίσαι, margo vero Riccard. οὐδὲ ὑβρ. unde venit in edd.

V, 4. p. 44, 32. περὶ τὸν νεὼ, marg. Riccard.

V, 4. p. 44, 34. προςπίπτει, confirmatur Cod. Laur. apud Osannum.

V, 4. p. 44, ult. καὶ μενῶ, magis placet Orellio post Isocr. de permut. p. 464. καὶ ἁγνὴ μενῶ.

V, 5. p. 45, 10. ἐβουλεύετο δὲ καθ' αὑτῆς, habet marg. Riccard. Vulg. κατ' αὐτῆς.

V, 5. p. 45, 11. τιμωρήσηται, marg. Riccard.

V, 5. p. 45, 15. ἐπὶ τῆς οἰκείας, Riccard.

V, 5. p. 45, 19. νεανίσκοις μεθύουσι πολλοῖς, multis robustisque, quod ad incontinentiae crimen facit. Si νεανίσκοις abesset, scriberem sine haesitatione: καὶ συγκαθεύδειν μεθύουσιν αἰπόλοις. Antip. Thess. epigr. IV. de puella deformi: αἰπόλος ἢ μεθύων οὐκ ἄν ποτε, φασί, συνεύδει. FR. IACOBS.

V, 5. p. 45, 32. μή με ἐπὶ ἐκείνην τὴν τιμωρίαν ὡς μαστροπὸς ἀγάγῃς, coniecit Iacobs. in Wolfii anal. litter. III, p. 40.

V, 6. p. 46, 11. ἕως χρόνος πολὺς ἐγένετο, cum Hemst. haud dubie ὡς χρόνος scribendum, vid. IV, 3. p. 38, 7. V, 4. p. 44, 16. 17.

V, 6. p. 46, 26. τὰ αὑτῶν νηὶ, ita scribendum, conf. V, 11. p. 52, 12. 13. p. 54, 18. Vulg. τὰ αὐτῶν ν.

V, 7. p. 47, 5. οἵ γε πολλοὶ ἦσαν ἕτοιμοι ἀργύριον κατατίθεσθαι. Scr. οἵ γε πολὺ ἦσαν ἕτοιμοι ἀ. FR. IACOBS.

V, 7. p. 47, 7. ἀπὸ φυγῆς, Riccard.

V, 7. p. 47, 11. οἱ κακῶν, Riccard.

V, 7. p. 47, 19. ἀποπλανηθεῖσα, Cod. quod revocavi, v. V, 14. p. 54, 30. sed ἀποπλαγχθεῖσα, Loc. et Peerlk.

V, 8. p. 47, 35. In promptu fuisset, αὐτὴ γὰρ ἦν αὐτῷ, sed αὐτὴ retinere malui: frequens enim est usus pronominis adiectivi pro demonstrativo, v. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 925. 958. ad Philostr. imag. I, 1. p. 201. II, 23. p. 581. et ad Aelian. hist. anim. Vol. II. p. 159. 514.

V, 8. p. 47, 36. ἦν γὰρ ἐν Τάραντι, dedi e Riccard. unde enotavit Osann. ut sit veri simile, non aliter scriptum extare in Cod. Laur. Vulg. ἦν δὲ ἐν Τ.

V, 8. p. 48, 4. τὴν αὐτοῦ τύχην, praetuli, v. I, 3. p. 5, 21. vulg. τὴν αὑτοῦ τύχην.

V, 8. p. 48, 6. εὑρήσειν σε, reponendum esse cum Hemst. plurimis erat visum: equidem cum Horreo τε servavi.

V, 8. p. 48, 7. παρεμυθεῖτο, dedi e Riccard. παραμυθεῖτο ed Luc. unde παραμυθοῖτο exsculpsit Loc.

V, 8. p. 48, 10. οὐκ ἄν ποτε, οὐδὲ ἀποθανοῦσα, sic scripsi cum Palaireto: οὔτε ἀποθ. ed. Luc. et Mitsch., prorsus omisit secundam negationem Loc. parum probabiliter.

V, 8. p. 48, 24. μὲν post καὶ ἀπαλλαγῆναι, cum Abr. Loc. et Peerlk. restituere minus erat necessarium.

V, 8. p. 48, 25. 26. Ἀβροκ. μὲν εἰ — Cod. Ἀβροκ. μὲν γὰρ εἰ — ed. Luc. et Loc., illud bene defendit Peerlk.

V, 9. p. 49, 5. εἵπετο δὲ αὐτῷ μειράκιον τῶν εἰς Σικελίαν εὖ γεγονότων, haec facile quidem transponi possunt, εἵπετο δὲ αὐτῷ μειράκιον εἰς Σικελίαν τῶν εὖ γεγονότων, sed praestat frequentissimum εἰς praepositionis usum nostro quoque loco statuere, ut pro ἐν adhibitum sit: praeter multa alia exempla v. Locellam ipsum p. 162. 235. 279. et Geo. Ios. Bekker. spec. Philostr. p. 80. 81.

V, 9. p. 49, 9. ὀκνησομένοις, Riccard. correctum in marg.

V, 9. p. 49, 26. εἶπε, ex Cod. et edd. ante Loc. restitui: ut hic φησὶν et εἶπε paucis interiectis repetuntur, ita ἔφη et ἔλεγεν statim se excipiunt I, 15. p. 14, 11. 13. Locella εἰπὲ, quod in ordinem recipere non debebat.

V, 9. p. 49, 26. διηγήματα, quum de narrationibus Anthiae hic sermo esse nequeat, sed de infortuniis, (πέπονθα πολλὰ καὶ δεινά.) praeferendum videtur δυστυχήματα.

V, 9. p. 50, 6. τέλεον, ab Hemst. Loc. et Peerlk. in τελευταῖον mutatum, defendi poterat: pertinet enim ad ἐνέκειτο, *prorsus*, *omni vi* instabat Hippothous.

V, 9. p. 50, 13. τὴν αὐτοῦ πρὸς Ἀβρ. φιλίαν δ. sic dedi: vulgo, τὴν αὑτοῦ, v. I, 3. p. 5, 21.

V, 10. p. 50, 28. ἐν Κύπρῳ γενόμενος, v. Geo. Ios. Bekker. spec. Philostr. p. 81.

V, 10. p. 50, 31. εἰςῳκίσατο, in Riccard. quoque scriptum extat.

V, 10. p. 51, 5. ἀπορίᾳ μὲν τῇ κατὰ τὴν Ἀνθίαν, ἀπορίᾳ δὲ τῶν ἐπιτηδείων, Cod. et edd. ἀθυμίᾳ μὲν τῇ κατὰ τὴν Ἀνθίαν, ex emendatione Hemsterh.: sed magis, ut videtur, pro more Xenophontis, ἀπορίᾳ μὲν τῶν κατὰ τὴν Ἀνθίαν, *inops consilii de Anthia, inops necessariorum omnium.*

V, 10. p. 51, 9. ἀνέθεσαν, confirmat Riccard.

V, 10. p. 51, 15. παρακαθεσθείς, de hac passivi forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 269. Buttm. gramm. Graec. copios. T. II. p. 154. ita ἐκαθέσθη, Long. III, 8. init. 18. IV, 23. extr.

V, 10. p. 51, 18. μετὰ Ἀνθίας, pro μετ' Ἀνθίας, Riccard.

V, 10. p. 51, 19. εἰ δὲ αὕτη, confirmat Riccard.

V, 10. p. 52, 2. τὴν πρᾶσιν, τὴν Λυκίαν, poterat quidem tolerari: sed quum in Riccard. scriptum sit, τὴν πρᾶσιν τὴν εἰς Λυκίαν, non dubitavi, quin exquisitiorem hanc lectionem praeferrem.

V, 10. p. 52, 2. τὴν τῶν δεσποτῶν τελευτὴν, Cod. τοῦ δεσπότου, Abr. Loc. Peerlk., quum etiam V, 6. p. 46, 22. de solo hero sermo sit: sed idem est pluralis pro singulari V, 10. p. 51, 21. ποῦ δὲ τοὺς φιλτάτους ἀνεύρω; ubi de una Anthia loquitur Habrocomes.

V, 10. p. 52, 5. τὰ κτήματα αὑτῶν, ita scripsi pro vulg. αὐτῶν, v. I, 3. p. 5, 21.

V, 11. p. 52, 12. πάντα τὰ αὑτοῦ, praeferendum videbatur vulgato αὐτοῦ, conf. V, 6. p. 46, 26. 13. p. 54, 21.

V, 11. p. 52, 13. sq. Comma posui post πλεῦν, delevi post ἡμέραις.

V, 11. p. 52, 14. παράγεται, Cod. sed admodum placet coniectura Hemsterhusii, κατάγεται, a Loc. et Peerlk. recepta.

V, 11. p. 52, 25. τῶν πρότερον γενομένη, cum Riccard. praeferendum duxi: vulgo τῶν προτέρων. In talibus codices unice sunt audiendi: hinc τῶν προτέρων iure servarunt Wellauer. ad Aesch. Choeph. 401. et Wex. ad Soph. Ant. 102.

V, 11. p. 52, 33. τῆς αὑτῆς, scripsi pro vulg. τῆς αὐτῆς, v. I, 3. p. 5, 21.

V, 12. p. 53, 6. ἐσπάσαντο, marg. Riccard.

V, 12. p. 53, 7. οὕτως ὡς Ἀνθίαν βλέποντες, adde I, 2. p. 4, 12. Schwebel. ad Onesandr. p. 62. Bast. epist. crit. p. 220.

V, 12. p. 53, 12. τὴν ψυχὴν, iure recepit Locella, habet etiam Riccard.: male omiserunt articulum Luc. et Mitscherl.